

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

crushed
BUT NOT
defeated

NICOLE DYKES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ezilmiş ama yenilmemiş

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

İçindekiler

Çalma Listesi

1. [Andrew](#)
2. [Miles](#)
3. [Andrew](#)
4. [Miles](#)
5. [Andrew](#)
6. [Miles](#)
7. [Andrew](#)
8. [Andrew](#)
9. [Miles](#)
10. [Andrew](#)
11. [Miles](#)
12. [Andrew](#)
13. [Miles](#)
14. [Andrew](#)
15. [Miles](#)
16. [Andrew](#)
17. [Miles](#)
18. [Andrew](#)
19. [Miles](#)
20. [Andrew](#)
21. [Miles](#)
22. [Andrew](#)
23. [Miles](#)
24. [Andrew](#)
25. [Miles](#)
26. [Andrew](#)
27. [Miles](#)
28. [Andrew](#)
29. [Miles](#)
30. [Andrew](#)
31. [Miles](#)
32. [Andrew](#)

Sonsöz

Yazarın notu Talihsiz

1. [Elijah](#)

Stalker Bağlantıları

Tüm MM Kitaplarım

Bekçi

1. [Camden](#)

Eğer yere düşerseniz, iyileşmek için kendinize zaman tanıyın ve sonra tekrar ayağa kalkın. Sizi geçici olarak ezebilirler ama asla tamamen yenemezler. Devam edin! Bunu başarabilirsin ve umarım bu seri iyileşir ve asla acıtmaz.

çalma listesi

Nedenler

Eksizyon

Lonesome & Mad

Halının Altında

Gözler Kapalı

Ed Sheeran

Die 4 Me

Halsey

Durdurulamaz

Sia

Trustfall

P!nk

BİRİNCİ BÖLÜM

Andrew

"Yardıma ihtiyacım var."

Her zamanki burbon ve sodasından hâlâ dolu olan bardaktan bir yudum alırken Miles'in yüzünü kaplayan kendini beğenmiş gülümsemeden nefret ediyorum. Her zamanki gibi iyi görünüyor. Pahalı takım elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturuyor, her bir kasını sımsıkı sarıyor.

Koyu renk saçları ustalıkla taranmış ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Ayakkabıları büyük olasılıkla şu anda bankada sahip olduğumdan daha pahalı.

Satılmış.

"Bu sözleri senden duyacağımı hiç düşünmemiştim, itiraf etmeliyim." Kollarımı kıpırdatıyorum, tüm vücudum öfkeyle sertleşiyor. "Bu çocukla mı ilgili?"

Birkaç derin nefes alıyorum -kendilerini kontrol etmeleri gerektiğinde hastalarım verdiğim tavsiyeyi çalışıyorum- ve şehir merkezindeki gösterişli barda onun yanına oturuyorum, taburenin deri koltuğuna yerleşiyorum. "Evan. Onun adı Evan."

Ve o bir çocuk. Yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğim, korkmuş, on beş yaşında bir çocuk ve kendisini tacizci babasından korumak zorunda kalmadan önce yeterince şey yapmamış.

"Adını biliyorum." Miles'in koyu yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Ve bildiğim her şeyi sana zaten söyledim. Onu suçlamıyorlar Andrew."

Evan defalarca saldırıya uğradıktan sonra babasını bıçakladığında kendisini ve kardeşini korumaya çalışıyordu. Nefsi müdafaa olduğundan hiç şüphem yok, ancak annesinin polislerle hiç konuşmayacağı, küçük kardeşinin konuşamayacak kadar travma geçirdiği ve babasının öldüğü düşünüldüğünde, sisteme karşı sadece Evan'ın sözü var.

Onu defalarca hayal kırıklığına uğratan bir sistem. Benim de çok iyi bildiğim bir sistem. Beni de yüzüstü bıraktı.

"Ama araştırıyorlar. Babası bir polisti. Medyanın ve insanların bu işin peşini bırakmayacağını biliyorsunuz. Nefsi müdafaa olduğuna inanmıyorlar. Evan'ın kimsesi yok."

"Görünüşe göre *seni* yakalamış."

Miles'a ters ters bakıyorum ve çocukluğumuzda tanıdığım çocuktan hiçbir iz göremiyorum. O cılız, öfkeli çocuk aslında çok tatlı ve korumacıydı. En azından ben öyle olduğunu sanıyordum. "Geçici konutta kalıyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Yirmi yıl önce nasıl olduğunu biliyorum. Şimdi nasıl olduğunu bilmiyorum."

Kaskatı kesiliyorum ve zihnimdeki görüntüleri o yerlerden uzaklaştırmaya çalışırken vücudumu soğuk bir ter tabakası kaplıyor. Miles ve benim pek çok ortak noktamız var. Sağlığımızdan sorumlu olan tacizci pislikler.

Miles için amcasıydı. Benim içinse babam. Arkadaşlarımız Roman ve Ben, yani Price kardeşler için de babalarıydı.

Roman, Miles ve ben genç yaşta tanıştık ve bu basit gerçek üzerinden sıkı bir bağ kurduk - kendimize bakmak zorundaydık çünkü bizi en çok sevmesi gereken insanlar sevmedi.

Sonra ben terapist, Roman polis olunca Miles da tam tersi bir yöne gitti ve ceza avukatı oldu. "Değişmediğini biliyorsun. Orada güvende değil Miles."

Fırtınalı yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu bilmiyorum. Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun? Ben bir savunma avukatıyım. Aile hukuku alanında çalışmıyorum. Ve sana kalırsa, kayda değer hiçbir şey yapmıyorum."

Gözlerinde incinmişlik görüyorum ama bunu çabucak maskeliyor, omuzlarını geri çekip dövüşe hazırlanıyor. Buraya kavga etmeye gelmedim. Ofisine gidip sekreterinden nerede olduğunu öğrenerek onun izini sürdüm çünkü çaresizdim.

Bu çocuk grup evinde kapana kısıldığı için uykularım kaçıyor. "Yani bu çocuğun bankada milyonları yok diye ona yardım etmeyecek misin?"

Tamam, belki biraz kavga ediyorum ama lanet olsun ona. "Suçlanmadı. Evet, eminim toplum cevaplar isteyecektir, ama bu geçecektir. Ve çocuk ..."

"Evan," diye düzeltiyorum.

"Evan." İç çekiyor, omuzları hafifçe çöküyor. "O iyi olacak."

"Yapmayacak. Sıkışmış durumda. Annesi polise onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Bir grup evinde kapana kısıldı. On beş yaşında. Sistemi bilirsiniz, çocuk büyüdükçe daha az umursarlar."

İçkisini bardağında döndürerek bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Peki." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onların içinde kaybolmamaya çalışıyorum - anıların ve acının içinde. "Etrafı arayacağım. Nerede olduğunu ve onu iyi bir eve yerleştirip yerleştiremeyeceğimi öğrenmeye çalışırım."

"Beni bilgilendirin. Onu görmek istiyorum."

"Andrew-" diye başladı ama sözünü kestim, ayağa kalktım ve duruşumu sıkı ve emin bir şekilde korudum. "Onu görmek istiyorum. İyi olduğunu bilmem gerek Miles."

O da ayağa kalkıyor, içkisini barda bırakıyor ve eli omzuma değince irkiliyorum. Oflayıp pufluyor, sonra elini yanına bırakıyor. "Hepsini kurtaramazsın. Bunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum, inatçılığım ortaya çıkıyor ama umurumda değil. "Yardıma ihtiyacı var. Sen olsan da olmasan da ona yardım edeceğim. Ama senin yardımınla bunu çabucak yapma şansım daha yüksek."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek zor ama şu anda önemli olan tek şey

Evan. "Elimden geleni yapacağım."

"Beni haberdar et," diyorum arkamı dönüp bardan çıkmadan önce, Evan'ın o koca kötü dünyada tek başına olduğunu düşünüp midem bulanıyor.

Ona yardım etmeliyim.

İKİNCİ BÖLÜM

miller

"Selam Charlotte. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana hiç ilgi göstermeden bakan ve şimdiden hançer gibi bakan kadına elimi uzatıyorum. Elim sıkıyor. Elim sıkıyor.

"Seni tanıyor muyum?"

"Henüz değil." Elim bırakıyorum. "Ama ben Miles Prichard'ım."

"Adınızı hiç duymadım." Masasında oturmaya devam ederken bilgisayarına bakıyor. Kahretsin, bu düşündüğümde daha zor olacak. Hayatımın çoğunu yakışıklılığım ve cazibeme güvenerek geçirdim.

Bu kadın bunu kabul etmiyor.

"Siz Evan Cody'nin sosyal hizmet uzmanısınız, değil mi?"

Sertleşiyor, gözleri bana dikiliyor ve gardını alıyor. "Evan'dan ne istiyorsun?"

Güzel. Birisi onun tarafında. Bunu fark edince kendi kendime gülümsedim. Elbette yüzde yüz emin olamam ama hayatımın büyük bir bölümünde koruyucu ailede olmak bana katil içgüdüleri kazandırdı. İyiye kötüden ayırmayı çok çabuk öğreniyorsunuz.

Ve Charlotte iyi biri gibi görünüyor. "Ben bir arkadaşım."

Kara kaşlarından biri bana doğru kalkıyor. "Sen ondan biraz daha yaşlısın. Bana bu saçmalıkları anlatma."

Yine gülümsedim. Ondan hoşlanıyorum. "Tamam. Arkadaşım Andrew ..." Kuşkusuz, *arkadaş* biraz abartılı. Bir zamanlar en iyi arkadaşlık, hem de en iyi; ama şimdi bırakın bana arkadaş demeyi, benimle aynı posta kodunda bulunmaya bile zor katlanıyor. "O bir terapist ve şehir merkezindeki bir barınakta gönüllü olarak çalışıyor. Evan'ı oldukça iyi tanıyor ve onun için endişeleniyor."

"Öyle olmalı." Hiçbir şey saklamıyor, sandalyesinde dönerek bana doğru bakıyor. "Evan . . ." Duraklıyor, görünüşe göre soğukkanlılığını kazanıyor. "İşleri hiç kolay olmadı ve daha da iyiye gitmeyecek."

"İşte bu iyi bir tavır."

İşte yine o hançerler. Evet, şu anda kafamı koparmayı çok isterdi ama o da bir profesyonel ve oturmaya devam ediyor. "Sana Evan hakkında hiçbir şey söyleyemem. Bu yüzden gitmeniz gerekiyor."

"Ben onun avukatıyım," diye ağzımdan kaçırdım. *Vay canına.* Bunu planlamamıştım ama bana karşı sabrının giderek azaldığını hissediyorum. Ve her ne sebeple olursa olsun, bunu Andrew için yapmam gerektiğini hissediyorum. Eğer beni takip edip bir iyilik istediye, belli ki çaresiz durumda.

Bunun peşini bırakmayacak.

Hiçbir şeyin peşini bırakmazdı.

"Avukatı." Kollarını kavuşturuyor, bana ters ters bakıyor ve açıkça inanmıyor.

Cebimden bir kartvizit çıkarıp -evet, yanımda her zaman birkaç tane bulundururum- ona uzatıyorum. "Evet. Avukatı. Müvekkilimle irtibata geçmem gerekiyor."

Kartı alıyor ve dikkatle inceliyor, belli ki tetikte, masasına dönüp bilgisayarda bir şeyler açmadan önce. Bir kâğıda bir şeyler yazıyor ve bana doğru itiyor.

Cooper Caddesi'nde bir adres ve kanım donuyor. "Burası bir grup evi."

Sempatik görünüyor, dudakları sıkıca büzülmüş. "Annesi artık onun velayetini istemiyor.

Cinayetle suçlanıyor ama suçlanmıyor. Şiddet dolu bir geçmişi var."

Andrew bu kısımdan bahsetmedi ama açıkçası bu beni şaşırtmadı. Çocuk hayatta kalmış. Hepimiz böyle büyürken hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparız. "Onu görmem gerek."

"Tamam." Masasının üzerinde duran telefonuna bakarak iç geçiriyor. "Şu anda okulda olmalı. Çok uzun sürmesin."

"Teşekkürler, Charlotte." Ona kazanan bir gülümseme gönderiyorum ama elini sallayarak beni başından savıyor ve ben de kıkırdıyorum.

Ofisten çıkıyorum ve grup evine en yakın okula gidiyorum. Benim de gittiğim okul olduğu için onun da gittiğini biliyorum. Roman, Andrew ve benim büyüdüğüm yer.

Bu çocuk tamamen mahvolmuş durumda ama en azından sözümü tutmalı ve onu kontrol etmeliyim. Okula gittiğimde sekreter bana tavır yapmaktan başka bir şey yapmıyor ama artık Bayan Grace olmadığı için minnettarım.

Adamım, o kadın benden nefret ediyordu.

Büyük cam pencereleri olan küçük bir toplantı odasına götürüldüm ve kısa tutmam gerektiği çünkü Evan'ın sınıfına dönmesi gerektiği söylendi. Sonra müdür siyah saçlı ve gözlü cılız bir çocuğu içeri alıyor, kapıda dururken emin görünmüyor.

"Evan, merhaba. Ben Miles."

Hareket etmiyor ya da konuşmuyor, beni izlerken gözleri kayıyor.

"Oturmak ister misin?" Etrafında ofis sandalyeleri olan masayı işaret ediyorum.

Başını bir kez sallıyor. "Hayır."

Anladım. Onu itmeyeceğim. Ben de oturmuyorum ve tehdit olmadığımı göstermek için mesafemi koruyorum. "İyi misin, Evan?" Sertleşiyor ve bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu anlıyorum. "Evet. Tabii ki değilsin. Demek istediğim, seni buraya yakın bir grup evinde tuttuklarını biliyorum ve inan bana, oranın ne kadar kötü olabileceğini biliyorum."

Beni dikkatle inceliyor, omuz silkerken gözleri güven vermiyor.

"Sorun değil." Ah, güçlü sessiz tip. Daha azını beklemezdim. "Emin misin?"

Tekrar başını sallıyor ve iç çekiyorum çünkü çocuk iyi değil ama bunu bana söylemiyor. Takım elbise giyen herkese karşı temkinli olduğu kesin. Bu aptal, pahalı ve güzel takım elbise. Buraya gelmeden önce üstümü değiştirmeliydim.

Elimi cebime attım ve bir kart çıkardım. "Tamam. Ben Miles Prichard ve avukatınızım." Kartı ona uzattığımda inceliyor ve tereddütle alıyor. "Ben senin tarafındayım, evlat. Bana ne zaman ihtiyacın olursa ara."

Gözlerini karttan kaldırıp tekrar yüzüme diyor. "Ben Siz benim avukatım değilsiniz." "Öyleyim. Andrew'un arkadaşıyım."

Yemin ederim, bu onu neredeyse gülümsetiyor. Onun yerine dudakları seğiriyor ama gözleri bana Andrew'a güvendiğini söylüyor.

"Özür dilerim. Bunu söylemem gerekirdi."

"Benim için endişelenmesini istemiyorum." Sesi sessiz ve titrek, sanki sık sık kullanmıyormuş gibi, ki kullanmadığından eminim.

Sırıtırıyorum. "Andrew ne olursa olsun endişelenecek ama senin iyi olduğunu bilmek istiyor. Eğer değilsen, beni aramalısın. Yardım edebilirim."

Kartı tekrar inceliyor, sonra başıyla onaylıyor. "Sınıfa dönmem gerekiyor."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Ama ben buradayım. Andrew burada. Ara."

Ne kadar ciddi olduğumu gözlerimle anlatmaya çalışıyorum ama çocuk yerinden kıpırdamıyor. Ruhunda sıkışıp kalmış dehşeti görüyorum. Şimdiden katlanmak zorunda kaldığı şeyler, çoğu yetişkinin hayatı boyunca yaşayacağından çok daha fazla.

Ben o çocuktum.

Ve lanet olsun, Andrew. Şimdi, bu çocuk için yumuşak bir nokta var.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Andrew

"Ne demek hiçbir şey yapamayız?

Miles, "Cooper Sokağı'ndaki grup evinde kalıyor ama onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum," dediğinde ona bakarken kollarımı kavuşturarak ofluyorum.

"Onunla konuştun mu?"

İlk kez ofisime geliyor olmaktan rahatsız olmadan başını sallıyor. Öğleden sonra hastalarım vardı ama neyse ki o benim boş zamanımda içeri daldı. "Yaptım. Okulda. İyi olduğunu söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki yaptı. Bu Evan. Yine de iyi değil ve bunu sen de biliyorsun. Özellikle de Cooper Sokağı'nda."

Boğazımda yükselme tehdidi oluşturan safrayı yutuyorum, o yerden nefret ediyorum. Sadece düşünürken bile soğuk terler dökmekten nefret ediyorum. Orada sadece bir kez, yaklaşık bir hafta kaldım ama bu kadarı yeterliydi.

Hayatları boyunca cehennemde yaşamış, hayata kızgın oldukları için yeni gelenlere eziyet eden büyük çocuklarla doluydu. Yetişkinlerin çoğu olan biten hiçbir şeyi umursamıyor, umursayanlar da bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

"Onun sosyal hizmet uzmanıyla konuşmak istiyorum." Masamdan kalkıp kapıya doğru yönelmiştim ki Miles kolumdan tutup beni durdurdu.

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapmam gerekiyorsa." Elinden kurtuluyorum ve o da oflayarak beni takip ediyor. Ayrılmadan önce resepsiyonistimle konuşuyorum, öğleden sonraki randevumu yeniden planlamasını istiyorum ve otoparka gitmeden önce özür diliyorum.

"Andrew, dur." Duruyorum ama ona bakmak için döndüğümde hâlâ gitmeye hazırım. "Birlikte gitmek ister misin? Yoksa sadece *ben* mi gideyim?"

Yüksek sesle iç geçiriyor, elini yüzünde gezdirdikten sonra gülünç derecede pahalı, süslü bir spor arabaya doğru yürüyor ve şoför kapısını açıyor. "Ben kullanırım."

Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Sadece vaka görevlisine gitmek istiyorum. Aptal arabaya atladım ve tam zamanında kemerimi bağladım.

"Daha fazla ne yapabileceğinizden emin değilim. Bir planınız var mı?"

Genelde yaparım. Ben doğuştan plancıyım. Çoğu şeyi ben yaparım. Roman ve Ben'i, Ben'in sahibi olduğu çok başarılı spor salonunda bir grup kurmama izin vermeleri için ikna etmeden önce yıllarca bir travma destek grubu kurma planlarım vardı.

Hatta Salı ve Perşembe toplantılarımızdan sonra orada kendini savunma dersleri vermeleri için onlarla konuştum.

Ama Evan konusunda, itiraf etmeliyim ki bir planım yok. Sadece saf adrenalinle koşuyorum ve

Miles'in sorusunu şimdilik görmezden gelin.

Oraya vardığımızda içeri girip Charlotte'un izini sürüyoruz. Kendimi tanıtmaktan başka bir planım yok ve onun da Miles'a benim kadar az tahammül ettiğini fark ettim.

Bu çok ilginç. Çoğu insan, cazibesini üzerlerine bıraktığında kendinden geçer.

"Dediğim gibi, yapabileceğim pek bir şey yok. Geçici evler dolu. Ve Evan'ın sicilini gördüklerinde ..."

"O iyi bir çocuk," diyorum, nedenini bilmesem de. O bunu biliyor. Bildiğini hissedebiliyorum. İfadesi yumuşuyor ama dudakları hala sıkı, saçma olmayan bir çizgiye dönüşüyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

Omuzlarım bir an çöküyor, ama sonra düzeltip gözlerinin içine bakıyorum. "Onu ben alacağım."

Miles yanımda kaskatı kesildi. "Ne?" Sesi şok olmuş gibi geliyor ama ben ona dikkat etmiyorum. Odak noktam Charlotte.

"Gelip benimle kalabilir. Geçici velayet ya da evlat edinme ya da onu oradan en hızlı şekilde çıkaracak her neyse ona başvurmama izin verin."

"Uhhh . . ." Şaşırmış görünüyor.

Miles'ın sesi kızgın geliyor. "Ne halt ediyorsun sen? Planımız bu değildi."

Onu kolayca başından savdım. "Öyleydi." *Değildi.* Charlotte'a bakıyorum. "Ben travma konusunda uzmanlaşmış bir terapistim. Bunu yapabilirim. Evan'ı tanıyorum. Bu olaydan önce bana güvenmeye başlamıştı. Ona yardım ediyordum."

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Terapist olarak haftada kaç saat çalışıyorsunuz?"

Sorusu beni bir an için hazırlıksız yakaladı ama cevabımı düşündüm, muhtemelen harika bir cevap olmayacağını biliyordum. "Şey, benim özel bir muayenahanem var. Yani saatlerimi kendim belirleyebiliyorum."

İşte. Bu iyi bir cevap ve doğru. Sadece biraz azaltacağım.

"Tamam, peki. Özel muayenahanenizde genellikle haftada kaç saat çalışıyorsunuz?"

Kahretsin. Benim peşimde.

Boğazımı temizliyorum ve oyalamaya çalışıyorum. "Yoğun bir haftada yaklaşık elli ila altmış." *Hepsi meşgul.*

Miles'ın merhametini hissediyorum ve sinirle kıllanıyorum. Charlotte dudaklarını sıkıca büzüyor. "Ya başka bir şey?" "Ne demek istiyorsun?"

"Evan'la bir barınakta gönüllü çalışırken tanıştınız. Bunu sık sık yapar mısınız?" "Bu kötü bir şey mi?" Savunmacı bir şekilde soruyorum ve o da üzgün bir şekilde başını sallıyor.

"Hayır. Değil, Andrew." *Oh kahretsin.* Ses tonunda acıma duyuyorum. "Peki ya bir eş ya da kız arkadaş?"

Bu soru karşısında gerilirim çünkü ortaokuldan beri açık ve gururlu olmama rağmen insanların nasıl tepki vereceğini asla bilemezsiniz. "Ben eşcinselim."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Tamam, bir koca ya da erkek arkadaş?"

Miles'ın kolunun beni sıkıca sararak kendine çektiğini hissediyorum. Ağzını açtığında onu itmek üzereydim. "Sanırım erkek arkadaşım diyebilirsin. Gerçi bir süredir onu kendime bağlamaya çalışıyordum."

Ne halt ediyor bu?

Gözleri bana bir uyarı gönderdiğinde ona geri çekilmesini söylemek için dönüyorum, sonra Charlotte soruyor: "Peki haftada kaç saat çalışıyorsunuz Bay Prichard?"

Miles kıkırdıyor, şakağımlı öpüyor ve beni bırakıyor ama yakınımında kalıyor. "Muhtemelen bu adamla hemen hemen aynı. Ama aramızda kalsın, okuldan sonra ve hafta sonları Evan'ın yanında hep

birinin olmasını sağlayacağız."

Biz mi? Bu da ne böyle?

Onu öldüreceğim.

Şimdi ikimizi de yakından inceliyor. "Yaşam düzeni?"

Ben daha cevap veremedim Miles araya giriyor: "İkimiz de hâlâ kendi evlerimizde yaşıyoruz ama bana kalsa benim büyük evime taşınırdı. Zaten çoğu geceyi orada geçiriyor." Miles ona göz kırpmıyor ve kız da gülümsüyor.

"Eğer acil velayet başvurusunda bulunmak istiyorsanız, tek bir konut en iyisi olacaktır."

"Bunu yapabiliriz. Belki bu ona ihtiyacı olan itici gücü verir." Miles cilveli bir ses tonuyla konuşuyor ve ben kusmak istiyorum.

Ancak Charlotte artık o kadar dehşete düşmüş görünmüyor. Aslında gülüyor. "Seni anlıyorum. Üç yıllık erkek arkadaşımı sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir taşınmaya ikna etmeye çalışıyorum. Erkekler, yemin ederim."

"Biliyorum, değil mi?" Sırıttıyor ve ben de ona yumruk atmamak için yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

Yine de cevaplarımızdan memnun görünüyor ve bize bir paket form uzatıyor. "Bunları birlikte doldurun ve bir konut seçin. Bu işi olabildiğince çabuk halletmek için elimden geleni yapacağım ama nerede yaşayacağını görmem gerek." Gözleri önce benimkilere sonra da Miles'inkilere kaydı, son derece ciddiye. "Hazır olduğundan emin olun. Uygun yangın alarmlarının kurulmamış olması gibi herhangi bir şey süreci geciktirebilir."

Tanrım, muhtemelen Miles'ta bile yoktur. Bunu onunla yapacağımı düşünüyorsa delirmiş demektir.

"Teşekkür ederim," diyorum ve evrakları alıyorum.

"Şurada doldurabilirsiniz." Masa ve sandalyelerin olduğu bir odaya doğru başıyla işaret ediyor.

Ona tekrar teşekkür ediyorum, ama özel odaya girer girmez, ona izin veriyorum. "Ne halt ediyorsun sen?" Tıslıyorum.

"Kıçını kurtarıyorum," diye karşılık veriyor ve evet, onu

öldüreceğim. "Sen neden bahsediyorsun? Ben bu işi hallettim."

"Hayır." Evrakları ve kalemi benden alarak sandalyelerden birine oturdu. "Sen yapmadın."

Yanımdaki koltuğa çöktüm, kâğıtları ve kalemi geri aldım ve doldurmaya başladım. "Yardıma ihtiyacım yok."

Boşlukları doldurarak onları geri götürüyor. "Bana yardım için geldin, tabii ki biliyorsun. Tek duyduğun işkolik, bekar, eşcinsel bir adamdı."

Gerginim. "Eşcinsel erkekler çocuk sahibi olabilir."

Kalemi göğsüne doğrultuyor ve doğrudan bana bakıyor. "Gay. Adamım." Sonra gözlerini deviriyor ve formları tekrar doldurmaya başlıyor. "Bunu biliyorum. Ama biliyorsun, şüphesiz, eğer gerçekten düşünürsen, sana o çocuğu vermiyorlardı. Kararlı bir ilişkisi olan eşcinsel bir adam kağıt üzerinde daha güzel görünüyor."

"Sen bir pisliksin."

"Ben dürüstüm." Formları doldurmaya devam ediyor ve onu ne kadar hırpalamak istesem de haklı olduğunu biliyorum. Her şeyi kendi başıma yaptığımı düşününce kendini kapattı.

"Senin yanına taşınmayacağım."

Adres kısmına geliyor ve herif devam ediyor, kendi adresi olması gereken şeyi yazıyor çünkü benimki değil. "Evet. Öylesin. Adresim para diye bağılıyor."

Kollarımı kavuşturup ofluyorum. "Bu onların umurunda değil."

Kıkırdıyor ama hiç espri yok. "Evet, öyle. Para konuşur, ikimiz de bunu biliyoruz. Adresim."

Ondan nefret ediyorum.

Haklı olmasından da nefret ediyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

miller

İstediği kadar kızgın olabilir ama ben onun kışını kurtardım. Charlotte kaç saat çalıştığını duyduğunda onu asla ciddiye almayacaktı ve adam kanayan bir kalbi olduğunu haykırıyor.

Hiç evde olmuyor çünkü hep dünyayı kurtarmaya çalışıyor. "Bu bir oyun değil."

Sosyal hizmetlerden çıkarken caddeyi kapatıyorum. "Bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Andrew her zamanki gibi öfkeli, yolcu koltuğumda güzelce oturuyor. Tanrım, çok güzel. Her zaman güzeldi. Gözlüklü ve karnında yeterince yemek olmayan sıksa bir çocukken bile.

Merak dolu geniş gözleri ve adalet duygusuyla mükemmeldi. Onunla tanıştığım andan itibaren dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyordu. Roman ve ben farklıydık. Elbette adalet istiyorduk ama gerçekçiydik. Dünyayı olduğu gibi görüyorduk.

Roman polis oldu çünkü yanlışları düzeltmek istiyordu. Ben avukat oldum çünkü iyi insanların hiç şansları olmadan battıklarını gördüm. Ve para, parayı unutma.

Bazıları bana açgözlü diyebilir. Özellikle de bu işe girmemin tek sebebinin bu olduğunu düşünen Andrew, ama ben uzun zaman önce paranın güce eşit olduğunu öğrendim. Para sayesinde, iyi bir temsili karşılayamayan ama bunu hak eden biri için yılda en az bir dava alabiliyorum.

Aslında kimseyi öldürmemiş olan bazı zengin puşları biraz daha erken serbest bırakmak, hiç şansı olmayan birini savunabilmek benim için buna değer. Çünkü size şunu söyleyeyim, paranız yoksa hukuk sisteminde hiçbir şeyiniz yoktur.

Bunun için asla özür dilemeyeceğim ve Andrew ile bu konuda her zaman çatışacağız. Onun benim için farklı umutları ve hayalleri vardı ve ben onları yıktım. Çok zor.

"Evet, biliyorum. Benden sana yardım etmemi istedin.

Ben de sana yardım ediyorum." "Sosyal hizmetlere yalan söyleyerek mi?"

Omuz silktim çünkü bunu yapmaya niyetim yoktu. "Şey, eğer *gerçek* bir planın olsaydı ve beni yarı yolda bırakmadan önce bu konuda bilgilendirseydin, daha fazla zamanım olurdu. Yapmam gerekeni yaptım."

Bu kadar endişeli görünmesinden nefret ediyorum. Bana ne kadar az güvendiğinden. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

Çok inatçı. "Böylesi daha kolay olacak." Benimle tartışması için ona daha fazla zaman vermiyorum. "Eşyalarını almak için senin evine mi uğrayalım yoksa ihtiyacın olanı yapıp doğruca benim evime mi gidelim?"

"Ne?" Sesi sarsılmış gibiydi ama ona karşı sabırlıydım. Evine doğru gidiyorum çünkü benden nefret etmesine ve bu kadar uzun süre mesafeli durmasına rağmen onu hâlâ çok iyi tanıyorum. "Senin yanına taşınmayacağım."

"Dinle, Charlotte da onun Cooper Sokağı'ndan bir an önce gitmesini istiyor. Bunu hissedebiliyordum. O olacak

yakında ziyaret için uğrayacak. Bunun için zamanımız yok. Şimdi, önce senin evine mi? Yoksa doğruca benimkine mi?"

Andrew insanların ona meydan okumasına alışık değil. Alışkın değil işte. İyi ve nazik, hatta belki biraz utangaç ama otorite sahibi biri. Herkes cevaplar için ona yöneliyor.

Ama o sadece koltuğuna geri yerleşiyor ve "Benim" diye homurdanıyor.

Cevabı zaten bildiğim için başımı sallıyorum ve arabayı onun evine sürüyorum. Nerede yaşadığını bilmemden memnun olmadığına eminim ama Roman'ın çenesi düşüktür. Bir sıra apartman dairesine yaşıyoruz ve bana kendi dairesinin yönünü gösteriyor.

Evinin ilginçliğine ya da Andrew'un o içeri girerken arabada beklememi söylemesine şaşırdığımı söyleyemem. Yarım saat sonra üç çanta ve bir kutu dolusu eşyayla geri gelene kadar uslu bir çocuk gibi orada oturup e-postalarımı kontrol ediyorum.

Küçük arabama bakarken ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Lütfen bana bagajda en azından biraz yer olduğunu söyle?"

Açıyorum ve oturmaya devam ediyorum, her şeyi sığdırmaya çalışırken küfür edip homurdanmasını dinlerken kendi kendime kıkırdıyorum. Kucağındaki kutuyla yolcu koltuğuna tırmanıyor ve kapıyı zar zor kapatmayı başarıyor.

"Aman Tanrım. Daha küçük bir araba alabilir misiniz?"

Omuz silkiyorum. "Dinle, *hem* büyük bir arabam *hem* de büyük bir aletim olamaz. Bu adil olmaz."

Bana gözlerini deviriyor, hiç eğlenmiyor, ben onun arabasından çıkarken eğlenmiş olsam bile. Onu kızdırmayı özlüyorum. Neden bilmiyorum ama eğlenceli oluyor. Çok sinirli ve bundan nefret ediyorum.

Büyürken utangaç bir çocuk olmuş olabilir ama o zamanlar gülmeyi ve iyi vakit geçirmeyi bilirdi. Şimdi ise çok ciddi.

Otuz dakika sonra evime varıyoruz ve arabayı park etmeden önce kapıdan geçip garaja giriyorum. "Bu sefer çantalarını taşımak için yardım ister misin?"

Kıllarını kıpırdatıyor, gözlerinden bana hançerler fırlatıyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Benimle kavga edemeden arabadan atlayıp üç çantayı da alıyorum. Neyse ki kucağındaki kutuyla arabadan çıkmaya çalışıyordu, o yüzden şansı bile olmadı.

Dört yatak odalı, beş banyolu, beş bin metrekarelik evime giriyoruz ve Andrew arabamı gördüğünde olduğu gibi sinirli görünüyor. "Burada mı yaşıyorsun?"

Başımı sallıyorum, çantalarını mutfığa bırakıyorum ve anahtarlarımı tezgâhın üzerine atıyorum. Bu mutfakta hiç vakit geçirmiyorum, ki bu utanç verici çünkü çok güzel. Granit tezgahlar, paslanmaz çelik aletler, geniş tezgah alanı ve bir kahvaltı barı.

"Evet. Dört yatak odası var. Bizimki ana yatak odası."

Bana doğru dönerek kutuyu tezgâhın üzerine bırakıyor. "Hayır. Kendi odama ihtiyacım olacak."

Başımı yana eğip bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Yani, aynı odayı paylaşmayan mutlu bir çift miyiz?"

Beni başından savdı. "Pek çok çift aynı odayı paylaşmaz. Belki de biz aseksüelizdir."

Ona biraz daha yaklaşıyorum, onu içime çekiyorum; tıpkı hatırladığım gibi temiz ve ormanlık. "Evet, hafızam beni o kadar da yanıltmadı." Parmağımı gömleğinin yakasından düğmelerine doğru sürüklüyorum. "*Çok* seksisin."

Beklediğim gibi elimi savurdu. "Sen bir pisliksin."

Kaşlarımı çatarak bir adım geri atıyorum. "Haklıyım. Bu işin yürümesi için mutlu bir çiftmişiz gibi görünmeliyiz."

Başını sallıyor ve tamamen kederli görünüyor. "Beni bu işe nasıl bulaştırdın?"

"Sanırım en sevdiğim barda beni takip eden ve ikimizi de bu işe bulaştıran kişi sensin."

Şaşırtıcı bir şekilde benimle tartışmıyor ve dürüst olmak gerekirse tartışmamasından nefret ediyorum. "Tamam. Ana yatak odasını paylaşacağız. En azından her şeyi çözene kadar."

Evin etrafına bakıyor ve ev ziyaretinden önce yapmamız gereken her şeyi gözden geçiriyoruz. Duman alarmlarım var, çok teşekkür ederim ama hepsinin yeni pillere ihtiyacı var.

Tanrı'ya şükür Evan on beş yaşında, bu yüzden barımdaki içkileri kilitlemek dışında çok fazla güvenlik konusunda endişelenmemize gerek yok. Ve ikimizin de silahı yok, yani bu da bir sorun değil.

Evan'ın kalacağı odaya giriyoruz. Oldukça boş ama tam boy bir yatak var. Andrew alınacak şeylerin bir listesini yapıyor ve dışarı çıkıyoruz.

Yatak takımları, okul malzemeleri -yeni bir sırt çantası da dahil olmak üzere- ve onun için kıyafetler olarak dolu dolu bir alışveriş gününden sonra evime döndük. O hemen Evan'ın yatak odasına girerek evi bir ev gibi göstermeye çalışıyor ve ben de yemek siparişi veriyorum.

Çünkü çok kötü bir gün geçirdim.

Oturma odasındaki kanepede rahatıma bakarken her şey kafama dank etmeye başlıyor.

Günüme sonsuza dek bekar olarak başladım.

Her nasılsa, bir çocukla sahte bir ilişki yaşayarak bitirdim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Andrew

Evan'ın olacağını umduğum yatak odasına bakıyorum ve umarım yeterince şey yapmışızdır. Yeni yatak takımları ve kıyafetleri var. Markete gidip buzdolabını doldurmam gerekiyor çünkü Miles'ın hiçbir şeyi olmadığından eminim.

Oturma odasına girdiğimde Miles'ı kanepede, önündeki sehpa da yemek yerken, kravatını gevşetmiş ve gömleğinin ilk birkaç düğmesini açmış halde görüyorum. Sonunda o aptal takım elbise ceketini çıkardığını görüyorum.

"Sanırım şimdilik yeterince iyi."

Koyu yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Öyle." Kanepede yanındaki yere vuruyor. "Otur. Ye."

Bana patronluk tasladığı için ona kızmak istiyorum ama ayakta duracak halim yok ve açlıktan ölüyorum. Bu yüzden yanına oturdum ve paketten yaptığı tabağı aldım. "Teşekkür ederim."

"Bana karşı bu kadar nazik olmayı bıraksan iyi olur. Buna alışacağım."

Gözlerimi deviriyorum ve bir ısırık alıyorum, lezzetli yemek damağıma çarptıkça inliyorum.

"Markete gidip alışveriş yapmam lazım," diyorum ağzımda hâlâ yemek varken pek de zarif olmayan bir şekilde, ama yapacak çok işim var. "Ve banyo için tuvalet malzemelerini unuttuk. Şampuna ihtiyacı olacak."

Miles telefonunu eline alıp birkaç kez karıştırdıktan sonra bana uzatıyor. "Yiyecekleri düşündüm ama biraz şampuan falan da ekle. Henüz alışverişe başlamadılar."

Telefonu isteksizce alıyorum, arabadaki her şeyi gözden geçiriyorum ve taze sebzeler ve protein buluyorum. Biraz abur cubur var ama çok değil. Neredeyse her şeyi düşünmüş, piç kurusu.

Oflayıp pufluyorum ve birkaç şey ekliyorum, yarısını ödeyebilmek için toplamı not ediyorum ve sonra telefonu olduğu yere, masaya geri koyuyorum.

"Charlotte aradı mı?"

"Hayır." Suyundan bir yudum alıyor. Bana da masanın üzerinde duran bir bardak buzlu su getirdiğini fark ediyorum. Sonra bana bakıyor. "Bu gece yapamayacak. Endişelenmeyi bırak."

Bir ısırık daha alıp çiğnerken gözlerim doluyor. Bir saniyeliğine endişelenmeyi bırakacağımı sanıyorsa beni hiç tanımıyor demektir. Bu çocuğun yardıma ihtiyacı var. Onu çok kötü hayal kırıklığına uğrattım. Başının belada olduğunu biliyordum. İşlerin kızıştığını biliyordum. Babası polis olmasına rağmen iki kez koruyucu aileye verilmişti.

Anne suçlandı. Babanın uzun bir vardiyada olduğu günlerde çocukları evde gözetimsiz bıraktığını söylediler - ki bu muhtemelen doğrudur, ancak evden alındıklarına göre birileri bu çocukların durumunun iyi olmadığını hissetmiş olmalıydı.

Ama onları hep geri verdiler. Sahte vaatlerle onları evlerine geri gönderdiler ve Tanrı bilir neler oldu. Evan'ın bana açılmasını sağladığını sanıyordum. Ona gerçekten yardım edebileceğimi düşündüm.

Sonra kendisini ve kardeşini korumak için babasını öldürmek zorunda kaldığı haberini aldım.

Bu travmanın acısını hayal bile edemiyorum. Öldür ya da öldürül zihniyeti bir yetişkine korkunç bir şey yapar. Ama bir çocuğa? On beş yaşında bir çocuğa. Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum.

Ve kimsesi yok. Çocuklarla dolu bir grup evinde yapayalnız.

"Dur. Endişelenmeyi." Miles'ın sesi beni bir anlığına kendime getiriyor. "Senin için zor olduğunu biliyorum ama bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Şu anda ona ne olduğu konusunda hiç endişelenmiyor musun?"

Vücudunun hemen gerildiğini görüyorum ve onun da endişelendiğini biliyorum. Ama o omuz silkiyor. Tipik Miles, her zaman her şeyi bir kenara iter. "Hayır. Çünkü endişelenmek hiçbir işe yaramaz."

Homurdanıyorum ve yemek yiyemeyecek kadar endişeli bir şekilde kanepeye yaslanıyorum. "O güvende olana kadar aklım orada kalacak."

O da arkasına yaslanıyor, omzu benimkine çarpıyor. "Biliyorsun ..." Sesi aynı anda hem derinleşiyor hem de hırıltılı bir hal alıyor; başımı çevirip ona bakıyorum, zaten şüpheliyim. "Aklını dağıtmak için yapabileceğimiz bir şey düşünebilirim."

Tüm vücudum ısınıyor, kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor çünkü tam olarak neyi ima ettiğini biliyorum. Çok uzun zamandır düşünmeme izin vermediğim bir şey. Onunlayken değil.

Onunla bir daha asla.

"Olmaz. Olmaz."

Cevabımı zaten bildiği için kıkırdıyor ama anılar hâlâ orada. Duyularım sel gibi akıyor.

Onun kokusu. Tadını. Tanrım, ne yaptığımızı bilmeyen aptal, beceriksiz çocuklar olmamıza rağmen inanılmaz bir zevk.

Sonsuza dek beynimde kilitli kalacak. Lanet olsun ona.

"Yiyecekler geldikten sonra yatmalıyız. Erken kalkıp hiçbir şeyi kaçırmadığımızdan emin olalım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." İç geçiriyor ve yemeğini bitirmek

için tekrar oturuyor. "Gerçekten aynı yatağı mı paylaşacağız?"

Bir ısırık alıp çiğnerken genişçe sırıtıyor. "Evet. Endişelenme, iç çamaşırı giyeceğim, böylece seni çok fazla kışkırtmayacağım."

Kaslı vücudunu sadece külotla ya da boxer külotla ya da artık ne giyiyorsa onunla görmeyi düşünüyorum ve sikim pantolonumun içinde sarsılıyor, bizzat görmek için yalvarıyor. Ama derin bir nefes alıyorum ve bu düşüncüyü çok uzaklara itmeye çalışıyorum.

"Merak etme. Orada çıplak yatabilirsin ve hiçbir parçam sana dokunmak istemeyecek."

Yalanlar.

Ben tam bir yalancıyım.

O da bunu biliyor çünkü yemeye devam ederken sırıtıyor.

Lanet olsun. Onu.

ALTINCI BÖLÜM

miller

Miles

Andrew horluyor.

Ve tamamen çok şirin.

Tam bir gürlleme değil, daha çok ara sıra küçük bir homurtu. Yana doğru yuvarlanırken kendi kendime gülümsüyorum ve benim gibi bir sürüngen gibi huzur içinde uyumasını izliyorum.

Dün akşam yemeğimizi bitirdikten sonra oturma odamda oturduk, ikimiz de müşteri e-postalarımızı gözden geçirdik ve marketler teslim edilene kadar çalıştık. Onları kaldırdık ve sonra odama gittik.

Korkup başka bir odada uyumayı talep edeceğinden emindim, ama bunun yerine yüksek sesle ofladı ve ağzımın suyunu akıtacak kadar dar siyah boxer külotunu çıkardı ve sonra büyük boy yatağımdaki yorganın altına tırmandı.

Daha sonra arkamı dönmek zorunda kaldım, böylece onun güzel vücuduna kısa bir bakış attığım için rahatsız edici bir şekilde ereksiyon olduğumu görmedi - tüm doğru yerlerde bol miktarda tanımlama ile hafifçe kaslanmış. Kaslı göğüs kaslarının üzerindeki sarı göğüs kılları ve uzun zamandır yalamayı düşündüğüm o mutlu iz.

Siktir. Düşündükçe yine sertleşiyorum. Ya da daha sert.

Onun neredeyse çıplak vücudu yanımdayken bütün gece sertleştiğime eminim.

Bu berbat bir fikirdi.

Sırt üstü yatan Andrew gözlerini kırarak açıyor. Başını çevirip bana bakarak, "Uyurken beni mi izliyorsun?" diye inliyor.

Sırıtiyorum. "Elimde değil. Çok güzelsin."

Beni itiyor, ben de gülüyorum ama ayağa kalkınca gülmem kesiliyor ve göğsüne ve esnerken hafifçe şişen çıplak kollarına bir kez daha bakma fırsatı buluyorum. "Misafir odasında uyuyabilirim."

"Bunu olabildiğince gerçekçi göstermeliyiz. Başka bir yerde uyuyorsan hataya daha çok yer var." Bunu hemen kesiyorum, doğruluyorum ve battaniyelerin kucağımda toplanmasına izin veriyorum. Gözlerinin görebildiği her çıplak tenin üzerinde gezindiğini gördüğümde memnuniyetle sıırıtiyorum.

"İyi. Her neyse," diye homurdanıyor. "Charlotte aradı mı?"

İşte yine endişelenmeye başladık. Adam rahatlayamıyor. Yan masadan telefonumu alıyorum, henüz ulaşmadığından eminim. Ama bir cevapsız arama görünce şok oldum.

"Siktir."

"Ne oldu? Ne oldu?" Panikliyor ve telefonuma bakmaya çalışıyor. Elbette, cevapsız arama Charlotte'dan. "Charlotte aradı."

"Kaçırdın mı?" diye ciyaklıyor, birazcık endişeli olmasam bu beni güldürürdü.

"Sanırım zilimin sesi kısılmıştı."

"Aman Tanrım. Neden beni aramadı? Cevap verirdim." Telefonunu eline alıyor ve bana hiç arama olmadığını gösterdiğinde gözlerimi deviriyorum.

"Sakin ol. Beş dakika önceydi. Saatler geçmiş gibi değil."

"Her zaman ulaşılabilir olmamız gerekiyor," diyor telaşla, sesini panik kaplıyor.

"Biliyorum. Lütfen nefes al." Charlotte'u geri ararken onu yatıştırmaya çalışıyorum. İkinci çalışta cevap verdi, "Bay Prichard?"

"Evet. Aramanı kaçırdığım için özür dilerim." Andrew abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor ama onu görmezden geliyorum.

"Sorun değil. Sadece bir ev ziyareti için müsait olup olmadığınızı öğrenmek istedim. On dakika içinde orada olabilirim."

Kahretsin. "Evet, tabii ki" diye hemen kabul ediyorum, telefonu kapatıyorum ve yataktan fırlıyorum.

"Neler oluyor?" Andrew da yataktan kalkıyor, komodinden siyah çerçeveli gözlüklerini alırken gözleri büyüyor. Onu bu basit hareketi yaparken izlemek beni neredeyse daha basit bir zamana geri götürüyor. Acelemiz olması dışında.

"Ev ziyareti. On dakika."

"Ne?" Evet, dün giydiği kıyafetleri yerden alıp giymeye başlarken çıldırıyor.

"Hayır, temiz kıyafetler," diyorum ve o ofluyor ama sessiz bir anlaşmayla aceleyle çantalarından birine doğru ilerliyor ve ben dolabımdan bir kot pantolon ve tişört alırken pantolon ve düğmeli bir gömlek giyiyor.

Şu anda tüm bu takım elbise işini yapacak vaktim yok.

Giyindiğimde Andrew'un donmuş bir şekilde bana baktığını fark ettim. "Ne?"

Sersemliğini üzerinden atmış gibi görünüyor, gözlerimle buluşuyor. "Oh. Um. Yok bir şey. Sadece seni uzun zamandır böyle giyinmiş görmemiştim."

Gülümsememe engel olmaya çalışmıyorum. "Benden hoşlandığın zaman." Göz kırpyorum ve o da şakacı bir şekilde omzumu itiyor.

"Gel hadi. O gelmeden önce temizlenmeliyiz."

Çok dağınık değil ama lavaboda akşam yemeğinden kalma bulaşıklar var, o yüzden itiraz etmiyorum. Mutfağa doğru ilerlerken telefonum Charlotte'un kapıda olduğunu bildiriyor. İçeri girmesine izin veriyorum ve bir dakika sonra kapının zilini çalıyor.

"Kahretsin." Andrew'un gözleri kapıya doğru kaydı ve ben de ona doğru döndüm, bir elimle koyu sarı saçlarını düzelttim.

"Rahatla."

Başını bana doğru sallıyor, gözleri hâlâ çılgınca bakıyor ama derin bir nefes alıyor ve ben ön kapıya doğru yürüyüp açıp Charlotte'u selamlarken başını sallıyor. "Çok hızlıydı."

Gülümsüyor, elinde bir kahve, siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymiş. Profesyonelce giyinmiş ve bu ziyaret için hazır. Umarım biz de aynı şeyi söyleyebiliriz. "Evet. Benim de Evan'a karşı zaafım olabilir."

Bunun üzerine gülümsüyorum ve Andrew da yanımda durarak bize katılıyor. "Charlotte, merhaba."

Andrew'u selamlarken gülümsüyor, elini sıkıyor ve sonra eve girebilmesi için ikimiz de geri çekiliyoruz.

"Tamam, bunu mümkün olduğunca kısa tutacağız," diye başlıyor ve sonra tabletinden bir şeyleri kontrol ederken ona evimin her odasını gösteriyoruz. Oturma odasına geldiğimizde, kanepenin yanındaki masanın üzerinde olduğunu unuttuğum bir resmi fark etti.

Roman, Andrew ve ben on altı yaşlarındayken çekilmiş. O gün okulu asıp sinemaya gitmiştik. Okulu asarken fotoğrafımızı çekmek pek akıllıca değildi muhtemelen ama

umursamadı.

"Çok şirin," diyor parlak bir gülümsemeye ve Andrew resme bakarken afallamış görünüyor.

Gülümsemeye zorluyor ve ben de bir sonraki konuya geçiyorum. "Peki geçtik mi?"

Hafifçe kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Evet. Sanırım burası Evan için iyi bir ortam olacak. İlk iş olarak evrak işlerini halledeceğim ve umarım onu bu gece buraya getirebiliriz."

"Bu gece mi?" Andrew sinirden gıcırıyor.

Başını sallıyor ama temkinli görünüyor.

"Sorun olur mu?"

"Evet. Tabii ki. Özür dilerim. Sadece Rahatladım," diyor elini kalbinin üzerine koyarak.

Endişesi buharlaşıyor gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Ben de öyle. Her şeyi bitirdiğimde ararım.

Bu akşam ikiniz de burada olacak mısınız?" İkimiz de başımızı salladık. "Tamam. Güzel."

O gidiyor ve ben kanepeye uzanıyorum, gerginlik bedenimi terk ediyor. Ama sanırım Andrew'un ki evin içinde uçarak ortalığı toplarken daha da artmıştı.

"Andrew, sorun yok. Bu gece çocuğu getirecek."

"Hâlâ mükemmel olması gerekiyor ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorsunuz. Düzenli olarak kontrol edecekler ve daha kalıcı bir durum için gerçekten başvurmamız gerekiyor."

Kalıcı.

Andrew ile. Ve Evan'la.

Bunun ne anlama geldiğini anlamış olmalı çünkü donup kaldı ve bana baktı. "Eninde sonunda bunu yapmam gerekecek. Yine de hiçbir şeyin ters gitmesine izin veremem."

"Olmayacak," diye teminat veriyorum ona, ifadesinin *ben* kısmından pek hoşlanmamıştım. *Biz kısmını* daha çok sevdim ve şu anda bunun nedenine girmek istemiyorum.

Hiç rahatlamadı ama rahatlamasını da beklemiyordum. Evan buraya gelip onu kendi gözleriyle görene kadar da rahatlayacağını sanmıyorum.

Neyse ki, bu gece olacak gibi görünüyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Andrew

Bu gerçekten oluyor. Charlotte aradı ve Evan'ı bu gece buraya getireceğini söyledi. Bu geçici/acil bir durum yerleştirmesi ama grup evinden çıkmış olacak ve şimdilik önemli olan tek şey bu.

Bir sonraki adıma yakında karar verebiliriz.

Miles'ın evinde saatlerdir volta atıyorum. Bugün bir süreliğine ofisime gittim ve daha sonraya ertelemekten rahatsız olduğum birkaç hastaya baktım, ancak çoğunun gelecek haftaya kadar iyi olacağını biliyorum.

Olmazsa da bana her zaman ulaşabileceklerini biliyorlar. Hastalarım için ulaşılabilir olmayı önceliğim haline getirdim. "Beni delirtiyorsun," diyor Miles, kravatını gevşetmiş kanepede otururken ve

gömleğinin üst birkaç düğmesi açık. Ceketini çıkarılmış, mutfak sandalyesinin üzerine düzgünce atılmış.

Bu kadar seksi görünmesinden nefret ediyorum.

Bugün de bir süreliğine ofisine gitti ama ben döndüğümde çoktan eve gelmişti. Bu işi ciddiye alıyor gibi görünüyor ve ben bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Dava memuruna yalan söyledi. Ortak olduğumuzu söyledi.

Bu resmi evraklarda yer alıyor ve hangi sürece girersek girelim o hala işin içinde olacak. En azından şu an için, bu konuda birbirimize bağılıymışız gibi hissediyorum ve yine bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Bir yandan, işleri kolaylaştıracağını biliyorum. *Evrak işleri. Ama duygusal yönü? Tanrı bilir ne kadar süre her gece aynı yatakta uyumak? Evet. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.*

Kapı çalıyor ve ben bunu beklerken deli gibi volta atmama rağmen tüm vücudum donuyor ve hareket etmeyi tamamen bırakıyorum. Neyse ki Miles hemen devreye giriyor, koltuktan fırlayıp kapıya gidiyor ve kapıyı açıyor.

Kapıyı açıyor ve Charlotte ile çok yorgun bir Evan belirdiğinde nihayet bacaklarımı çalıştırabiliyorum.

Korkmuş ve emin değil gibi görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Bu çocuk için orada olmalıydım.

"Evan," diye zar zor nefes alıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor, tavrında hâlâ hiçbir güven yok.

Tek kelime etmiyor, sadece Charlotte'un yanında gergin bir şekilde duruyor, kapüşonlu bir tişört ve yırtık bir kot pantolon giymiş, omzuna buruşuk görünümlü siyah bir çanta asmış. Sıska ve solgun görünüyor ve tek yapmak istediğim onu kollarıma almak. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Ama mesafemi koruyorum.

"Tamam, Evan." Charlotte onun küçük omzuna dikkatli bir el koydu. "Konuştuğumuz gibi, burada Andrew ve Miles ile kalacaksın." Ona doğru dönüyor ve yüzünde nazik bir gülümsemeyle doğrudan gözlerinin içine bakıyor. "Sana verdiğim numaradan bana istediğin zaman ulaşabilirsin. Ama artık emin

ellerdesin."

Evan'ın yutkunurken ince boğazının çalışmasını izliyorum. Sonra başını sallıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Travma eğitimi aldım. İşaretleri biliyorum. Başının dertte olduğunu biliyorum ve yine ona uzanıp yardım etmek istiyorum.

Ama bunun zaman alacağını da biliyorum. "Burada olduğun için mutluyuz Evan," diyorum dikkatlice. Gözleri benimkilere kayıyor ve tekrar başını sallıyor, çenesi titriyor ama tek kelime etmiyor.

"Çantayı alabilir miyim?" Miles ona sorar. Evan bir kez daha başını sallar ve Miles çantayı Evan'ın omzundan alır.

İkisini de içeri davet ediyoruz ve Charlotte bize gelecek hafta kontrol için geri geleceğini söylemeden önce bazı ayrıntıların üzerinden geçiyor. Ayrılmadan önce Evan'ı bir kez daha teselli etmeye çalışıyor ama Evan'ın buna hiç niyeti yok. Küçük bir gülümsemeye zorlasa da başaramıyor ve Evan'ın omzuna hafifçe vurup oradan ayrılıyor.

Kapı Charlotte'un arkasından kapanıyor ve Miles konuşana kadar sadece üçümüz orada garip bir şekilde duruyoruz. "Odanı görmek ister misin?"

Evan başını sallıyor ve biz de onu onun için hazırladığımız odaya götürüyoruz. Bir şey söylemesi için sessizce yalvarıyorum, herhangi bir şey. Ama söylemiyor. Miles çantasını yatağa yerleştirirken sadece etrafına bakıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Evan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra Miles'a kayıyor ve tekrar bana dönüyor. "Siz ikiniz bir çift misiniz?"

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama bizim için yalan söylemek zorunda kalmasından iyidir. "Evet," diye sessizce cevap veriyorum, sesimde herhangi bir kesinlik yok.

"Tamam," diyor ve yatağa oturuyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Miles önceki sorumu tekrarlıyor. "Sana yeni kıyafetler aldık, şifonyerde ve dolapta duruyor. Banyonda şampuan ve vücut yıkama suyu var." Odasına bağlı küçük banyoyu işaret ediyor.

Evan başını sallar. "Hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Yanına oturmak, onu kollarımla sarmak istiyorum ama kapının yanında duruyorum. "Seni başka bir okula yazdıracağız. Yarın sabah gideceğiz, tamam mı?"

O cehennem çukurunda kalmasına asla izin vermeyeceğiz.

Sadece başını sallıyor.

Miles odadan çıkarken onu takip etmemi işaret ediyor ve ben de Evan'a bakıyorum. "Tamam. Bize ihtiyacın olursa buradayız. Herhangi bir şey için. Ne zaman istersen. Hiç fark etmez. Gel ve bizi al."

Bir baş sallama daha kalbimi parçalıyor, ama sonunda Evan'la yapmak istediğim şeyi yapmak ister gibi görünen Miles'ı dışarı kadar takip ediyorum - bana kocaman sarılıyor.

Yine de bundan kaçınıyorum.

Kendimi buna kaptıramam. Şimdilik Evan konusunda bana yardım ediyor ama bu geçici bir durum. Anlamış gibi görünüyor çünkü bana bir kez daha bakmadan oturma odasına doğru ilerliyor.

Geçici olarak. Bunu yapabilirim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Andrew

Evan'ı yeni ve havalı özel okula kaydettirmek o kadar da zor olmadı. Miles'in okul ücretinin yarısını bana ödetmesi tam bir baş belasıydı ama bir yolunu bulduk. Evan yepyeni üniformasını giydikten sonra hemen derslere başlaması için sınıfa gönderildi.

Şimdi Miles ofisine gidiyor ve ben de Ben'in spor salonuna gidiyorum çünkü bunu arkadaşlarımdan daha fazla saklayamam.

İçeri giriyorum ve Ben'in kocası Colby'nin masanın arkasında bana doğru parlak bir gülümsemeye baktığını görünce gülümsüyorum. "Andrew! Selam."

Ona doğru yürüyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ama Colby'nin muhtemelen benim yanımda olacağını biliyorum. "Hey, Ben burada mı? Belki o ahmak kardeşi de?"

Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Evet, Hazel ve Caleb ile oynuyorlar."

Gülümsüyorum. Ben ve Colby Caleb'i kısa bir süre önce evlat edindiler ama daha iyi iki ebeveyn düşünemiyorum. Ben'in çalışanı Felix ve erkek arkadaşı Henry hariç, onlar şu anda küçük Hazel'i birlikte büyütüyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, dördü de kesinlikle inanılmaz babalar ve bu çocukları yetiştirmelerini izlemek büyük bir keyifti. Hayatlarında yaşadıkları tüm travmaları ve saçmalıkları geride bırakıp dolu dolu yaşıyorlar.

Colby arka odadan çıkan Ben ve Roman'a seslenir. Caleb, Roman'ın koca kıçlı omuzlarındadır. "Hey, bu bizim uzun zamandır kayıp olan arkadaşımız."

Gözlerimi deviriyorum çünkü onu son gördüğümde bu yana sadece üç gün geçti. "İkinizle konuşmam gerek."

Çocuğu yere bırakır mısın?"

Colby oğlunu Roman'ın omuzlarından dikkatlice alıyor ve ben de Price kardeşleri Umut Kıvılcımı toplantıları için kullandığımız odaya kadar takip ediyorum, ikisi de bana endişeli bakışlarla bakıyorlar.

"Neler oluyor?" Oturduğumuzda Ben soruyor.

"Evan'ın vasiliğini almaya çalışıyorum." İkisi de bana şaşkınlıkla bakıyor ve ben de her şeyi anlatmaya karar veriyorum. "Miles bana yardım ediyor. Sosyal hizmet görevlisine yalan söyledi ve süreci hızlandırmak ve gerçekleşme olasılığını artırmak için ortak olduğumuzu söyledi. Miles'la birlikte yaşıyorum ve Evan da dün gece yanıma taşındı."

İkisi de tek kelime etmiyor ki Roman'ı tanıyorsanız bu oldukça sıra dışı bir durum.

Sonunda sesini bulan Ben oluyor. "Sen ne?"

Evet, öfke var. Orada olacağını bildiğim endişe ve hayal kırıklığı. "Ben bekâрім. Bir çiftin parçasıymışım gibi görünmek doğru bir hareketti." Yine de bunu yaptığı için Miles'ı öldürebilirdim.

"Miles ile mi?" Roman sonunda soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Miles, Miles? Çoğu zaman öldürmek istediğin adam mı?"

"İşte o," diye onaylıyorum. "Oradaydı ve her ne sebeple olursa olsun yardım etmek istedi. Bu Evan'la ilgili. Miles ve benimle değil."

İkisi de bana bakıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum ama pişman olamıyorum. Evan bu yalan yüzünden bizim geçici velayetimizde.

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?" Ben soruyor.

"Evet. Şimdilik, her şeyi çözene kadar. Ve Evan'ı evden çok uzak olmayan lüks bir özel okula yerleştirmeyi başardık. Yardımımıza ihtiyacı vardı."

Roman'ın omuzları çöküyor ve hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Herkesi kurtaramayacağını biliyorsun."

Hayatım boyunca herkes bana bunu söyledi. "Evan'a yardım edebilirim."

Endişelendiklerini biliyorum ama ikisi de bu konuda benimle tartışmıyor. Olan oldu zaten. "Bizden ne istiyorsun?" Tabii ki bunu soran Ben. Herkes benim ama Ben de en az benim kadar bakıcıdır.

"Ben Evan'ı yerleştirene kadar önümüzdeki birkaç hafta benim yerime bakabilirsin."

İkisi de onaylarcasına başını sallıyor. Ben ayağa kalkarken Roman "Sorun değil," diyor ve ikisi de ayağa kalkıyor. Roman kocaman eliyle omzumu sıkıyor. "Dikkatli ol. Sen ve Miles . . ."

Sözünü kestim çünkü Roman bile Miles ve benimle ilgili her ayrıntıyı bilmiyor ve ben bu konuya girmeyeceğim. "Ben iyi olacağım."

Nefret ettiğim bir bakış atıyorlar ama Roman beni serbest bırakıyor ve Ben omzumu okşuyor. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver. Ama biz seni burada koruruz."

Hiç şaşırmadan gülümsüyorum ve sonra onlara teşekkür edip dışarı çıkıyorum.

Her zaman arkamı kolladılar ve kararına ne kadar katılmazlarsa katılsınlar bu konuda da arkamda olacaklarını biliyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

milller

Miles

Andrew'un acil bir işi çıktığı için Evan'ı okuldaki ilk gününden aldım. Tabii ki müşteri-terapist meselesi yüzünden bana detayları veremedi ama Evan'ı almamla ilgili bir sürü talimat verdi.

Geç kalmadığından emin olmak gibi. Ona gününü sorun. Sağlıklı bir atıştırma aldığını ve ödevine başladığından emin olun.

Mikro yönetimi Andrew'a bırak.

Evan arabama tırmanıyor, kemerini bağladıktan sonra kucağındaki sırt çantasına tutunuyor. Ve tamam, evet, sinirlerim gerildi. Çocuklarla aram iyi değildir. Hiç olmadım, çocukken bile.

Tek arkadaşlarım Roman ve Andrew'du ve muhtemelen bunun nedeni de onların da en az benim kadar berbat durumda olmalarıydı.

Ona gününü sormaya çalışıyorum. "Yeni okulu sevdin mi?"

Okulun karşılama sırasından çıkıp cevap vermesini bekliyorum ama o sadece omuz silkiyor.

Harika bir tavsiye, Andrew.

İç çekiyorum. "Yeni bir okula başlamanın zor olduğunu biliyorum. Yıllar boyunca pek çok okula gittim." Beni dinliyormuş gibi başını hafifçe çeviriyor. "Öyle mi?"

Gözlerimi önümdeki arabalardan ayırmadan başımı sallıyorum. "Evet. Ben de evlatlık bir çocuktum. Beni şehrin dört bir yanına gönderdiler."

"Andrew da mı?" diye soruyor sessizce.

Andrew'un genç halini düşünerek gülümsüyorum. "Birazcık. Babası bir şeyleri saklamakta daha iyiydi, bu yüzden o kadar sık koruyucu aileye gitmedi."

Okuldan çıkıp caddeye döndüğümde Evan'ın başını salladığını görüyorum. "Bu okul çok süslü."

Kıkırdıyorum. "Evet, öyle. Ama sana verebileceğimizin en iyisini hak ediyorsun, Evan. Okula bir şans ver, tamam mı?"

Başını sallayıp önüne bakıyor ve konuşmamızın bittiğini işaret ediyor. Ama ben buna galibiyet diyeceğim. Onun yaşındayken ben de pek konuşkan değildim.

Hiç de değil.

Evime vardığımızda ona bir elma ikram ediyorum, o da alıyor ve odasına gitmeden önce ödevini hatırlatıyorum. Akşam yemeği sipariş etmeden önce ofisimde biraz iş yapıyorum, Andrew'un henüz eve gelmemiş olmasından biraz endişeliyim ama yoğun bir iş olduğunu biliyorum.

Evan'a yemeğini getirdim, kendiminkini ofisimde yedim ve Andrew'unkini buzdolabına koyduktan sonra kanepeye yerleşip ayaklarımı sehpaye dayayarak kanallar arasında gezindim. Takım elbiseyi attım

akşam yemeğinden önce bir çift jogger ve tişört için.

Andrew eve gelir, kapının kilidini açmak için şifreyi kullanır ve deri çantasını omuzlarından kaldırıp kapının yanında yere koyarken uzun bir günün yorgunluğu ve dağınıklığı içinde görünür.

Oturma odasına giriyor, gözleri arıyor. "Evan nerede?"

"Odasına gitti." Mutfğa doğru başımı salladım. "Akşam yemeği buzdolabında."

Endişeli görünüyor ve mutfğa gitmiyor. Onun yerine koridora yöneliyor ve Evan'ı kontrol ettiğinden eminim. Bir süre gittikten sonra dudaklarını sıkıca büzerek geri geliyor. "Yemek yedi." Başımı sallıyorum çünkü ona yemeğini ben getirmiştım. "Ona saat ondan önce uyuması gerektiğini söyledim."

"Kulağa iyi bir uyku zamanı gibi geliyor."

Orada duruyor, biraz kaybolmuş görünüyor ve ben ona gitme isteği duyuyorum. Biraz daha rahat hissetmesine yardımcı olmak için. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama bunu isteyeceği son kişi benim.

"Yemek için teşekkür ederim," diyor ve mutfğa doğru ilerliyor. Onu yalnız bırakmalıyım, biliyorum, ama kendimi onun gününü sormak isterken buluyorum. Uzun zamandır onun hayatından dışlanmışım. Çaresizlik galip geliyor ve koltuktan kalkıyorum.

Ben içeri girdiğimde tezgahın başında durmuş yemeğini ısıtıyordu. "İyi misin?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, yorgun ve cam gibi görünüyorlar. "Evet. Ben iyiyim. Sadece bugün onu almak için orada olamadığımdan nefret ediyorum. Orada olmalıydım, ama ben ..."

Beynim bana durmamı söyleyemeden bacaklarım hareket ediyor. Her iki omzunu da kavrayarak bana bakmaya zorluyorum. "Onu yakalamıştım. Önemli bir şey değildi."

"Ama orada olmalıydım," diyor kararlı bir şekilde ve dünyanın büyük kısmını onun omuzlarına yüklemesinden nefret ediyorum. Bu adil değil. Hiçbir zaman adil olmadı.

"Öyleydim," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum, henüz beni itmemiş olmasına çok şaşıyorum. "İşte bu yüzden bunu birlikte yapıyoruz. *Ben yapamadığımda sen yanında olacaksın, sen yapamadığında da ben yanında olacağım.*"

Tartışmak için vites yükseltiyor, başını sallamaya başlıyor ama sonra duraksıyor. "Tamam." İç geçirir. "Şimdilik."

O böyle şeyler söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama ellerimi omuzlarından çekip geri çekiliyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Evet. Bu iş bizde."

Endişeli görünüyor ama itiraz etmiyor ve sadece yemeğini alıyor. O yemek yerken ben de ona eşlik ediyorum, gününün nasıl geçtiğini soruyorum ama pek ayrıntı veremiyor. O da kibar davranıp aynı şeyi bana yapıyor ve ben de ona ayrıntı veremiyorum.

Yine de hiç de garip olduğunu söyleyemem. Oturup günümüz hakkında çene çalmak bizim için çok kolay.

Temizlendikten sonra odama gidiyoruz, ikimiz de soyunup boxer külotlarımızla yatağa giriyoruz, sonra da sırt üstü yatıyoruz.

Andrew karanlıkta sessizce, "Onu aldığınız için teşekkür ederim," diyor.

Yanımdaki neredeyse çıplak vücudunu düşünmeden edemiyorum. O vücuda dokunmayı düşünüyorum.

O vücudu öpmek. Tüm o yumuşak teni. "Miles?"

Doğru ya. "Sana söyledim, önemli bir şey değil." "Yarın yaparım."

İçimi çekip yanıma dönüyorum, karanlıkta onu zar zor seçebiliyorum. "Bu işin iyi gitmesi için bir takım olmamız gerekiyor. Her şeyi tek başına yapmana gerek yok."

Tanrım, onu öpmek istiyorum. Ama buna izin vermeyeceğini biliyorum. Ben de her zamanki gibi

şaka yapıyorum.

"Biliyorsun..." Sesimi alçaltıyorum. "Bana borcunu, bilirsin işte, cinsel iyiliklerle ödeyebilirsin."

Eliyle çıplak göğsümü itmeden önce gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Olmuyor. Olmuyor."

Hayal kırıklığına uğramış olsam da kıkırdıyorum. Bana bir şey borçlu olduğundan değil ama onun da benden etkilendiğini biliyorum. En azından fiziksel olarak. Ama her zaman olduğu gibi kafasının onu geri tutmasına izin veriyor.

Çok yazık, çünkü o kafasından çıksa birlikte çok eğlenebilirdik.

ONUNCU BÖLÜM

Andrew

Yatağın kendi tarafımda uyanıyorum, ama büyük güçlü kollar beni sarıyor ve çok ağır bir bacak benimkinin üzerine örtülüyor. Sadece bu da değil, aynı zamanda kıcıma bastırılmış çok sert bir dick var ve kıcımı beni dürtmek için o sabah odununa sürtmemek için içimdeki her şeyi alıyor.

Sevişmeyeli çok uzun zaman oldu ve bu ereksiyonu hissetmeyeli çok daha uzun zaman oldu. Ama kollarını üzerimden itmek ve kendimi onun elinden kurtarmak için kendimi zorluyorum.

Uykusunda bana tutunmaya çalışıyor, bu da ne yazık ki beni olması gerekenden daha fazla gülümsetiyor. "Miles, kalkmam gerek."

"Ben çoktan kalktım," diyor, yanıma yaslanarak ve kahretsin, gülüyorum. Ama hemen toparlanıp onu geri itiyorum ve gözleri irkilerek açılıyor. "Andrew?"

"Evet. Kim olduğunu düşündün?"

Bir elini uzatıp saçlarını yüzünden çekmeden önce yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümde şaşıyorum. "Özür dilerim. Seninle yatmak istememiştim. Birlikte yaşadığım sahte erkek arkadaşım çok ateşli ve bana hiç vermiyor."

Tanrım, çok saçma. Ve biliyorum ki takılmak isteme konusunda ciddi olamaz. Eminim Miles'ın yatmakla ilgili bir sorunu yoktur. Bir daha oraya gitmeyecek kadar çok geçmişimiz var.

Böyle bir şey olmayacak.

Yine de . . . Hayır. Yapamam.

"Evan'ı okula götürmeliyim."

Yatakta doğruluyor ve gözlerimin nefret ettiğim çıplak teninin her bir santimini incelemesine izin veriyor -tamam, nefret etmek *istiyorum*.

Adam mükemmel, fazlasıyla mükemmel. Elini saçlarına götürüp başını kaşıdıktan sonra parmağını asi buklelerinin arasında gezdirirken pazularının nasıl esnediğini izliyorum.

Kahretsin, ona bakmadan duramıyorum. "Onu ben alırım."

Kaşlarımı çatıyorum, tartışmak istiyorum ama hastalarımın tekrar ilgilenirken yardımı kabul etmem gerektiğini biliyorum. "Tamam."

Başını yana eğiyor, elini saçından çekip merakla beni inceliyor. "Bu Bu mu?"

Gözlerimi deviriyorum ama yataktan kalkıyorum, gözlerinin aç bir şekilde her hareketimi takip etmesini kaçırmıyorum.

Hareket.

Hayır. Oraya gidemem.

Bu aptalca olurdu. Miles'a ve dönüştüğü her şeye katlanamıyorum. Bu Evan'a yardım etmek için bir anlaşma. Hepsi bu. Ve beynimin bunu hatırlamasına ihtiyacım var. "Evet. Hepsi bu."

"Hiç mi itirazın yok?" Üzerinde sadece iç çamaşırı varken ayağa kalkıyor ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde arkamı dönüyorum,

Bugün için kıyafetlerimi toplamaya çalışıyordum.

"Hayır. Tabii onu alamazsan." Gömleğimi, pantolonumu ve temiz bir boxer külotumu göğsümde tutarak ona dönüyorum.

"Hayır. Yapabilirim ve yapacağım. Akşam yemeği de alacağım." Neredeyse çıplak vücudunu hiç korumuyor, yatak odasının büyük penceresine doğru yürüyor ve tüm görkemli kaslarını geriyor.

Duşa kadar homurdanıyorum ve onu süzdüğüm için kendimi azarlıyorum. Aletim de benimle hiç işbirliği yapmıyor, artık her gece yanında uyuduğumuz seksi adama aşırı odaklanmış gibi görünüyor.

Biriyle yatmayalı çok uzun zaman oldu ve taşaklarım daha ne kadar mavileşebilir bilmiyorum. Ama bugün rahatlamak için zamanımız yok.

Duşumu olabildiğince hızlı alıyorum, tıraş oluyorum ve mutfığa gitmeden önce giyiniyorum. Evan çoktan giyinmiş ve Miles'la birlikte masada oturuyor - Miles neyse ki bir çift eşofman ve bir tişört giymiş.

İkisi de bana doğru bakıyor ve her ne sebeple olursa olsun, göğsümden vuruluyorum. Her şeyin basit evcimenliği.

"Aç mısın?" Evan'ın önündeki mısır gevreğini fark ediyorum ve cevap olarak başımı sallıyorum, bunun yerine termosta kahve içmeyi tercih ediyorum.

Evan ve Miles'ı masada sessizce otururken izlemenin ne kadar doğru bir his olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Evan konuşmuyor, Miles da onu zorlamıyor ama ikisi de oldukça memnun görünüyor.

Evan'ı okula götürürken daha fazla sessizlik oluyor. İçimdeki her şey onu konuşturmak için çılgık atıyor ama Evan'la bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Babasının öldüğü geceden önce bile kolay kolay açılmayan biriydi.

Onu konuşturuyordum ama yavaş ilerliyordu ve şimdi bir daha asla açılmayacağından korkuyorum.

"Evan. . ." Yola bakarak dikkatlice ilerliyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmiyorum ve dikkat de sokakta.

"Sadece Miles ve benim ..." Bunu yüksek sesle söylemek çok tuhaftı ama kendime geldim. "Senin iyi olduğundan emin olacağız. Bizimle her şey hakkında konuşabilirsin."

Tek kelime etmiyor ve ben de ona doğru bir bakış atıyorum. Vücudu gergin ve çenesi sabit.

Hafifçe iç çekip yeni bir yön denerken gözlerim tekrar önümdeki yola kayıyor. "Belki annenle temasa geçebilirim. Kardeşini görebileceğin bir şeyler ayarlamaya çalış."

"Hayır," diyor hemen, başı dönüyor. Ona baktığımda, içindeki çılgınca paniği görüyorum. "Lütfen yapma."

Gözlerimi tekrar yola çevirdiğimde, neden kardeşini görmek istemediğini anlamaya çalışıyorum. Annesini anlıyorum. O da bir kurban olsa da, aynı zamanda onun annesi. Bizi güvende tutmaları, korumaları için ebeveynlerimize güvenebilmeliyiz. Ama onu hayal kırıklığına uğrattı, hem de defalarca.

Parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavırıyor çünkü bu duyguyu biliyorum. Tanrım, biliyorum. "Kardeşin ..."

"Bensiz daha iyi" diyor çabucak.

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle düşündün ki? Sen onun ağabeyisin."

Üzgün bir şekilde başını sallıyor ve sonra yan camdan dışarı bakmak için dönüyor.

"Ben berbat biriyim." Okulun otoparkına dönüyorum. "Sen beceriksiz değilsin, Evan.

Onu kurtardın."

"Öyle deme," diye tersliyor ben arabayı bırakma sırasına doğru sürerken. "Lütfen," diyor daha sessiz bir şekilde.

"Evan. . ." Kalbim onun için kırılıyor. Travma geçirdiğini biliyorum. Babasını öldürdüğü için ciddi bir suçluluk duyduğunu biliyorum, o orospu çocuğu ne kadar vahşi olursa olsun. Ama bu onun hatası

değildi.

"Yapma." Araba sıranın önüne yanaştı ve ben park ettim. Yüzünü bana dönüyor, hüzünlü gözleri gözlerimde. "Lütfen kardeşimi bu işin dışında tut. Ona iyi davranacak ve şimdi iyi olacak."

Göğsüm ağrıyor. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama arabanın kapısını açıp dışarı atlıyor ve okula girmeden önce bana hüzünlü bir el sallıyor.

Ve bir kez daha, onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

miller

Miles

Andrew bu akşam işten eve döndüğünde belli ki pek iyi bir ruh halinde değildi. Sorununun ne olduğundan emin değilim ama akşam yemeğini ısıtıp mutfak masasında yedikten sonra yanımdaki kanepeye çöktü, yüzü asıktı.

"Zor bir gün müydü?"

"İyi idi. Evan okuldan sonra nasıldı?"

Bu kadar mı? Yardımımı kabul etmek zorunda kaldığı için hâlâ kızgın mı? O tanıdığım en inatçı adam. "O iyi idi. Sessizdi ama farklı görünmüyordu ve akşam yemeğinden önce ev ödevini yaptı."

Andrew'a bakmak için dönüyorum, vücudumu ona doğru eğiyorum ve bacağımı kanepeye doğru çekiyorum. "Sorun nedir?"

Hayatında duyduğu en saçma soruymuş gibi homurdanıyor. "Bu çocuk bizim bakımımızda. Ben lisanslı bir terapistim ve bana açılmasını sağlayamıyorum."

Tamam, dikkatli ol. Andrew'u tanırım, tanıştığı herkese yardım etmek ister ve her zaman da etmiştir. "Sadece birkaç gün oldu."

"Yardımına ihtiyacı var. Cehennemi yaşadı."

Gözlerinde gördüğüm hüznün kalbimi parçalıyor. "Onu zorlayamazsın."

"Gerçekten mi? Tavsiye için teşekkürler." Ayağa kalktı, beklediğim gibi sinirliydi.

Ben de ayağa kalkıyorum, kolundan tutup onu burada tutuyorum. "Andrew, bu zaman alacak ve ona ulaşsan bile," -şimdi bana ters ters bakıyor ama ben devam ediyorum- "ve eminim ulaşacaksın," -kolunu kavrayışından çekip çıkarıyor- "bunu asla tamamen atlatamayacağını bilmelisin. Cehennemi yaşadı. Baktan bir başlangıç yaptı."

"Biz de öyle."

"Doğru. Ve biz çok iyi uyumluyuz." Sözlerimi bir alaycılık dağıyla kaplıyorum ve o hiç eğlenmiyor.

Bakışları derinleşiyor ama uzaklaşmıyor. En azından şimdilik. "Ben bir terapistim. Travma yaşayan insanlara yardım etmek için bir destek grubu yönetiyorum. İyi uyum sağladığımı söyleyebilirim."

İlk başta dilimi ısırıyorum çünkü öyle, ama lisenin sonundan beri hayatında pek olmamama rağmen onu herkesten daha iyi tanıyorum. Onu her zaman daha iyi tanıyacağım, bu onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın.

"Herkesi kurtarmak istiyorsunuz ve kurtaramadığınızda bu sizi öldürüyor. Başarısız olduğunuzu hissettiğiniz her seferinde bu sizi daha çok vuruyor."

Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve gözleri bana doğru ateş püskürüyor, ama ben kararlı duruyorum.

"Önemsiyorum. Umrunda mı?"

bu gerçekten o kadar kötü mü?"

"Tanıştığınız herkesin sizden bir parça almasına izin verdiğinizde mi? Evet. Bu kötüdür çünkü yakında hiçbir şeyiniz kalmayacaktır."

"İçimde her zaman başkalarına yardım edecek bir şeyler kalacak. Hepimiz senin gibi bencil, para düşkünü pislikler olamayız."

Bu kadar acıtmasından nefret ediyorum. Göğsümde ağrıyan yeri ovma dürtüsüne direniyorum. "Sen. Yapamazsın.

Kurtarın. Herkesi." Bunu inanarak söylüyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve geri adım atmıyorum.

Zor nefes alıyor, açıkça kızgın. Ama yanılmıyorum. "Deneyebilirim. Çok zor olduğu ve para kazanmayı tercih ettiğim için dünyadan vazgeçmeyeceğim."

Her zaman lanet olası bir ücretsiz avukat yerine savunma avukatı olmayı seçmemden, zar zor iki yakamı bir araya getirmemden ve kazanılamaz bir sistemle mücadele etmemden nefret ediyorum.

Yine de bizim için her zaman buna geri dönecektir.

Koridordan yatak odasına doğru gidiyor, ben de onu takip ediyorum. Evan'ın odasındaki ışıkların sönük olduğunu fark ediyorum ama çalan müziği duyuyorum.

Güzel. Çünkü şu anda tamamen sessiz olmak istemiyorum.

Andrew'un beni küçümsemesine çok uzun süre izin verdim. Planına uymadığım için benden nefret etmesinden bıktım.

Ben de dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyordum, lanet olsun. Ama işler her zaman bu şekilde yürümüyor. Biz çocuktuk.

Dünyaya korkunç bir başlangıç yapan çocuklar. Sistem en başından beri bize karşıydı.

Daha iyi bir yol buldum.

En azından benim için. Neden bunu anlayamıyor?

Ve neden yatak odasına ulaşıp kapıyı arkamdan kapattığımda bu kelimeleri çıkaramıyorum?

"Ne?" Sesi keskin ama ben de kızgınım.

"Çocukken verdiğim bir karar yüzünden bana hâlâ kızgın olamazsın."

Saatini kolundan çıkarıp komodinin üzerine koyuyor, sonra da gömleğinin düğmelerini açıyor - muhtemelen yapacak bir şey arıyor. Andrew her zaman kontrollüdür. Sakin ve akli başında ama ellerinin titrediğini fark ediyorum. "Bu bir hayat kararıydı. Çöp atmak ya da bir partide çok fazla içmek değildi."

Takılırken bir sakız paketini çimlere attığım için bana söylenmesini hatırlayınca neredeyse gülümseyecektim. Alacaktım ama hemen aldırıldı ve kaşlarını çatarak cebine koydu. Sonra bir keresinde Misty Taylor'ın evinde içkiyi biraz fazla kaçırmıştım ve neredeyse merdivenlerden düşüp bacaklarımı kırıyordum.

Ama hâlâ çok heyecanlıyım. Hala çok kızgınım. "O *benim* hayatımdı."

Gömleğini çıkarıyor, her tarafını yalamak istediğim ama bana yaklaşıp parmağıyla beni işaret ettiğinde kendimi yüzüne odaklanmaya zorladığım, cehennem kadar seksi bir göğüs ve karın kasları ortaya çıkıyor. "Bu *bizim* hayatımız olacaktı."

Bu acıtıyor. Parkta sırt üstü yatıp gökyüzüne bakarak daha iyi bir hayatın hayalini kuran o çocukları düşündükçe göğsüm ağrıyor. "Bu senin planındı. I . . ." Öfkeyle parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum çünkü bu hiç adil değil. Hiçbiri adil değildi. Bizim için yaptığı planı sevdim, gerçekten sevdim. Ama gerçekçi değildi. "Senin planın safçaydı."

Gözleri şimdi ateşle parlıyor. "Nasıl? Nasıl saflık olur? Bir ton para kazanmak istemediğim için mi?"

"Mesele sadece para değildi."

Elbette paranın bununla çok ilgisi vardı. "Beni iğrendiriyorsun. Senin çok daha iyi olduğunu sanıyordum."

Sözleri acıtıyor. Çok kötü acıtıyor ama bunun beni onunla konuşmaktan alıkoymasına izin vermiyorum. Görmesini sağlamaktan. "Dur." Ellerim omuzlarına gidiyor, onu döndürüyor ve sırtını duvara sabitliyorum. "Seni görüyorum, Andrew."

Bana dik dik bakıyor, tüm vücudu kaskatı kesilmiş, ama kolayca yapabilecek olmasına rağmen beni itmiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Diğer herkes derli toplu bir terapist görüyor. Sakin ve yardımsever bir adam."

Çenesini kaldırıyor ve gözlerimin içine meydan okuyarak bakıyor. "Ben o adamım."

O inanılmaz bir adam. Tartışmaya gerek yok.

Bir elimi omzundan çekip parmaklarımla çenesini sıkarak onu tutuyor ve bana bakmaya zorluyorum. "Öylesin, ama aynı zamanda hiçbir şey kalmayana kadar veren ve verecek olan çocuksun. Birine yardım edemediğinde yıkılan çocuksun. Dünyadaki yanlışları her zaman düzeltmek için deli olan, böylece bu kadar çok acı çekmeyen birisin. Tüm hayatını vererek geçiriyorsun."

Çenesinin gerildiğini hissediyorum ama yine de benden uzaklaşmıyor. "Yardım etmekte yanlış bir şey yok."

"Yine de görmelerine izin vermiyorsun."

"Neyi görmelerine?"

"Acı. Öfke. Üzüntü." Yakınına eğildim, çok yakınına. Onun seksi parfümünü içime çekiyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Gerçek seni kim görebiliyor? Kime içini döküyorsun?"

"İçimi dökmeme gerek yok. Sadece yardıma ihtiyacım var." Ve yakında, elinde hiçbir şey kalmayacak.

Çok inatçı. Yine de düşünemiyorum. O güzel gözlerle bakarken zar zor nefes alabiliyorum. Kendimi durduramadan dudaklarımı onunkilere çarpıyorum, beni itip uzaklaştırmasına tamamen hazırım. Ama homurdanıp beni hararetle öptüğünde, parmakları saçlarıma gidip çekiştirdiğinde aptallaşıyorum.

Ama beni üzerinden çekmiyor. Hayır. Vücudu benimkine yapıyor ve yıllardır yaşamadığım vahşi bir tutkuyla beni öpüyor.

En son öpüştüğümüzden beri değil. Artık konuşmak yok.

Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor, dudakları hemen benimkilere dönerken, elleri sanki her kasımı yeniden tanıyıp anımsıyormuş gibi saygıyla sırtımda geziniyor. Ben boynundan göğsüne doğru öperken, parmakları saçlarıma geri dönüyor ve sıkılaşıyor.

Karnına ulaşip dizlerimin üzerine çöktüğümde aniden nefesi kesiliyor ama durmamı talep etmiyor. Beni itmiyor ya da benden uzaklaşmıyor. Pantolonunu indirip gözlerimin içine bakarken elleri saçlarıma sıkmaya devam ediyor.

Önünde diz çökmüştüm ve o yoğun, tutku dolu gözlerine bakıyordum. Onu bir daha böyle göreceğimden emin değildim. Ereksiyonu pantolonunu itiyor, kaçmak için deli gibi çabalıyor ve ben daha fazla bekleyemiyorum.

Pantolonunu çıkardım ve aşağı doğru ittim. Ben yatak odasına varmadan önce ayakkabılarını çıkarmış olmalı çünkü pantolonunu hızla çıkarıp attı ve üzerinde sadece bir çift siyah boxer külot kaldı.

Aletin başının bastırıldığı yer nemli ve onu oradan öptüğümde, başı geriye düşüp arkasındaki duvara çarparken alçak bir inilti çıkarıyorum.

Vücudum beklenti ve arzuyla titriyor, ama bir daha olup olmayacağını bilmeden bunu aceleyle getirmekten korkuyorum. Muhtemelen olmayacağını biliyorum.

Külotun içinden sıkı kıcını kavırıyorum ve ucunu tekrar öpüyorum, dilimi uzunluğundan aşağı sürüklüyorum

kumaşı ıslatıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor ama ben sadece külotunu arkadan yavaşça aşağı itiyorum. Ellerimi kıcının sertleşmiş küreciklerinin üzerinde gezdiriyorum, sikini sıkıp yüzüme doğru itiyorum, onu içime çekiyorum.

Sabrını kaybederek ileri atılıyor ve ben buna bayılıyorum. Andrew'un kontrolünü kaybettiğini gerçekten gören tek kişi ben miyim merak ediyorum. Bu çok güzel bir manzara ve bunun doğru olmasını istiyorum.

Külotunu sonuna kadar aşağı itiyorum, siki artık serbest ve sıkı karın kaslarına çarpıyor. Hatırladığım kadar güzel, alt tarafı boyunca uzun bir damar, kalın ve uzun ve düz yukarı bakıyor ve neredeyse mor ve sızdıran kesik bir kafa.

"Siktir," diye zar zor nefes alabiliyorum.

"Miles." Sesi harap olmuş gibiydi. Çaresiz. Sadece benim için. En azından şu anda.

Öne eğilip ucunu yalıyorum, ikimizi de kızdırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onun prekumunun lezzetli tadının tadını çıkarıyorum.

"Tadın çok güzel."

İnliyor -gerçekten inliyor- ve ben daha fazla dayanamıyorum. Sikinin başını ağzıma alıyorum, sertçe emiyorum ve dilimi yarığında gezdiriyorum, küfür etmesine neden oluyorum, parmakları saçlarımı sıkıca kavıyor.

Onu boğazımın arkasına kadar alıyorum, başının etrafında yutuyorum ve kıvranmasını sağlıyorum. "Evet."

Ellerim kıcını kavıyor ve geri çekilip sikini boğazımın derinliklerine itiyorum, hızlı bir tempo tutturuyorum ve her seferinde beni ödüllendirdiği precum patlamalarını seviyorum.

"Yaklaştım," diye geveliyor ama ben kendimi tutmuyorum. Daha sert emiyorum, kıcını sıkıyorum ve boğuk bir çığlıkla boğazımdan aşağı dökülene kadar iki katına çıkarıyorum.

Hareket etmek istemiyorum. Taşınırsam her şeyin biteceğinden korkuyorum. Benden nefret etmeye geri dönecek ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Ama alnımdaki terli, keçeleşmiş saçları süpürüyor ve beni ayağa kaldırıyor. Onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum ve dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor ve ben onun içinde eriyorum.

Hala cehennem gibi sertim, sikim eşofmanımın ve dar külotumun sınırları içinde acı verici bir şekilde ezilmiş durumda

-İç çamaşırı giymek aptalcaydı. Ama bu konuda endişelenmiyorum çünkü Andrew beni öpüyor. Kollarını boynuma dolayıp beni öperken dudakları sıkıca dudaklarıma yapışmış durumda.

Ellerinden biri yukarıya, saçlarıma doğru kayarken, diğeri göğsümden aşağıya, eşofmanımın üstüne doğru kayıyor, eşofmanımın ve külotumun içine giriyor, ağrıyan şaftımı mükemmel bir şekilde kavıyor.

Dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum, okşamaya başladığında kör edici bir zevk içimi yırtarken öpücüğün kontrolünü kaybediyorum. "Tanrım, Andrew."

Öpücüğün kontrolünü tekrar ele geçirmeden önce bir saniye gülümsediğini hissettiğime yemin ederim, sikimi kayganlaştırmak ve beni tamamen delirtmek için prekumumu kullanırken ağzıyla beni mahvediyor. Başına ulaştığında inanılmaz bir bükme hareketi kullandığında, başımı geriye atıp dudaklarından ayrılıyorum, ama bu onu caydırmıyor. Dudakları boğazımın ve çenemin üzerinde kavurucu öpücükler bırakırken eli beni daha hızlı çalıştırıyor.

Gözlerim kapanıyor ve elinin üzerinden dökülüp külotumu yapış yapış bir hale getirirken tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Umurumda bile değildi. Sikimden sperm fışkırırken sikim onun elinde kasılıyordu.

"Kutsal. Kahretsin," diye nefes alıyorum, ama sonra Andrew duruyor, eli yavaşça sikimden ve pantolonumdan çekiliyor. Gözleri kararıyor ve dudakları yarı şok olmuş bir halde aralanıyor.

Lanet olsun. Onu yine kaybediyorum. Uzaklaşıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona, sesim neredeyse boğuk bir ıǵlıǵa dönüşüyor. "Yapma."

Başını iki yana sallar ve geri çekilir, iç çamaşırını yukarı çeker ve parmaklarını saçlarında gezdirir.

"I . . ." Kaybolmuş gibi görünüyor. Henüz açmadığı çantasından bir çift eşofman altı çıkarıp giyiyor.

"Şu anda bunu yapamam."

Sözleri kalbimi parçalıyor ama bir yanıt veremiyorum. Önce bir tişört, sonra da tenis ayakkabısı giymesini izliyorum.

"Gitmem gerek."

Korku içimde hızla ilerliyor ve ona doğru bir adım atıyorum, külotumdaki kuruyan döllere irkiliyorum ama umursamıyorum. "Sakın gitme. Evan ne olacak?"

Gözleri hâlâ şaşkınlıkla benimkilere kayıyor. "Sabah geri döneceğim." Cüzdanını ve anahtarlarını alıp kapıya yöneldi.

"Lütfen gitme." Ben zayıf bir adam değilim. Güçlüyüm, kimsenin karşısına çıkmak istemeyeceği kadar sert bir rakibim. Ama Andrew söz konusu olduğunda, dizlerimin üzerine çöküp yalvarırım. *Hem de her seferinde. yalvarırım. Zaman.*

Üzgün görünüyor ama titrek bir nefes almayı başarıyor. "Yarın döneceğim." Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Söz veriyorum."

Omuzlarım çöktü çünkü ne olursa olsun Evan için geri döneceğini biliyordum. Ama benim için dönüp dönmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yine de başımı sallamayı başarıyorum ve bir parçamı da yanına alarak gidiyor. Tıpkı geçen seferki gibi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Andrew

Ne düşünüyordum ben? Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Sadece izin vermekle kalmadım... aynı zamanda kışkırttım ve tüm bu süre boyunca hevesle katıldım.

Kafam karmakarışık ve orada kalamazdım. Miles'ı izliyor ve benden gitmememi isterken ne kadar samimi görüldüğünü görüyordum.

Bana bir şeyler yaptı. Asla çalışamayacağımızın tüm nedenlerini unutturdu.

İşte bu yüzden gecenin bir yarısı en yakın arkadaşımın verandasında durup kapıyı çalıyorum ve sosyal medya fenomeni adamı Brooks'la yaptığı son seyahatten dönmüş olmasını umuyorum.

Verandanın ışığı yandığında rahatlıyorum, ardından kapı açılıyor ve karşımda darmadağın ve uykulu bir Roman beliriyor. "Andrew?" Gözlerini kırıştırıyor ve ovuşturuyor.

"Geç olduğunu biliyorum..." Burada olduğum için kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başladım. Kendime ait bir evim var ama yalnız kalmak istemedim.

"Bu umurumda değil," diyor hemen. "Sen iyi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve başımı sallamadan önce derin, ürpertici bir nefes alıyorum. "Her şeyi berbat ettim." Yoldan çekiliyor, beni içeri alıyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Brooks burada mı?" Umarım onu da uyandırmamışım.

Sevgilisinin adını duyunca, aşk acısı çeken bir aptal gibi gülümsüyor ve söylemeliyim ki, içim ne kadar parçalanmış olursa olsun, bu beni de gülümsetiyor. "O uyuyor. Ölü gibi uyuyor." Beni el sallayarak oturma odasına götürüyor ve pelüş kanepeye oturtuyor. "Ee, ne var ne yok?"

Onun yanındaki kanepede otururken nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, sırtım tutulmuş ve sinirlerim içimde kaos yaratıyor.

Uzun süre sessiz kaldığımda "Evan iyi mi?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum - öyle olup olmadığını bile bilmesem de. Onu bugün pek görmedim ya da taşındığından beri hiç görmedim. Bir çocuğa tek başıma bakabileceğimi nasıl düşünebilirdim?

"O-" Boğazım kurudu ve konuşabilmek için birkaç kez temizlemem gerekti. "Burada olma sebebim o değil."

Roman'ın dudakları sıkıca büzülüyor ve yüzünde sinirli bir ifadeyle başını hızlıca sallıyor. "Miles. Bu sefer ne yaptı?"

Gerçek şu ki, Roman bizim tarafımızda yer almıyor. Tutmaz ama beni hep korurdu. Miles da öyleydi. Ben istemesem bile ikisi de beni korumak istedi.

"Hiçbir şey." Başımı iki yana sallıyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde gövdemi çeviriyorum. "Şey, hiçbir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, o harikaydı. Boşluğu o dolduruyor ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Kariyerine düşkün olduğunu biliyorum, bu onun için çok önemli ama bunu başarıyor. Evan okuldan çıktığında tam zamanında orada oluyor."

"Bu yüzden mi buradasın?" Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum.

"Biz bir çeşit ... ummm ..." Boğazımı tekrar temizliyorum, içime garip, rahatsız edici bir his yerleşiyor.

"Hayır. Asla." Gözleri açılıyor ve utançtan boynumun ısındığını hissediyorum çünkü evet, ne yaptığımızı biliyor.

"Lütfen." Onu susturmak için elimi tutuyorum çünkü ağzından ne çıkacağını ancak Tanrı bilir.

"Siz ikiniz kesinlikle çirkinleştiniz!" Evet, bu konuda çok heyecanlı ve ... iğrenç. "Hayır," diyorum kederle ve o da yalan söylediğini düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor.

"Sadece bir el işiydi." Ve aklımdan hiç çıkaramayacağım kadar seksi bir sakso.

Çenesi daha da düşüyor ve daha fazlasını söylemem için beni cesaretlendirerek bana bakıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Biliyor musun? Şu anda ne düşündüğümü gerçekten biliyor musun? Çünkü bunca zaman sonra... bunca düşmanlık... bunca öfke... Şimdi bana birlikte olduğunuzu mu söylüyorsun? Demek istediğim. Daha önce sevişmeniz gerektiği konusunda şaka yapmışım ama bunu gerçekten yapacağınızı düşünmemiştim."

İrkildim çünkü Roman, Miles'ı tanıdığımdan beri benim en iyi arkadaşımdı. Birlikte çok şey yaşadık ve ona hiç söylemedim.

"Roma ..." Başlıyorum ve bana o geniş, güven dolu gözlerle bakıyor, sanki yanlış bir şey yapamazmışım gibi. "Bu ilk sefer değildi."

"Neden bahsediyorsun sen?" İncinmiş görünmüyor -henüz değil- ama kafası karışmış görünüyor ve kendimi bok gibi hissediyorum.

"Uzun zaman önceydi..."

"Ne kadar zaman önce?"

diye sorar.

"Sanırım onunla tanıştığımda ona aşık olmuş olabilirim ama henüz çocuktuk ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum."

"Dur bakalım." Koltuktan kalktı, elleri iki yanında ve korkmuş görünüyordu. "Aşık mı?"

Kelimeler kalbimi ikiye böldü çünkü bunların hiçbirini düşünmek istemedim. Kendime izin vermedim. "Evet."

Yanımda yere çöktü ve dehşet içinde bana baktı. "Tamam, baştan başla. Ne oluyor lan?"

Bu bir tür garip rüya mı?"

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum. "Bak, gecenin bir yarısı verandanda belirlediğimin farkındayım ama gerçekten bu konuya girmek istemiyorum. Okuldaki son yılımızda mezun olmadan önce bir şeyler yaşadık. Gençtik, aptaldık ve aşıktık. Sanırım."

"Bana hiç söylemedin." Evet, işte incindim ve kendimi çok kötü hissediyorum çünkü Roman açık bir kitap. Yani bazen bana çok fazla şey anlatıyor.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Neden söylemedin ki? Birbirimize her şeyi anlattığımızı sanıyordum."

Ama ben istemiyorum. Pek sayılmaz. Hayatımın çoğunu konuşarak değil dinleyerek geçirdim. Bu yüzden çok iyi bir terapistim ve iyi bir terapistim. "Sana söylemeliydim. Neden söylemediğimi gerçekten bilmiyorum, ikimizin de arkadaşı olman dışında ve o zamanlar tüm bunları nasıl ele alacağımı bilmiyordum."

Çok yoğundu. İlk öpücükten son öpücüğe kadar her saniye.

"Ve sonra her şey boka sardı." Dalgınca göğsümü ovuyorum, o kadar derinden ağrıyor ki, hiç duracağından emin değilim.

"Ne oldu?" Sesi neredeyse perişan halde geliyordu ve bunun ona hiç söylemediğim için olduğunu sanmıyorum. Sanırım o da benim mutluluğumu bu kadar önemsiyor, tıpkı benim onunkini önemseydiğim gibi.

"Planlarımız vardı. . ." Tanrım, oturduk, uzandık ve gelecek hakkında o kadar çok konuştuk ki. "Ve sonra, onları değiştirdi."

"Evet, daha belirsiz ol," diyor beni gerçekten güldüren bir şekilde çünkü elbette bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Bakın, bir planımız vardı. . .bilirsin, dünyayı daha iyi hale getirmek için. Ama sonra birdenbire kötü adamlar için çalışan bir savunma avukatı olmaya karar verdi."

Roman'ın burun delikleri açılıyor ve kızgın görünüyor ama boynunun arkasına uzanıp onu kavrayana kadar nedeninden emin olamıyorum. "Yüce İsa. Yine mi bu?"

"Yine mi *ne*?"

Oflayıp pufluyor, elini bırakıyor ve beni işaret ediyor. "Sen tanıdığım en iyi adamsın. Açık ara. Bunu sorgulamıyorum bile. Asla yargılamıyorsun. Herkesi önemsiyorsun, geçmişleri ne olursa olsun. Onlar gerçek bir aziz ya da fahişe olabilirler ve sen onlara aynı şekilde davranırsın."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş yani?"

"Ama iş Miles'a gelince, hiç zarafetiniz yok. Hiç."

Çenem gevşedi ve şok içinde ona baktım. "Ne?"

Elini kucığına bırakıyor ama vücudu hâlâ gergin, öfkesi gözle görülebiliyor. "Beni duydun. Sende delice bir yetenek var Andrew. Her durumun tüm yönlerini görebiliyorsun. Bu yüzden bu kadar çok insana yardım edebiliyorsun, bu yüzden bu kadar harika şeyler yaptın. Hani bazı insanlar sadece siyah ve beyaz görür ya?" Cevap olarak başımı sallıyorum, hâlâ ne demek istediğinden emin değilim. "Sanki gri bölgeyi bile görmüyorsun, renklerin her tonunu görüyorsun ve bu çok güzel bir şey. Ama Miles'la, senin için her şey sadece siyah ve beyaz. Kıpırdama payı yok. Vermek yok. Zarafet yok."

Roman daha önce bana karşı hiç bu kadar sert olmamıştı. "Bu ... Bu doğru değil," diyorum hiç inanmadan.

"Öyle. Kariyer seçimi nedeniyle onu asla affedemediniz ve ben bunu anlamıyorum. Ben korkunç bir polistim-"

Hemen sözünü kestim, "Hayır. Değildin."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Öyleydin. Lanet olası kanundan nefret ediyordum. Çaresizlere değil de zenginlere yönelik olmasından nefret ediyordum. Hayatta kalmaya çalışan insanları tutuklamak ve sistemi nasıl daha iyi oynayacağını bilenleri görmezden gelmek zorundaydım. Sonra Brooks'un güvenlik görevlisi olmak için istifa ettiğimde gözünü bile kırpmadın."

"Neden yapayım ki?"

Biraz daha yaklaşıyor, sesi tekinsiz. "Çünkü para kazanıyorum, erkek arkadaşımı bedavaya yapabileceğim gibi koruyorum ve bir kez bile arkama bakmadım. Polis olmayı özlemiyorum. Ve senin de umurunda değil."

"Brooks'u güvende tutuyorsun."

Omuz silkiyor, arkasına yaslanıyor. "Ama halk değil. Burada artık *korumak ve hizmet etmek* yok ve sen daha az umursayamazdın. Biz hâlâ arkadaşız."

"Tabii ki öyleyiz." Kaşlarımı çattım ve sonra anladım. Miles'ı terk ettim. Bana ne yapmak istediğini söylediğinde onu dışladım. Çünkü bu benim planlarıma ters düşüyordu.

Onu dinlemedim. Umurumda da değildi. Tek duyduğum kötü adamlar için çalıştığıydı. "I

...

Roma yumuşar. "Bak, anlıyorum, gerçekten. Ama bence onun kariyerinde senin sandığından daha fazlası var. Şu gökkuşağını görme olayı mı? Miles da öyle. Hukukun o kadar da siyah ve beyaz olmadığını gördü,

ve savcı olması iyi adamlar için çalıştığı anlamına gelmiyordu. Ama siz bunu görmediniz."

Orada donmuş bir şekilde oturuyorum, çünkü yapmadım. Dinlemedim. Planım vardı ve onu durdurdum.

"Ben bir pisliğim."

Elini omzuma koyuyor ve iç çekiyor. "Değilsin. Sen ne olursa olsun dünyadaki tüm yanlışları düzeltmek isteyen çok iyi bir adamsın. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse bilmeme de gerek yok. Ama o şimdi burada. Ortaya çıkıyor."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum çünkü onu ne kadar incitmiş olursam olayım benim için gerçekten ortaya çıktı. Ne kadar nefret dolu olursam olayım.

Roman omzuma vuruyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Misafir odası ne zaman istersen senin için orada."

Aptalca başımı salladım.

Benim hakkımda ve Miles hakkında haklı.

Her zaman en arzu edilen insanı bile önemseyebildim. Ama konu Miles ol un c a . . . Onu imkansız bir standartta tuttum.

Ve sonunda bunun ne kadar adaletsiz olduğunu anladım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

milller

Miles

"Her şey yolunda mı?" Evan yeni duş almış ve özel okul üniformasıyla mutfığa giriyor.

Mutfaktaki kahvaltı barında tünemiş halde otururken başımı kahvemden kaldırıyorum. Neden sorduğuna emin değilim. Ama şu anda hiçbir şey yolunda gitmiyor ve çocuğa yalan söylemek istemiyorum. "Neden?"

Omuz silkti ve yanıma oturdu. "Sadece merak ettim."

Evet, sezgileri kuvvetli bir çocuk. Bahse girerim bir şeyler döndüğünü biliyordur.

"Andrew'u dün gece garaj yolundan çıkarken gördüm ama bu sabah arabasını görmedim."

Evet, gözlemci çocuk. Tabii ki böyle bir hayat yaşıdığı için bu şaşırtıcı değil. "Evet ... uhhh ..."
Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona Andrew'un bugün döneceğini söylemek istiyorum ama bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Aç mısın?" Onun yerine ben sordum.

"Evet, biraz mısır gevreği alacağım." Ayağa kalkıyor, omuzları her zamanki gibi kambur, sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi.

"Sana bir şeyler hazırlayabilirim." Kahvemini kalanını içiyorum ve ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüyorum. "Hayır, sorun değil. Teşekkür ederim." Sesi sessizdi. Dikkatli.

Bu benim için acı verici çünkü nedenini biliyorum. Kendimi tacizcime karşı küçük ve görünmez kılmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Radarın altında kalmaya çalıştım. Sanki onun yoluna çıkmazsam, orada olduğumu unutacakmış gibi, ama asla işe yaramadı.

Böyle pisliklerle asla olmaz. Zayıf gördükleri birini taciz etmek için bir nedene ihtiyaçları yoktur.

Ve Evan'ın sessiz ve küçük olmasını istemiyorum. Çenesini dik tutmasını ve sesini herkesin duyabileceği şekilde yükseltmesini istiyorum.

Oraya varacağız, diyorum kendime, tam da ön kapının kilidinin tıkırtısını, ardından kapandığını ve ayak seslerini duyarken.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, ama Andrew'un önce içeri girmesine izin vermek yerine, Evan'a bir kutu mısır gevreği alırken hemen döneceğimi söylüyorum. Sonra Andrew'un yolunu oturma odasında kesiyorum.

Bok gibi görünüyor.

Yani her zamanki gibi çok güzel, ama üzerinde büyük bir eşofman ve büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt var ki, üzerindeki KCPD logosunu fark etmesem ve içgüdüsel olarak Roman'ın olduğunu bilmesem kıskançlıktan kan beynime sıçrayacak.

"Roma'ya mı gittin?"

Cevap olarak başını sallıyor, siyah torbalarla çevrili gözleri dün gece de uyumadığını söylüyor. "İyi misin?" Andrew'un güçlü olduğunu bilsem de -muhtemelen tanıdığım en güçlü adam-

Ona karşı hep korumacı hissettim. Belki de dünyanın ne kadar büyük bir kısmını omuzlarında taşıdığını ve her şeyi ne kadar derinden hissettiğini bildiğim içindir.

Soruma şaşırmış görünüyor. Benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl olup da hâlâ anlamadığını anlayamıyorum. "Pisliğin tekiydin."

Ona dikkatlice yaklaşırken şok olma sırası bende. "Ne?"

Bana pislik diyeceğinden emindim. Dün gecenin bir hata olduğunu söyleyecekti. Bir daha asla olmayacağını. Tüm bunları bekliyordum. Ama bunu mu?

"Biz çocuktuk. Senin kendi planların, kendi hayallerin vardı. Ve ben seni dışladım çünkü benimkilerden farklı çıktılar. Bu adil değildi." Bana bir adım daha yaklaştı ve elini gömleğimin içinden kalbimin tam üzerine koydu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Orada öylece durdum, sersemlemiştim, hareket edemiyor ve konuşamıyordum. Üzgün olduğunu mu söylüyor? Bunca zaman sonra bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim ve şimdi neden söylediğine dair hiçbir fikrim yok.

Planlarımız vardı. Önce arkadaştık, ama her zaman daha büyük hissettirdi, on yedi yaşındayken nihayet onu öptüğümde çok daha büyük hissettirdi ve aniden, dünyada ilk kez her şey doğru hissettirdi.

Ellerimizi birbirimizden uzak tutamazdık ama dudaklarımızı ayırmayı başardığımızda konuşurduk. Geçmişlerimiz ve hayatlarımızın şu anki durumu hakkında her şeyi tartışırdık. Babasından ne kadar nefret ettiğini ve onu korumadığı için annesini suçladığını. Bu konuda ne kadar suçlu hissettiğini.

Ona hiç tanımadığım anne ve babamdan, beni tacizci bir orospu çocuğu olan amcamla bıraktıkları için nasıl nefret ettiğimi ve hiçbirinden nefret ettiğim için kendimi suçlu hissetmediğimi anlattım.

Ama bundan daha fazlasını, gelecek için planladık. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyordu. Roman polis olmaktan bahsediyordu, Andrew ise terapist olmak istiyordu. Avukat olmayı aklıma sokan oydu ve bu onun fikri olsa da, bu işte iyi olacağımı ruhumun derinliklerinde hissediyordum.

Bu benim amacımdı.

Ama onun hayali benim devlet adına küçük adamlar için çalışmamdı. Bir savcı. Kötü insanları parmaklıkların arkasına koymak.

Başta ben de bunu istedim. Kim istemez ki? Bizim gibi adaletsiz bir dünyada büyüdüğünüzde, elbette kötü adamların cezasını çekmesini isterdik.

Ama düşündükçe ve dünya hakkında daha fazla araştırma yaptıkça, devlet için bir savcı olmayı düşünmek beni hasta etti. Parmaklıklar ardına koydukları kadın ve erkekleri gördüm ve belki de hepsinin kötü olmadığını fark ettim.

Ama yine de hayatlarını çalmaktan ve onları asla kaçamayacakları bozuk bir sisteme hapsedmekten sorumlu olacaktım. Haftalarca endişelendim. Ve diğer taraf için çalışmayı tercih edeceğim sonucuna vardım - Andrew'un kötü olarak gördüğü taraf, ama onunla aynı fikirde olduğumdan o kadar da emin değildim.

Ve sonunda ona söylediğimde, şimdiye kadar yaptığımız en kötü ve en aptalca kavgayı yaptık. O beni dinlemedi, ben de savunmaya geçtim. İlk dinletme girişimimden sonra çenesini kapatan pislik bendim.

Suçluluk ve utanç hissettim ve bunu onunla gerçekten konuşamayacak kadar gururluydum. Sanırım o da öyle hissetti çünkü beni tamamen dışladı.

İşte bu kadar.

İşimiz bitmişti.

Andrew geri adım atarak elini göğsümden çekiyor ve ben hemen onu özlüyorum. "Evan'ı okula götüreceğim. Ve önümde uzun bir gün var."

"Onu ben alırım," diyorum kolayca ve Andrew gülümseyerek başını sallıyor.

"Teşekkür ederim."

"Andrew ..." Başlıyorum ama ne soracağımdan emin değilim. Kafamda o kadar çok şey var ki.

Bana tatlı tatlı gülümsüyor, yatak odasına doğru ilerliyor ama bana dönüp bakarken duraksıyor.

"Hızlıca bir duş alacağım ve kendi kıyafetlerimi giyeceğim. Roman tam bir dev." Buna sırtıtıyorum.

"Ama bu gece?"

Başımı sallıyorum, umut göğsümü dolduruyor. "Bu gece."

Bununla birlikte yatak odasına doğru yöneliyor ve ben de titreyen ellerimi sabitlemeye çalışıyorum.

Yıllar önce yapmamız gereken konuşmayı sonunda yapacağız. Ve evet, bu konuda çok gerginim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Andrew

"İyi misin?" Evan'a soruyorum çünkü her zaman iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Her zaman sessizdir ama bu sabah bir şeyler konuşmak istiyor gibi görünüyor. Arabaya bindiğimizden beri birkaç kez bana doğru baktı ama bir kez bile konuşmak için ağzını açmadı.

"Dün gece neden gittin?"

Parmaklarım direksiyonda geriliyor ve tüm vücudum gerginleşiyor çünkü gittiğimi bildiğini bilmiyordum. Açık sözlü sorusu beni hazırlıksız yakaladı ama aynı zamanda gururlandırdı.

Evan gerçek bir soruyu dile getiriyor.

Ona yalan söylemeyeceğim ama dürüstçe nasıl cevap vereceğimi de bilmiyorum. "Gittiğimi nereden biliyorsun?"

Neden buna karar verdim, tam olarak emin değilim, önce resmin tamamına sahip olmayı sevmem dışında. "Gittiğini gördüm."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve sonra açıp sürüşe konsantre oluyorum. Bu onun için korkutucu olmalı. Şu anda Miles ve ben onun tek dayanağıyız. Gecenin bir yarısı öylece çekip gitmek bencilce ve aptalcaydı. "Çok özür dilerim. Kalmalıydım."

"Ama neden gittin?"

Konuşuyor. Derin bir nefes alıyorum, gerçekten konuşuyor olmamızdan çok fazla keyif alıyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum. "Miles ve ben ..." Kahretsin. Bunu on beş yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklarım? Gençlik yıllarında çok şey yaşamış olan ve muhtemelen anlayacak olan akıllı bir on beş yaşındakine. Ama yine de ben onun vasisiyim ve çok fazla çizgiyi aşamam.

"Bir anlaşmazlık yaşadık."

Okulu bırakma sırasına girmek için okula dönüyorum, konuşmak için fazla zamanımız olmamasından nefret ediyorum. "Kavga ettin," diyor, çenesi çalışıyor ve gergin.

Anne ve babası arasındaki kavgaları hayal bile edemiyorum. Muhtemelen edebilirim. Ben de bununla büyüdüm. Odamda kapı kapalı oturur, ellerimi kulaklarıma dayar ve uzun sürmemesi için dua ederdim. Annemin fazla incinmemesi için. Bir dahaki sefere benim peşime düşmesin diye.

"Bir anlaşmazlık yaşadık ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı ama her şey yolunda Evan. Sana söz veriyorum."

Lütfen bana inanın.

Sadece başını sallıyor ama sessiz kalıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Asla kontrolden çıkmayacak. O evde bağırma ya da başka bir şey olmayacak. Tamam mı? Güvendesiniz."

Arabayı park ediyorum ve eli kapı koluna gidiyor ama sesimle gitmesini engelliyorum.

"Lütfen bana ne dediğimi duyduğunu söyle."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onun kararsızlığını ve korkusunu görüyorum. Ama hızlıca gülümseyip arabadan çıkmadan önce bana küçük bir umut veren hızlıca başını sallıyor. Okula girerken ona el sallıyorum ama kendimi eskisinden daha da başarısız hissediyorum.

Bunu ona nasıl yapabildim?

Onun için her zaman burada olacağımı bilmeli. Yani gecenin bir yarısı öylece gidecek miyim? Yüce İsa.

Bu çocukta gerçekten başarısız oluyorum.

Berbat bir ruh halindeyim, bu yüzden arabaya servis yapan bir yerden kahve aldım ve ofisime gitmeden önce Ben'in spor salonuna uğradım.

Onlar benim ailem -kanımı paylaşmasalar da- ve bazen sadece ailenizi görmeye ihtiyaç duyarsınız.

İçeri girdiğimde, Ben'in çalışanlarından biri ve tam bir iyiliksever olan Felix tarafından karşılandım. Evan'la ilk o zaman tanışmıştım. Şehir merkezindeki bir barınakta gönüllü olarak çalışıyor, benim de öyle ve bizi o tanıştırdı.

"Selam Andrew. Nasılsın?" Gülümsüyorum çünkü Felix tamamen güneş ışığı.

"Ben iyiyim. Hazel ve Henry nasıl?" Şimdi daha da ısıldıyor, şişiniyor ve gururlanıyor.

"Harikalar! Bu hafta sonu bir köpek daha aldık. Hazel çok sevdi."

Sırıtiyorum çünkü evleri şimdiye kadar kurtardıkları hayvanlarla tamamen dolmuş olmalı, ama yine de onların sevgi dolu bakımında oldukları için şanslı hayvanlar olduklarını söylüyorum. "Bu iyi bir şey."

Kucağındaki havlu yığınının soyunma odasına doğru taşımadan önce bana göz kırpmıyor. Colby'yi bugün resepsiyonun arkasında, sadece benim için parlak bir gülümsemeyle görüyorum.

"Selam." Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor ve bilmemesi gereken bir şeyi biliyormuş gibi görünüyor. Gözlerimin içine bakamıyor. Sonra Miles ve benim hakkımdakileri bildiğini anladım.

"Roman'ın koca bir ağzı var," diyorum ama gülümsüyorum çünkü o sık kafalı.

Colby utangaç bir tavırla, "Aslında bu sefer diğer yarıydı," diyor ve ben kızgın görünmeye çalışarak başımı sallıyorum ama sadece gülüyorum çünkü biz gerçekten bir aileyiz. Aramızda hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmaz.

"Harika. Yani hepiniz biliyorsunuz."

"Sen ve Miles çirkinleştiniz mi?" Ben kocaman bir sırıtışla arka odadan içeri giriyor ve benimle yüz yüze geldiğinde tüm beyaz dişleri daha da büyük bir gülümsemeyle ortaya çıkıyor. "Evet, biliyoruz." Sırtıma bir tokat attı. "Tam zamanında."

Gözlerimi deviriyorum ve artık ılık olan kahvemden bir yudum alıyorum. "Bir daha olmayacak."

Colby ve o buna iğrenç bir kahkaha atar ama en azından Colby özür diler. "Özür dilerim. Hepimiz böyle deriz, değil mi?"

Bir yudum daha alıyorum, endişem artıyor çünkü bundan nasıl kaçınacağım? Miles çekici ve seksi. Şimdi onu tekrar öptüğüme göre, bunu daha fazla yapmak isteyeceğimi biliyorum. Ama çizgiler bulanıklaşacak ve bizim sorumluluğumuz Evan'a karşı.

Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Miles'in ne kadar aptalca ateşli olduğu ya da ağzının ne kadar sıcak ve ıslak olduğu önemli değil. Baskı çok yoğun ve mükemmel.

"Vay canına." Odaklanmaya çalışarak

Ben'e bakıyorum. "Ne?"

"Gerçekten kötü durumdasın, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, rol yapmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Brooks sana ne kadarını anlattı?"

Colby, yardıma ihtiyacı olan yeni bir müşteri geldiğinde bizi kovuyor ve toplantıya giriyoruz

İkimiz de oturmuyorduk.

"Pek bir şey yok. Görünüşe göre sen ve Miles eskiden birbirinize girip çıkıyormuşsunuz ve yine girmişsiniz."

Bu sulandırılmış versiyona gözlerimi deviriyorum. "Biz değiliz." Bana kara bir kaşını kaldırıyor. "Yani takılmadınız mı?"

Öfkelendim ve o da güldü. "Aptalcaydı ve bir daha olamaz. Çıldırdım, Ben." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, saçlarım dağılıyor ve kendime lanet ediyorum çünkü işe gitmem ve şık görünmem gerekiyor. "Onu çok uzun süre suçladım. Onun düşman olduğunu düşündüm."

Ben'in neşesi bir an için kayboluyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Belki de içten içe onun iyi olduğunu hep biliyordun."

Başımı salladım. "İyiymiş, ama ..."

"Ama ne? Savunma için mi çalışıyor?" Kocaman kollarını kavuşturup gözlerimin içine bakıyor. "Çok fazla insana yardım ettin, Andrew. Çok fazla. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, onların çoğu kötü şeyler yaptı. Dünyanın kötü sayacağı şeyler ama sen yine de onlara yardım ediyorsun. Sistemin berbat olduğunu biliyorsun. O yüzden neden Miles'ı biraz rahat bırakmıyorsun?"

Ben ve Roman'ın beni bu kadar iyi tanımasından nefret ederek kalın kalın yutkunuyorum. Ve bunun cevabını gerçekten bilmiyorum. Herkese yardım ederim. Herkesten şüphe ederim ama Miles'a karşı sertimdir.

"Bilmiyorum."

Bana küçük bir gülümseme sunuyor ve kollarını indirerek bir eliyle omzumu sıvazlıyor. "Çok iyi şeyler yapıyor, biliyor musun?"

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Roma'nın çenesi düşüktür. Bir şeyler biliyor. Miles'ın tanıdığı tüm avukatlardan daha fazla karşılıksız dava alması gibi. Zenginlerden çok mazlumları temsil ediyormuş ama bunlar kötü bir şeyle suçlandıklarında oluyormuş."

"Masum," diyorum sessizce çünkü tabii ki biliyor.

Başını sallıyor. "Herkes bir şansı hak eder. Çok fazla insan yapmadıkları şeyler yüzünden hapse giriyor. Ya da kendi kontrollerinde olmayan şeyler için çok ağır cezalar alıyorlar."

Kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü bunu biliyorum. Bunu defalarca gördüm. Evan'ın kaderi grup evine düşmekten çok daha kötü olabilirdi.

"Ona çok şey borçluyum."

Bunun üzerine sadece gülümsüyor ve başını sallıyor. "Senden bir şey istediğini sanmıyorum, belki hikayenin kendi tarafını dinlemek dışında."

"Onca yıl önce yapmalıydım. Çok inatçı bir pisliktim. Neden bana söylemedin?" Kıkırdıyor.

"Oh, söyledim."

Gülümsüyorum ama hâlâ kendimi berbat hissediyorum.

Ona çok daha fazlasını borçluydum. O çok daha iyisini hak ediyordu ve bunu bana hiç söylemedi. Sadece nefretimi aldı ve içinde derinlerde tuttu.

Onu hak etmedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

milller

Miles

Dün gecenin boktan bir şekilde sona ermesine ve Andrew'u tekrar sonsuza dek kaybettiğim endişesine rağmen, Evan'ı almak için okula geldiğimde aslında gerçekten iyi bir ruh halindeyim.

Bu gece için umudum var.

Beni dinleyeceğini. Belki bu işi çözebiliriz. Ve uzun zamandır böyle bir umut hissetmemiştim.

Ama Evan arabaya tırmanıp yüzünü benden saklamak için elinden geleni yaptığında her şey cehenneme döndü, ama yarılmış dudağını kaçırmadım. Arabayı hareket ettirmedim. "Ne oldu?"

"Yok bir şey. Lütfen git." Mütevazı bir yalvarış, ama kabul etmiyorum. Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimi parçalıyor.

"Evan." Sesimi düz ve sakın tutmaya çalışıyorum ama aynı anda hem öfke hem de dehşetle doluyorum. "Kim yaptı bunu?"

Bana bakmıyor. Pencereden dışarı bakıyor ve yaya geçidi görevlilerinin beni öne çekmeye çalıştığını görebiliyorum ama kıpırdamıyorum.

"Önemli değil."

"Cehennem değil. Konuş benimle." Yalvarıyorum çünkü bu çocuğu kim incitebilir ki? Sessiz, evet, ama kibar ve nazık. Bir karıncayı bile incitmez ve bir daha birinin onu incitmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve alt dudağının yarılmış ve şişmiş olduğunu görüyorum. Diğer her şey iyi görünüyor ama bunun bir önemi yok. Biri ona zarar vermiş. Bunu hissedebiliyorum. Ve okuldan bir telefon almadığım ya da okul onu aradıktan sonra Andrew'dan öfkeli bir telefon almadığım için, kimsenin bu konuda bir şey yapmadığını varsayıyorum.

Bu hiç iyi değil.

Başka bir şey söylemiyor ve sırayı daha fazla bekletip muhtemelen onu utandırmak yerine, arabayı park etmek için sıranın dışına çıkıyorum. Arabayı kapatıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Evan, lütfen konuş benimle. Bunu sana kimin yaptığını bilmem gerek."

Omuzlarını silkiyor ama yine de doğrudan bana bakmıyor. Kalbim göğsümde çatlıyor ve Andrew'u aramak istiyorum.

Ne yapacağını bilirdi. İnsanların ona güvenmesini sağlama konusunda olağanüstüdür ve dediklerini yapar.

Ama kahretsin, bunu yapabilirim. Derin bir nefes alıyorum ve Andrew'u yönlendirmeye çalışıyorum.

Eskiden ona güvenmemi nasıl sağladığını düşünüyorum; ketçabın bir zamanlar ilaç olduğu ve diğer garip şeyler gibi kimsenin bilmediği inekçe gerçekleri anlatıyordu. Ve kendi kendime gülümsüyorum.

Bu onun işi. Benim değil.

Benimki daha açık sözlü.

"Bana söylersen durumu daha da kötüleştireceğini düşündüğünü biliyorum." Evan yavaşça başını çevirip bana bakıyor, hâlâ bir şey söylemiyor. "Bunun sorun yaratacağını düşünüyorsun ama tacizciler böyle der. İnan bana, biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Amcam tacizci bir piçti. Eğer yaptıklarını birine anlatırsam her şeyin daha da kötüye gideceğini söylerdi. Daha az sabırlı biriyle bir yere yerleştirileceğimi söyledi. Beni öldüreceklerini. Her türlü şeyi. Sanki sadece onun için bir şeyler ters gittiğinde ya da beni suçlama havasına girdiğinde bana vurduğu için şanslıymışım gibi davranıyordu."

Yutkunuşunu izliyorum, eylemi acı verici görünüyor, sanki kendine karşı savaşıyor. "Sadece görünmez olmak istiyorum."

İçimden yükselen mide bulandırıcı hisle savaşıyorum. "Tanrım, biliyorum." Gözlerinin içine bakıyorum. "Biliyorum, Evan. Ama öyle olmamalısın. Sen akıllı, havalı bir çocuksun. Önemlisin. Çok önemlisin ve artık o hayattan kurtuldun. Andrew ve ben seni güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Biri sana zarar verdiğinde olay çıkarmalısın. Gürültü yapmalısın. Buna hakkın var."

Gözleri hafifçe açılıyor ama bana inandığından emin değilim.

"Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Boğazını temizliyor, sesi kararsız ve emin değil, ama konuştuğunda rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum, çünkü konuşuyor. "Lawrence diye bir çocuk var. Benden nefret ediyor. Neden bilmiyorum, öyle işte. Bugün sanırım ona tuhaf baktım ve beni dolabın içine itti." Omuz silkiyor, önemli bir şey yokmuş gibi görünmeye çalışıyor. "Sanırım ağzından yakaladım. İlk kez bana gerçekten elini sürüyor."

İçimde öfke kabarıyor ama sakın kalmaya çalışıyorum. Bu aynı zamanda çocuğuma elini son kez sürdüğü an, ki şu anda bunun ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. O benim çocuğum. Ve ne olursa olsun onu koruyacağım. "Ben içeri girip müdürle konuşacağım. İstemiyorsan içeri gelmek zorunda değilsin."

"Hayır, lütfen," diye yalvarıyor ama bunun peşini bırakamayacağımı biliyorum.

"Hayır." Gözlerinin içine bakıyorum, umarım şu anda hissettiğim öfke çok yoğun değildir çünkü ona değil. "Bunun halledilmesi gerekiyor. Sen. Önemli. Beni duyuyor musun?" Bana bakıyor. Endişeli görünüyor ama kızgın değil. "Sen önemlisin, Evan. Bunu hak etmiyorsun ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla. İlk kez olması umurumda değil. Eğer bir şey yapmazsak, bunu tekrar tekrar yapacaktır. Cezalandırılması gerekiyor."

Başını sallıyor ama hâlâ kararsız görünüyor ve ben de yavaşça elini uzatıp dikkatlice sıkmayı göze alıyorum.

"Her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum."

Bana başıyla onay veriyor ve ben de müdürle konuşmak için içeri girmeden önce müzik dinleyebilmesi için anahtarları ona bırakıyorum.

Tabii ki hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyor ama bilip bilmemesi umurumda değil. Herkesin her şeyi filme aldığı, her sınıfta ve koridorda güvenlik kameralarının olduğu bir dünyada durumun gerçekten böyle olduğuna inanmakta zorlanıyorum. "Eğer biri çocuğuma bir daha dokunursa, beni görürsünüz. Sahip olduğun bu küçük rahat işin elinden alınmasını sağlarım. Sen daha ne olduğunu anlamadan devlet okullarına geri dönecek ve markette yarı zamanlı olarak çalışacaksın."

Kendini beğenmiş, kötü giyimli, mavi ceketli yaşlı adam dehşete düşmüş görünüyor ama yeterince korkmuş değil. "Efendim, biz her çocuğa aynı şekilde davranırız. Eminim sadece çocuk çocuktur."

Bu ifadeden nefret ediyorum. "O zaman çocukların cezalandırılması gerekir. Ve bunun bu çocuğun başına gelen ilk olay olduğundan şüpheliyim." Arkasına saklandığı masaya yaklaştım. "Çünkü bu Lawrence piçti muhtemelen"

Daha önce de başım belaya girmişti. Ama şimdi, çocuğuma bulaştı. Bu konuda bana güvenin, hiçbir şeyin peşini bırakmam. Takip edeceğim. Başınıza bela olacağım ve çocuğumun ve diğer tüm çocukların ondan korunmasını sağlayacağım. Uygun şekilde cezalandırılmasını bekliyorum."

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Belki de okulda kavgaya ediyorsa ikisi de olmalı."

İki elimi masanın üzerine koyuyorum ve boncuk gibi küçük gözlerine bakıyorum. "İkimiz de Evan'la hiç sorun yaşamadığını biliyoruz. O akıllıdır. İşini yapar ve başını öne eğmez. Kim bilir o küçük pislik ona ne yaptı ya da ne söyledi, ama ben soracağım. Evan'ı ve seni kontrol edeceğim. Senin işin bu çocukları korumak."

"Evan'ın şiddet dolu bir geçmişi var."

Kırmızı gördüğümde soğukkanlılığımı korumak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. "Haklısın. Evan hayatı boyunca tarif edilemez bir şiddet gördü. Şiddet ona yöneldi. Babası -güvenmesi gereken biri- hayatının büyük bir bölümünde onu çok kötü dövmüş. Öleceğini düşündü ve eğer o durdurmasaydı ölecekti çünkü başka kimse durdurmadı." Sesim kısık ama ölümcül çünkü Evan'ın geçmişinden bahsettiği için bu herifin kafasını koparmak istiyorum. "O bir çocuk."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor ve ben de kavgaya hazırım. Bunu görüyor olmalı ki usulca iç geçiriyor. "Öğretmenleri bu konuda uyaracağım. Eğer sorun çıkarıyorsa Lawrence'ı bana göndermeleri gerektiğini söylerim."

"Ve bu olay için onu bir hafta uzaklaştıracağız."

Şaşırmış görünüyor. Bu işin peşini bırakacağımı nasıl düşündü, hiçbir fikrim yok. Ama bu işler böyle yürümez. "Bay Prichard . . ."

Dik duruyorum. "Bir hafta. Bir daha yaparsa, okuldan atılır. Kimse benim çocuğuma bulaşamaz." *Bir daha asla.* O küçük pislik hakkında suç duyurusunda bulunmak isterdim ama büyük ihtimalle bundan bir şey çıkmaz.

Okul siciline işlenmesi şimdilik yeterli. Sırada olduğuna şüphe olmayan tüm o süslü Ivy League kolejlerine bunu açıklamak zorunda kalacak.

Başıyla onaylıyor ve ben de yarı tatmin olmuş ama yine de Evan için endişelenmiş bir halde oradan ayrılıyorum.

Ancak eve dönerken daha rahatlamış görünüyor. Ona daha fazla soru sormak istiyorum ama şu anda buna ihtiyacı olduğundan emin değilim. Bunun yerine, eve gitmeden önce dondurma alıyoruz ve ödevini yapmadan önce oturma odasında rahatlamasına izin veriyorum.

Müdüre bir e-posta göndererek uzaklaştırma kararını ve durumu nasıl takip edeceğimi hatırlattım.

Evan'ın yanına oturup ona akşam yemeği hakkında soru sorduğumda, gerçekten bir fikri olduğunda şaşıyorum.

Sesini kullanıyor. Ve

ben de gurur

duyuyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Andrew

Bu akşam eve oldukça erken geldim ve kanımda heyecan pompalanıyor. Çünkü Miles'la aramızda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama ilk kez bu konu hakkında konuşma -gerçekten konuşma- sözü var.

Roman ve Ben ile yaptığım konuşmalar aydınlatıcıydı ve onu uzun zaman önce dinlemediğim için utansam da, bu gece yapacağım şey tam olarak bu olacak.

Eve girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Evan, Miles'la birlikte kanepede oturuyor. Masada bir pizza kutusu var ve ikisi de televizyonun büyüüne kapılmış gibi görünüyorlar, ama ben sadece orada durup bakıyorum.

Evan odasında değil.

Miles'ın yanında oturuyor ve dürüst olmak gerekirse sıradan bir çocuk gibi görünüyor. "Her şey yolunda mı?" Odaya girdiğimde sordum.

İkisi de bana bakıyor ama Evan hafifçe geri çekiliyor. Miles biraz doğruluyor ve hiç şüphesiz bir şey olduğunu anlıyorum.

"Sorun nedir?"

Miles Evan'a gülümser ve omzuna hafifçe vurur. Ayağa kalkar ve pizza kutusunu alır. "Hadi gidip biraz yemek ısıtalım."

Belli ki bu yalnız konuşmamızın şifresi, ama bu konuda ona karşı çıkmıyorum. Miles'ı mutfağa kadar takip etmeden önce bir an endişeyle Evan'a bakıyorum.

"Ne oldu?"

Miles iki parça pizza alıp bir tabağa koyduktan sonra mikrodalgaya atarken "O iyi," diyor. Pizza bittiğinde bana bakıyor, beni iyi tanıdığı için bunun yeterli bir açıklama olmadığını biliyor. "Bugün okulda bir çocuk ona zorbalık yapıyordu. Dudağının yarıldığını fark ettim."

Kalbim hızla çarpıyor ve oturma odasına doğru gitmeye başlıyorum ama Miles kolumdan tutarak beni yerimde tutuyor.

"O iyi."

"Az önce ona zorbalık yapıldığını söylediniz. Bu nasıl bir okul böyle? Onu derhal nakletmeliyiz." Çevredeki okullara bakmak için telefonuma uzanıyorum ama Miles onu benden alıp sakince mutfak tezgâhının üzerine koyuyor.

"Andrew, nefes al."

Lanet olsun, sakın kalan benim. *Ben* insanlara nefes almalarını söylerim, tersini değil. Ama yine de kendimi derin bir nefes alıp Miles'ın gözlerinin içine bakarken buluyorum.

"O iyi."

Mikrodalga bittiğini gösteren bir bip sesi çıkarıyor ama ikimiz de kıpırdamıyoruz. "Emin misin?"

Başını sallıyor, yüzünü bana dönüyor ve ben hâlâ onun derin, sakinleştirici nefeslerine eşlik ettiğimi fark ediyorum. "Evet. Müdürle konuştum. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Başımı yana eğip onun ölümcül bakışlarını inceliyorum. "Ona saldırmadın, değil mi?"

Yaramaz bir sırıtiş atıyor. "Tabii ki hayır. Sözlerimi kullandım. Bana sorarsanız bu çok daha korkutucuydu."

Bu beni kısa bir süreliğine gülümsetiyor ama gözlerimin oturma odasına doğru kaymasına izin verirken hâlâ midem bulanıyor. "Neden biri ona zarar vermek istesin ki?"

Omzumda güven verici bir el hissettiğimde Miles'a doğru dönüp bakıyorum. "Bilmiyorum ama bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Kaçırduğım için özür dilerim."

Buna hem gülmek hem de ağlamak istiyorum çünkü o yakaladı. Oradaydı ve iyi ki oradaydı. Evan çok uzun süredir bizimle birlikte değil ama her adımda yanımızda olan Miles oldu. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ben de onun güvende olmasını istiyorum." Ona inanıyorum. Bu durumun üstesinden nasıl geleceğimize dair hiçbir fikrim yok. Miles'la bir geleceğimiz var mı bilmiyorum ama ikimizin de Evan için en iyisini istediğimizi biliyorum.

Ve şu anda bu benim için yeterli.

Pizzamı alıp oturma odasına geçiyorum ve Evan yatmak için mazeret bildirene kadar hep birlikte kanepede oturuyoruz. Bugünle ilgili bir şey söylemedi ama her zamankinden daha rahat görünüyordu.

"Sence yarın okulda iyi olacak mı?"

"Evet. Biliyorum. Müdürle mutlaka görüşeceğim ama onunla uğraşan çocuk bir hafta uzaklaştırma almalı."

"Güzel."

"Hadi yatağa gidelim." Sesi derin, zengin ve pürüzsüz, doğrudan kasıklarımın gidiyor ve tamamen farklı bir nedenden dolayı nefes almak için bir an durmak zorunda kalıyorum.

Kime? Konuş.

Bu gece konuşacağımıza söz vermiştik ama tek düşünebildiğim, arkamdan içime girerken kulağıma gelen o derin ses. Artık dayanamayana kadar beni tekrar tekrar doldururken, yoğun bir zevkle taşıyorum.

"Andrew?"

Sikeyim. "Öyle mi?" Ona bakıyorum, sesim neredeyse hiç çıkmıyor.

"Hadi gel." Ayağa kalkıp elimi tutuyor, ben de onu takip ediyorum. Yatak odasına giriyoruz ve kapıyı kapatıp yüzüme dönüyor ve o kadar çok duyguya kapılıyorum ki.

Yatağa oturuyorum, günün tüm duyguları tüm düşüncelerimi ele geçiriyor. Bana herkesi kurtaramayacağımı söylediği ve benim de ısrarla aksini söylediğim o hararetli tartışmadan sonra takılmamız sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Ama belki de yapamam. Belki de bu yüzden şu an kendimi çok kötü hissediyorum.

"Neden buradasın?" Sesim hissettiğim kadar bitkin ve zayıf çıkıyor. "Ne demek istiyorsun? Burası benim evim." Yanıma oturuyor ve ses tonu sakin.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Neden bana yardım ediyorsun? Sana bu şekilde davrandıktan sonra neden yanımdasın?"

Aklımı kaçırmışım gibi beni dikkatle inceliyor ve ben de anlıyorum. Çünkü çok uzun zamandır ona karşı acımasız davranıyorum. "Roman'ın evinde tam olarak ne oldu?"

"Sadece Roman değildi. Ben de beni yola getirdi."

Neden olduğundan emin olmasam da memnun görünmüyor. "Seni yola getirdiler de ne demek?"

Ne hakkında?"

Gözlerinin içine bakıyorum, yıllar boyunca ona verdiğim zararları ve acıyı görüyorum. Nasıl inatçı bir pislik olduğumu ve onun bunu hak etmediğini. "Senin hakkında. Ne kadar yanıldığım hakkında. Sen iyi bir adamsın ve benimle aynı şeyleri istemediğin için çok kızmıştım. Sana isimler taktım. Sana bencil dedim ama sen iyi bir adamsın."

Omuzlarım çöküyor ve çenem aşağı doğru eğiliyor, yaptıklarından utanıyorum. "Andrew." Parmağını kullanarak çenemi kaldırıyor. "Yapma bunu. Suçlu hissetmene gerek yok. Sen iyi bir adamsın. Dünyayı kurtarmak isteyen sensin, her seferinde bir kişi. Ve tam olarak bunu yapıyorsun, bunun senden çok şey götürdüğünden endişelensem de."

Bunu geçiştiriyorum çünkü ben iyiyim. "Mesele de bu zaten. Herkesi önemsiyorum. Herkese yardım etmek istiyorum. Ama sana karşı zalimce davrandım."

Başını sallıyor ve elini çenemin altından çekiyor. "Sanırım buna ihtiyacın var."

"Ne?" Anlamını çözmeye çalışarak ona bakıyorum.

"Herkesin paçayı kurtarmasına izin verdin. Herkesi. Bu seni alıp götürüyor. Belki de bana karşı bu kadar bağışlayıcı olmaman gerekiyordu. Biraz nefret etmeliydin, böylece akli başında kalabilirdin."

"Hayır." Bu düşünce karşısında gözlerim dehşetle irileşti. "Sana bunu yapmış olmama dayanamıyorum. Bu adil değildi ve çok çok üzgünüm."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dün geceki tutku ve ateşin aynısını görüyorum ama konuşmamız gerektiğini biliyorum. İşleri zorlaştıramayız. Onu becermeden de ona karşı nazik olabilirim.

Kesinlikle yapılabilir.

"Sadece üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Yine de anlamıyorum." Başını iki yana sallıyor. "Neden şimdi? Ben ve Roman sana benim anlatmadığım ne anlattı?"

Yataktan kalkıp gömleğimin düğmelerini açıyorum, kendimi meşgul etmeye çalışıyorum ama gözlerinin hareketlerimi takip edişini kaçırmıyorum. "Sana asla parası yetmeyecek insanlar için karşılıksız dava açıyorsun. Gerçekten yardıma ihtiyacı olan masum insanlar. Dünyayı herkesten farklı gördüğümü, günahkârlara ve azizlere yardım etmeye istekli olduğumu. Ama iş sana gelince. . . Sadece siyah ve beyaz olarak görüyorum."

O da ayağa kalkıyor, gömleğinin düğmelerini açıyor ve geniş omuzlarından çıkarıp sepete atıyor. Yontulmuş göğsüne bakakalıyorum ve neredeyse bir sonraki sözlerini kaçırıyorum. "Hayır. Yapma bunu." Gözlerimi gövdesinden yüzüne kaldırıyorum. "Ben bir aziz değilim. Beni asla öyle biri yapmaya çalışma."

"Sen neden bahsediyorsun? Ücretsiz dava açmıyor musunuz?" Eğer Rome ve Ben bana yalan söyledilerse, onları yumruklayacağım. İkisi de bunu hak ediyor zaten.

"Biliyorum." Bir an için içimi bir rahatlama kaplıyor. "Ama aynı zamanda çok zenginlere de hizmet veriyorum. Onları sıkıştıkları durumlardan kurtarmam için bana tonla para ödüyorlar ve ben bunu isteyerek yapıyorum, sadece gelecekteki davaları finanse edebilmek için değil. Parayı seviyorum. Lüks arabaları ve ev kredisi ya da market alışverişi konusunda endişelenmemeyi seviyorum."

Güzelce dekore edilmiş yatak odasına bakıyorum, yatak takımları da mobilyalar kadar pahalı. "Güzel şeyler istemenin yanlış bir tarafı yok." Ve bunda ciddiyim. Gerçekten istiyorum.

"Ben aziz değilim."

Homurdanıyorum ve yatmaya hazırlanmak için pantolonumu çözüp çıkarmadan önce ayakkabılarımı tekmeliyorum. "Hiçbirimiz değiliz."

Gülüyor, sadece dar siyah bir külot giyene kadar kendi ayakkabılarını ve pantolonunu tekmeleyerek çıkarıyor. "Sen bir azize kadar yakınsın."

Başımı sallıyorum, göğsüm suçluluk ve üzüntüyle dolu. Başarısızlıklarım yüzünden. O kadar çok insanı hayal kırıklığına uğrattım ki, yardım ettiklerime odaklanmak çok zor. "Ben değilim. Ama rahatlık

istemeyi anlıyorum. Gerçekten

yap. Küçük bir evde yaşıyorum ve elime geçen her şeyi biriktiriyorum çünkü başıma kötü bir şey gelmesinden korkuyorum."

Yatağa tekrar oturuyor ve ben onun yontulmuş vücuduna bakmamak ve konuşmak yerine ona yapmayı tercih edeceğim her şeyi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ama hayır. Kötü. Artık bunu yapamayız.

Yanına oturuyorum ve o da bana dönüyor. "Hiçbir şeyimiz yokken çok zor. İstikrar yok. Yeterince yiyeceğimiz olup olmadığından asla emin olamıyorduk."

Başımı sallıyorum. Biriktirdim ve biriktirdim. Banka hesabımda duruyor ve hiçbir şey yapmıyor. Miles eğlenmek istiyorsa, eğlenmeli. Bunda yanlış bir şey yok.

İri eli yanağımdan geçip saçlarımın arasına giriyor ve sanırım konuşması bitiyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, dörtlüye koşuyor. Eğildiğinde onu öpmekten başka bir şey istemiyorum ama yapamıyorum.

Elimi kalbinin üzerine koyuyorum, teninin sıcaklığından ve avucumun altında gürleyen nabzından keyif alıyorum. "Yapamayız."

Gözlerimin içine bakmak için biraz geri çekiliyor ama elini saçlarımdan çekmiyor. "Neden yapamıyoruz? Düşündüm ki ..."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Sana karşı çok daha iyi davranmam gerekiyor. Nazik olmalıyım çünkü bunu hak ediyorsun, ama bu ..." Boştaki elimle bedenlerimiz arasında bir hareket yapıyorum. "Karmaşık ve dağınık. Seni çok incittim ve bunu telafi edebileceğimi hiç sanmıyorum ama bunun bir önemi yok çünkü şu anda Evan'a yardım etmemiz gerekiyor. Onun bize ihtiyacı var."

"Neden ikisine de sahip olamıyoruz?"

Bunu kabul edebileceğimden çok daha fazla istiyorum. Ama elimle saçımdaki elin bileğini kavırıyor ve nazikçe çekiyorum. "Yapamayız. Bu çok fazla. Evan'ın istikrara ihtiyacı var. Sen ve ben, her zaman kaos olacağız."

"Ne olursa olsun ona yardım edebiliriz. Ona yardım edeceğiz."

Alnımı onunkine yaslıyorum, başımı tekrar sallarken onuöpme isteğimle savaşıyorum.

"Yapamayız." Ofluyor ama benimle tartışmıyor.

Belki de haklı olduğumu bildiği içindir.

Öncelik Evan'da ve öyle de kalacak.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

miller

Miles

Ertesi sabah uyandığımda kötü bir ruh hali içindeydim, muhtemelen kötü durumdaki mavi toplarım yüzünden. Tek istediğim Andrew'un beni iyi bir adam olarak görmesiydi ve şimdi görse bile -Beni istemiyor.

Çok karmaşık olurdu.

Evan'ın bir numaralı önceliğimiz olduğuna katılsam da, bence ikisine de sahip olabiliriz. Tanrım, ikisine de sahip olmak istiyorum. Andrew'u her gün her saniye arzuluyorum, sadece seks için değil.

Onunla her şeyi istiyorum. Birlikte bir hayat kurmak istiyorum.

Ama her zamanki gibi, sanırım manzaralı yoldan gideceğiz. Bana uyar. Asla pes etmeyeceğim.

Ona değil. Ya da bize.

Andrew banyodan çıkıyor, çok kısa bir sakala dönüşen sakalları düzgünce kesilmiş ve saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve aklıma gelen ilk düşünceyi ağzımdan kaçırmadan edemiyorum. "Gözlüklerin hangi cehennemde?"

Buna biraz şaşırmış görünüyor, olduğu yerde durup bir kaşını kaldırıyor. "Çoğu zaman lens takıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, eskiden taktığı koyu çerçeveli gözlükleri özlüyorum. Neden bilmiyorum ama sanırım tanıdığım Andrew o olduğu için. "Ben'in spor salonunda onları taktığını görmüştüm."

Omuz silkiyor, şifonyerimin üzerindeki aynaya doğru yürüyor ve gömleğinin kalan düğmelerini ilikliyor. "Bazen yorgun olduğumda gözlüğü tercih ediyorum." Arkasından yaklaştığında gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Neden umursuyorsun ki?"

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ona dürüstçe cevap veriyorum: "Seninle ilgili her şeyi özlüyorum." Onu içime çekiyorum, taze kokusunu seviyorum ama uzun bir günün ardından eve döndüğünde aldığı kokuyu da seviyorum. "Bunca yıldır seni düşünmekten vazgeçmedim."

Titrediğini hissedebiliyorum, tüm vücudu tetikte ve başını yana eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor. Burnumu boynuna gömüyorum, dudaklarım oradaki yumuşak deriyi sıyrıyor. "Bunu yapamayız."

"Yapabiliriz." Boynuna bir öpücük kondururken ellerim omuzlarından yanlarına doğru iniyor.

Ama o bundan kurtulmuş gibi görünüyor, uzaklaşırken ve gözlerimin içine bakmak için dönerken vücudu başka bir nedenle gerginleşiyor. "Evan."

İç çekiyorum, omuzlarım çöküyor ama başım dik çünkü uzun bir oyun bu. Bunu yapabilirim. "Pekâlâ. Gidip onu kontrol edelim."

Andrew başını sallayarak gülümsüyor. Ben çoktan duşumu alıp giyinmişim ve mutfağa gitmeden önce takım elbisemin ceketini aldım. Evan üniformasıyla orada, kasesine mısır gevreği dolduruyor.

Daha on beş yaşında ama yaşının ötesinde bir olgunluğa sahip. Bu sabah biraz daha mutlu

görünüyor.

Yine de bunun için minnettirim.

"Bugün okul hakkında nasıl hissediyorsun?" Andrew kahveyi hazırlayıp Evan'ın yüzüne bakarken, başka hiç kimsenin takınamayacağı sakinleştirici bir tavırla soruyor. İnsanlar Andrew'a içini döküyor, çocukluğumuzdan beri de öyle.

Evan mısır gevreği kutusunu kaldırıyor ve kaseye süt ekliyor, başını kaldırmıyor. "Ben iyiyim. O kadar da kötü değildi zaten."

Kaşlarımı çatıyorum, ona herhangi bir kötü muameleye maruz kalmak zorunda olmadığını ve önemli olduğunu hatırlatmak istiyorum. Ama Andrew öne çıkıyor. "Zorbalık iyi bir şey değil. Asla. Bizimle her konuda, her zaman konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Sana yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Evan gözlerini kaldırıp doğrudan Andrew'a baktı. "Zaten muhtemelen bir süre daha okula gitmeyecek."

Andrew başını sallıyor, gözleri tekrar Evan'a odaklanmadan önce bana hayranlık dolu bir ifadeyle bakıyor. "Doğru, ama arkadaşları için endişeleniyor musun?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Kahretsin. Onunla uğraşmasalar iyi olur.

"Hayır." Evan çekmecedен bir kaşık alıyor ve kahvaltı barına oturuyor. "Buna hiç katılmadılar. Bence sorun olmaz." Mısır gevreğini ağzına atıp çiğniyor, sesi sakinleşiyor ve gözleri bana kayıyor. "Benim için ayağa kalktığın için teşekkürler."

Sırıtiyorum, çocuğa sarılmak istiyorum ama yanından geçip kahveye doğru ilerlerken saçlarını karıştırmayı tercih ediyorum. "Bir şey değil. Ya da her neyse."

Evan sırtıyor, ben de gülümsüyorum ama Andrew alaycılığımıza gözlerini deviriyor. Yine de bir fincana kahve doldurup kendi fincanını almadan önce bana uzatırken yüzündeki hafif sırıtışı görüyorum.

Yine de kahvesinden bir yudum almadan önce Evan'a bakıyor. "Cidden, lütfen bizimle her konuda konuşabileceğini bil. Her zaman."

Evet, işte hepimizin bildiği ve sevdiği o şefkatli terapist. Ama bazı gençlerin ebeveynlerine yaptığı gibi Evan'ı kızdırmak yerine, onu gerçekten etkilemiş gibi görünüyor. "Teşekkür ederim. Biliyorum."

Andrew bize dünyayı durduran, parlak bir gülümseme veriyor ve hem Evan'ı hem de beni sadece onun yakınında olmaktan gülümsetiyor.

Evan kahvaltısını bitirdikten sonra Andrew onu okula götürüyor ve ben tüm bunların ne kadar doğru olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. İşe gitmem gerekiyor ama ilk toplantıma daha iki saat var, bu yüzden ofisime giderken hızlıca yolumu değiştiriyorum.

Evan'ı okuldaki zorbalardan korumak listedeki tek şey. Hâlâ yapmam gereken başka bir şey var ve bana yardım etmesi gereken adam beni gördüğüne sevinmeyecek. Ama daha az umursayamazdım.

Karakola girdiğimde tanıdığım birkaç polisle selamlaşıyorum ama buraya sadece bir kişi için geldim.

Elliot beni gördüğünde pek de heyecanlanmadı.

"Neden buradasın?"

Sırttım ve kırımı masasının karşısındaki koltuğa yerleştirdim. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Andrew ve benden biraz daha yaşlı ama hepimiz sistemde beraberdik. O da polis oldu.

"Nedenini biliyorsun."

Ofluyor ama sonra bize dikkat eden biri olup olmadığını görmek için hızla etrafına bakıyor. İlgilenmiyorlar. Bana biraz daha yaklaştı. "Çocuk iyi olacak."

Elliot yıllar boyunca bana yardımcı oldu -belki de işini kaybedebileceği zamanlarda- tamam, kesinlikle kaybedebilirdi ama sistemin ne kadar kusurlu olabileceğini de biliyor.

Bu yüzden onu Evan için ilk aradığımda, kontrol etmek için, çok şaşırmadı.

"Ne kadar iyi?"

Yine ofluyor ama bunun yapması gereken bir dans olduğunu biliyorum. "Bak, pi herif kirliydi.
Nasıl

Kimse bunu daha önce görmedi ya da sorgulamadı ama bu çocuklar ihmal nedeniyle birkaç kez sisteme girmişler. Babaları uzun bir vardiyadan sonra eve geliyor ve sonra onları geri almak için uygun çemberlerden atlıyordu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, lanet olası sistemden her geçen gün daha fazla nefret ediyorum. "Yani suçlanmayacak mı?"

Başını hafifçe sallar. "Hayır. Bu baştan sona nefsi müdafaaydı. O iyi olacak." "Peki ya küçük çocuk?"

Gözleri yine kayıyor ve sonra bana dikiliyor. "Şu an itibariyle annesiyle birlikte. Evan'la hiçbir şey yapmak istemiyor. Ama görünüşe göre, şimdilik Oliver'ı istiyor."

Bu kadından nefret ediyorum.

Onu tanımıyorum ve elbette o da bir kurban olabilir, ama onunla ilgili içimde mide bulandırıcı bir his var. "Bir şey olursa bana haber ver, tamam mı?"

Bana bir kez daha başını salladı.

Başka bir şey söylemedi ve ben de Elliot'ın itibarını zedelemek istemediğim için ortalıkta görünmemeye çalışarak oradan ayrıldım. Ve kabul edelim, bir savunma avukatıyla takılmak bunu yapar.

Kendi ofisime doğru giderken Charlotte'tan bir telefon aldım ve hemen cevap verdim, "Her şey yolunda mı?"

Hattan yumuşak bir kıkırdama geliyor ve onu biraz sevmeye başladığımı söyleyebilirim. "Her şey yolunda.

Sadece kontrol etmem gerekiyor. Evan nasıl?"

Adını duyduğumda gülümsedim. Bu çok garip. "Durumu iyi. Okulda bir olay oldu - küçük bir pislik ona dolap kapısıyla vurdu - ama ben hallettim."

Sessiz ve acaba bunu ona söylememeli miydim diye düşünüyorum. Yine de bunu kendi başına öğrenirse kötü olabilir. "O iyi mi?"

"Evet. Söz veriyorum. Diğer çocuğun uzaklaştırma almasını sağladım." "Güzel. Pislikler."

Gülümsüyorum. Evet. Charlotte hakkında haklıymışım. Ondan hoşlanıyorum. Evan hakkında biraz daha sohbet ediyoruz ve bana Andrew'u da arayacağını söylüyor, ama her şey yolunda görünüyor.

Bir sonraki bombayı patlattığında arabayı ofisime park ettiğim için mutluyum. "Peki sen ve Andrew daha kalıcı bir anlaşma yapmayı planlıyor musunuz?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve telefona bir nefes veriyorum, anında pişman oluyorum, ancak o bundan rahatsız olmuş görünmüyor. "Evet," diyorum irkilmeden.

Hattan gülümsediğini duyar gibi oluyorum. "Güzel. Bir sonraki yüz yüze ziyarette bu konuda daha fazla konuşabiliriz. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve arabamdan inip ofisime mutlu bir adımla girdim çünkü Andrew ve Evan'la bir hayatımın olması düşüncesi beni tam olarak böyle yapıyor.

Muthuyum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Andrew

"Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Umut Kıvılcımı toplantısı sırasında sandalye çemberinde oturan genç kadını dinliyorum ve kalbim onun için acıyor.

On sekiz yaşından büyük olamaz. Ona korkunç isimler takan ebeveynleri tarafından evden atılmış. Sokaklarda yaşarken, bir maddede teselli bulması neredeyse kaçınılmazdı; bu madde metamfetamindi.

Şu anda temiz - birkaç gün, ama sayılır. Adsız Narkotik toplantılarına gidiyor ama iş bulamıyor ve umutsuzluğa kapılıyor. Tek yapabildiğim burada oturup onu dinlemek ve devam etmesi için başımı sallayarak cesaretlendirmek.

"Herkes yanımdan geçerken bana bir pislikmişim gibi bakıyor. Ya da daha kötüsü"-mavi gözleri benimkilerle buluşuyor-"acıyarak."

Ona böyle baktığımı mı düşünüyor? "Sen bir pislik ya da acınacak biri değilsin," diyorum ve gözleri daha yoğun bir şekilde benimkilere kilitleniyor. "Cesursun. Sana biraz bilgi verebilmem için toplantıdan sonra kalabilir misin?"

Bir sonraki hüznü hikaye başlamadan önce başını sallıyor ve bir damla gözyaşını siliyor. Uçağının düşeceği gün neredeyse uçmaktan kaçan bir adam. Taciz içeren bir ilişkiden ayrılmak için cesaret bulmaya çalışan başka bir kadın. Üniversite kampüsünde saldırıya uğrayan genç bir adam.

Miles'm dediği gibi, her hikâye benden bir parça alıyor ve haklı olmasından nefret ederek bu düşünceyi kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yine de, sonunda bir insan kabuğuna dönüşecek olsam bile, hiçbir şeyi değiştirmedim.

İşimi ve bu travma destek grubunu seviyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi şey ve gerçekten de yardımcı oluyor. Ancak toplantı bittiğinde, genç kadına bir kadın sığınma evi hakkında bilgi ve orada ona hemen yardım edeceğini bildiğim birinin adını verirken yüzümde bir gülümsemeyi zorlayarak tükenmiş hissediyorum.

Ona numaramı verdim ve istediği zaman arayabileceğini söyledim. Ama uzaklaşırken kaşlarımı çatıyorum, geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum. Geri dönüp dönmeyeceklerini hep merak etmişimdir.

Bazılarının var. Çoğu yapmaz.

"Hey." Roman'ın omzumdaki ağır eli kaşlarımı çatarak gülümsememi sağlıyor. "İyi iş çıkardın."

Gülümsemem azalıyor ve elinin omzumdan düşmesine yetecek kadar Rome'dan uzaklaşıyorum. "Evet, ya da doğruca satıcısına gitmek için buradan ayrıldı."

Roman önümde süzülüyor, gözleri ruhuma girmeye çalışıyor. "Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?" Omuz silkmeye çalışıyorum, toplantıya katılanlardan birkaçı çıkarken başımı sallıyorum, ama Roman bunun peşini bırakmıyor.

"Andrew ..." Ses tonu alaycı ama aynı zamanda ciddi. Yapmayı sevdiği gibi, onunla konuşmam için benimle alay ediyor.

Gördün mü? Duygularım hakkında başkalarıyla konuşuyorum. Miles yanılıyor.

"Ben iyiyim. Sadece onun için en iyisini istiyorum." Tekrar, gördün mü? Tamamen konuşuyor. "Evet, biliyorum dostum. Ama genelde bu kadar olumsuz davranmazsın."

Omuzlarımı düşürmek ve sandalyelerden birine çökmek istiyorum. Belki de yerde bir top gibi kıvrılıp hüzünlenmek çünkü gerçekten bu dünyada hiç iyi bir şey yaptım mı?

Ama Roman'a bakıyorum ve az önce yardım etmeye çalıştığım kıza karşı takındığım olumsuz tavırdan ne kadar endişelendiğini görüyorum. Omuzlarımı geriye itip çenemi yukarı kaldırıyorum ve hissetmediğim kocaman bir gülümsemeyle gözlerinin içine bakıyorum. "Biliyorum. Eminim hemen sığınma evine gidecektir ve Monique ona yardım edecektir. Tekrar ayağa kalkacaktır."

Beni inceliyor, muhtemelen saçmalıklarına inanmıyor. Ama başka ne söyleyebilir ki? "Umarım öyledir. Ama en azından denedin. Hayatında başka kimsenin denediğini sanmıyorum."

İşte bu yüzden yapıyorum, lanet olsun. Bu beni gerçekten gülümsetiyor çünkü başarısız olduğum her şey için, yaptığım şeyden gelebilecek iyiliği gördüm.

Brooks'un takip edilmenin üstesinden geldiğini ve Roman'a açıldığını gördüm. Bazen izlemek midemi bulandırır da aşkları çok güzel. Colby, kendisini istismar eden korkunç bir eski sevgilisi tarafından travmatize edilmesine rağmen şimdi gelişiyor. Ben ve onun artık bir oğulları var ve bir çocuk daha evlat edinmeyi düşünüyorlar.

Ethan sadece panik atak geçirmeden arabaya binmekle kalmıyor, artık araba da kullanıyor. Mutlu bir şekilde.

Elbette, hala ara sıra anksiyete yaşıyor, ancak bunun üstesinden geliyor ve Knox ile iyi gidiyor.

Henry artık Felix'e tüm kalbiyle güveniyor ve terk edilme sorunlarını yavaş yavaş aşmaya çalışıyor. Gerçi benim bunlarla pek bir ilgim yoktu. Ama yine de oradaydım ve yol boyunca onlara yardım etmeye çalıştım. Sanırım bunlar gurur duyabileceğim şeyler.

Ama bir parçam olumsuz düşüncelerin ve şüphenin giderek daha fazla içime sızdığını fark ediyor. "Miles'la işler nasıl gidiyor?"

Tabii ki bu konuda da bilgi verecek. Gerçek şu ki, her şey yolunda gidiyor. Evan ve ben Miles'ın yanına taşınalı sadece iki hafta oldu ve işler yolunda gidiyor. Evan'ı okula bırakıyorum. Miles onu alıyor.

Çoğu zaman yemeği o sipariş ediyor ama bazen ben hallediyorum.

Okuldaki müdür ve birkaç öğretmenle görüşerek Lawrence'ın durumunu takip ettik, ancak şu ana kadar her şey yolunda gitti.

Evan okulda ondan kaçtığını söylüyor ve ben bununla yaşayabilirim.

Arada sırada biraz daha açılıyor. Annesi ya da kardeşi hakkında konuşmuyor ve ben de babası ve olanlar konusunu açmadım. Ama bazı küçük şeyler hakkında açıldı.

Bize okuldan ve Çarşamba ve Cuma günleri okuldan sonra toplanan Bilim Kulübü'ne nasıl katıldığını bahsediyor. Tarih dersini de çok seviyor ve akşam yemeklerinde bize tarihi bilgiler veriyor.

Harikaydı. Özümde bir inek olduğum için oradayım. Miles da eğleniyor gibi görünüyor.

"Bu iyi bir şey. Evan onunla gerçekten bağ kurdu." Ve bu muhtemelen beni kızdırmalıydı ama kızdırmadı.

Onları oturma odasındaki kanepede takılırken ya da Evan'ın ödevlerini birlikte yaparken görmek bana bir şeyler hissettiriyor.

Bunu açıklayamıyorum ve çok fazla irdelemek de istemiyorum. "Peki ya evlat edinme?"

Charlotte geçenlerde bunun izleyebileceğimiz bir yol olduğundan bahsetti ve biz de bunu düşünüyoruz. Biliyorum,

Şüphesiz, istediğim şey bu. Ama Miles ile? Karmaşık bir durum.

Yine de Evan'a harika bir baba olacağını inkar edemeyiz.

*Ama sonsuza kadar evcilik
oynayamayız. Oynayabilir
miyiz?*

"Bence bu işi yakında halledeceğiz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

İkimiz de Evan'a aşığız, bu kesin. Ama sonra Roman kaçındığımız o zor soruyu soruyor. "Yani bu ikinizin birlikte olduğu anlamına mı geliyor? Sen ve Miles? Yani, muhtemelen bunu evlat edinme formuna yazmanız gerekecek, değil mi?"

Bu beni gülümsetiyor. Roman ve Brooks kendi çocuklarının olmasını istemediklerini, evlat edinmek ya da koruyucu aile olmak istemediklerini söylüyorlar ama Ben'in çocuklarının amcası olmayı çok seviyorlar ve benim çocuklarım olursa onların da amcası olacaklar.

Roman, Caleb'in evlat edinilmesiyle yakından ilgiliydi, hatta bu konuda çok heyecanlıydı.

"Bilmiyorum."

Omzumu dürtüyor. "Bu konuşmayı yakında yapmak isteyebilirsin." "Biliyorum."

"Bu büyük bir mesele, Andrew. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Evan'ı evlat edinmeyi hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. O benim çocuğum. Bunu hissediyorum."

Onunla tanıştığım andan itibaren bunu hissettiğime yemin edebilirim. Her zaman insanlara yardım etmek istemişimdir ama Evan'da durum farklıydı. Neredeyse sahiplenici bir duyguydu, sanki onu ben koruyacakmışım gibi. O benim oğlum. Bunu biliyorum.

Ben istiyorum.

Kalbim bunu Miles'la yapmaya ve sonra onu kaybetmeye dayanabilir mi bilmiyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

milller

Miles

Tanrım, çok güzel kokuyor. Bu da ne böyle? Bilmiyorum. Daha önce kimseyi kokladığımı hatırlamıyorum.

Ama o biliyor. Ve vücudu bana o kadar yakın ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, bu beni öldürüyor.

Ama her gece soyunuyor ve hiçbir şey söylemeden yorganın altına sırt üstü uzanıyoruz. Sonunda ikimiz de uykuya dalana kadar burada yatıyoruz.

Her gece.

Ve duşta onu düşünerek mastürbasyon yapmadan önce acı verici bir şekilde sertleşmiş bir horoz ve mavi toplanla uyanıyorum.

Yanlış mı?

Bilmiyorum. Yargılarını kendine sakla çünkü burada deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Gözlerimi zorla kapatıyorum ama Andrew'un sesiyle tekrar açılıyorlar. "Ne yapıyoruz biz?"

"Ne demek istiyorsun?" Kıpırdamadan duruyor ve cevabını bekliyorum.

"Evan'ı evlat ediniyoruz." Bu beni gülümsetiyor ama yine de vücudumun geri kalanını hareket ettirmiyorum.

"Evet." Evan bizim çocuğumuz olacak. Bu evlat edinme işlemini gerçekleştireceğiz ve yakında resmiyet kazanacak.

"Birlikte." Ortada gerçek bir soru yok ama ben yine de duyuyorum.

"Ben de onun yanında olmak istiyorum Andrew." Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Tam olarak değil. Yani çocuğun başına kötü bir şey gelmesini istemiyordum ama her şey Andrew'a bir iyilik olarak başladı.

Andrew'a benim de iyi bir adam olabileceğimi göstermek.

Ama Evan'la geçirdiğim bu birkaç kısa hafta boyunca bir şeyler değişti. *O benim çocuğum.*

"Biliyorum, ama bu bizi ne yapar?" Yanımda kaydığını, yüzünü bana dönmek için yan tarafına döndüğünü hissediyorum, ancak aynısını yapmaktan çok korkuyorum. Neden bilmiyorum ama şu anda onunla yüz yüze gelmek çok fazla gibi geliyor.

Çok gerçekçi.

Ona tekrar sahip olmak için çok uzun zamandır bekliyordum. Bir zamanlar sevdiği adam olduğumu kanıtlamak için, ama tüm bunlar yüklü hissettiriyor. Bana birlikte olmanın, hatta sadece seks yapmanın bile işleri zorlaştıracığını söyledi.

Yani gerçekten sormasını istediğim şeyi soruyor olamaz. "Bizi ne yapmasını istiyorsan, Andrew," diye dürüstçe cevap veriyorum.

İç çeker gibi yumuşak bir ses çıkarıyor -hüsrana uğramış, şüphesiz- ama belki o da benim kadar kaybolmuştur. "Bu bir cevap değil."

Sonunda bedenimi hareket ettirdim, yanıma döndüm ve ellerimi yanağımın altına sıkıştırarak baktım

gözlerinin içine baktı. "Öyle ama. Eğer birlikte yaşamak ve Evan'ı büyütmek istiyorsan" -*gerçekten arkadaş olabilir miyiz?* Her neyse, yine de söylüyorum-"arkadaş olarak, o zaman ben buradayım. Daha fazlasını istiyorsan, ben buradayım." Ve bu şans için ölürüm. "Ama onu birlikte evlat edinmek ve resmileştiğinde taşınmak istiyorsan, o zaman onu birlikte nasıl büyüteceğimizi düşünebiliriz. Ama Evan benim de çocuğum. Öyle olmasını istiyorum."

Bu, yakışıklı yüzüne hüzünlü, melankolik bir gülümseme getirirken tatlı dudaklarını yalıyor ve düşünüyor gibi görünüyor. "Onu birlikte büyütmek ister misin? Gerçekten birlikte mi? Sen ve ben? Bunu ister miydin?"

Tanrım. Bunu hala nasıl anlamıyor?

Artık ona dokunmamaya dayanamıyorum. Hareket ettiğimde, sırt üstü yatıp vücuduna sarılmama izin verdiğinde bir esinti oluyor. Dizlerim kalçalarının iki yanına dikilmiş, ellerim yatağın üzerinde yüzünün iki yanında, ona bakıyorum.

"Hep sen ve ben olalım istedim."

Derin bir nefes çekiyor ve onun üzerindeyken benden ne kadar hoşlandığının kanıtını kendi uyarılmışlığıma karşı kesinlikle hissediyorum, ama şu anda bu konuda hiçbir şey yapamam. Şu anda bunu konuşmamız gerekiyor çünkü artık dayanamıyorum.

Yürütemeyeceğimizi düşünmesine katlanamam. Bir şans verirse her şeye sahip olabiliriz.

"Miles, bu çok karmaşık."

"Öyle olmak zorunda değil. Seni istediğimi biliyorsun." Öne doğru eğildim ve dudaklarımızın birbirine değmesine izin vermeden burnumu onunkine değdirdim. "Seni her zaman istedim."

"Seni hak etmiyorum." *Bunu lütfen bana acıyın* tarzında ya da yüzde 100 samimi olmayan bir şekilde söylemiyor çünkü o böyle biri. Ve içten içe buna gerçekten inandığını biliyorum.

"Kim demiş?"

"Ben," diye cevap veriyor hemen. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Sana benim gibi davranmayan birini. Sana karşı korkunçtum."

Ben öyle görmüyorum. Başka biriyle olsa belki yapardım ama Andrew'la değil. O çok saf. Daha kolay bir yol seçtiğimi ve büyürken kendimiz gibi gördüğümüz insanlar yerine kötü adamlara yardım ettiğimi düşündüğünde onu incittim.

Dünyanın çok daha iyi olmasını istiyordu ve her zaman da öyle oldu. Bu onu daha derin bir seviyede yaraladı.

Beni dinlemeli miydi? Belki de. Ya da belki de dediğim gibi, buna ihtiyacı vardı. Bu kadar kolay davranmak zorunda olmadığı birine ihtiyacı vardı. Ama ben de onun sevgisini asla geri çevirmeyeceğim.

Dudaklarını kısaca öpüyorum ama yeterince uzun değil. Duygulu gözlerine bakabilecek kadar yukarı çekerek, "Senden daha iyi bir insan yok Andrew," diyorum.

"Seni incittim." Sesi ısırap dolu ve şimdi onu görebiliyorum - teslim olma dürtüsü.

"Ben de seni incittim." Dürtüsüne karşı koyamayarak onu tekrar öpüyorum ve o kadar hızlı derinleşiyor ki geri çekilecek zamanım olmuyor. Elleri sırtıma uzanıyor, ben dudaklarından içerken beni ona tutuyor, dillerimiz hararetle bir arzuyla birbirine karışıyor.

Sert aleti benimkine sürtünüyor ve Tanrım, tekrar onun içinde olmaktan başka bir şey istemiyorum - ya da o benim içimde, gerçekten seçici değilim. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum.

Zor nefes alarak geri çekiliyorum ama elleri hâlâ sırtımda, beni kendisine yakın tutuyor.

"Geçmiş umurumda değil. Sadece seninle bir gelecek istiyorum." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Geçmişimiz bile güzeldi."

"Öyle olmayana kadar," diye nefes alıyor ve ben onun acısını dindirmek için her şeyimi verirdim.

Belki de şimdilik bu kadar konuşma yeter. Ellerim göğsünün çıplak teninde geziniyor ve ona doğru eğilip onu hararetle öpüyorum, dillerimiz birbirine dolaşiyor. Sonra elleri saçlarıma gitti.

"Seni istiyorum," diye pantolonunu indiriyor ve seksten bahsediyor olsa da, içimde bir umut

yükseliyor.

Bir gün daha fazlasını istiyorum.

Şimdilik hiç vakit kaybetmeden boxer külotunu aşağı kaydırıp o güzel sikini serbest bırakıyorum. İnliyor, havaya doğru kalkıyor, hareket ederken ona dokunmam için sessizce yalvarıyor, böylece o külotu çıkarabiliyor ve ben de kendiminkini çıkarıyorum. İkimiz de tamamen çıplak olduğumuzda ve vücudum tekrar onunkinin üzerine geldiğinde, ellerimi göğsündeki az miktardaki kılların üzerinde ve karın kaslarının ortasında gezdiriyorum. Kalçalarındaki her küçük girintinin ve muhteşem aletini gösteren o mükemmel V'nin üzerinde.

Ucu koyu kırmızıya dönmüş, prekum sızdırıyor ve kalçalarının arasına yerleşene kadar aşağı doğru ilerleyip avuçlarımı oradaki kaba tüylerin üzerinde gezdiriyorum. "Tanrım, çok güzelsin."

"Miles." Sesi muhtaç ve çaresiz geliyor - her zaman kontrolü elinde tutan, her zaman herkese yardım eden ve herkesi kendinden önce tutan bu adam. Şu anda kontrolsüz bir arzuyla titriyor.

Öne doğru eğilip sikinin kızgın başını ağızıma alıyorum, sonra dilimi sızıntı yapan ucunda gezdirip tadını çıkarıyorum.

Başka bir precum patlaması dilime çarptığında sikim sarsılıyor. Onu boğazımın arkasına götürdüğümde boğulur gibi bir ses çıkarıyor, elleri saçlarımı kavırıyor. Eskiden pek çok kez yaptığımız bir dansla ağızımın içine doğru itiyor, ama bu yeni ve heyecan verici bir his.

"İçime gir. Lütfen. Şimdi." Her bir kelime, çaresiz pantolonunun arasında boğazından yırtılıyor.

Aletini çekiyorum ama çekmecemden prezervatif ve kayganlaştırıcı alırken kasten yavaş hareket ediyorum. Parmaklarıma biraz sürüyorum ve onun dar, pembe deliğine geçmeden önce başparmağımla parmaklarım arasında ileri geri sürtünme yaratarak olabildiğince ısıtıyorum. İlk parmak sorunsuzca giriyor ve sonra bir ikincisini ekliyorum, onu daha fazlası için hazırlarken zamanımı alırken onu nazıkçe geriyorum.

"Sadece yap. Ben iyiyim. Sana ihtiyacım var."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve sonra ağızımı onun sert sikinin üzerine indiriyorum, parmaklarım prostatına değdiğinde tekmeliyor ve yüksek sesle inliyor. Sikle dolu ağızımın etrafında gülümsüyorum ve o sihirli noktayı tekrar kaydırıyorum.

"Miles. Yaklaştım. Lütfen."

Üzerinden çekiliyorum, ama bir parmak daha eklerken dilimi taşaklarının üzerinde gezdiriyorum, vücuduna doğru sıkı ve ağır bir şekilde çekiliyor.

"Eğer bunun bitmesini istemiyorsan, durmalısın," diye inliyor. Sesindeki çaresizlik dikkatimi çekiyor. Parmaklarımı yavaşça çekiyorum ve dudaklarını çalmak için vücuduna tırmanıyorum.

"Beni nasıl istiyorsun?"

Parmakları enseme gidiyor, kafa derimi hafifçe kazıyor. "İşte böyle."

Gülümsüyorum, gözlerimin içine bakmak istediği için mutluyum. Tam göğsümden vuruyor, tüm duygular bir anda içime doluyor.

Bunca yıl sonra bile ona hâlâ çok aşığım. Belki şimdi daha da fazla.

Başımı sallıyorum, kayganlaştırıcıya ve prezervatife uzanıyorum, ama o beni aynı noktada tutuyor, eli enseme sıkılıyor. "En son test yaptırdığımdan beri ..." Hafifçe kızarıyor ve dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıyorum çünkü çok tatlı ve onu başka biriyle düşünmek istemiyorum.

"Ben de."

"Olumsuz mu?"

Başımı salladım. "Evet. Sen?"

Başını sallıyor ve hâlâ boynumu tutarak hafifçe geri çekilmeme izin veriyor. "Evet. Sadece kayganlaştırıcı o zaman?"

Sorarken sesi titriyor ve başımı sallamadan önce sikim yumuşak tenine çarpıyor, kayganlaştırıcıyı alıp sikimin üzerine sürüyorum, sonra deliğine biraz daha ekliyorum. Şişeyi fırlatıyorum, sonra sikimi

girişine yerleştiriyorum. İçeri bastırıldığında, vücudunun bana açılması biraz zaman alıyor, ama sonra ben

eve kayıyor ve ikimiz de derin ve alçak sesle inliyoruz.

Ben geri çekilip ritmimi bulurken, tekrar tekrar içine girerken sertçe öpüşüyoruz. Parmakları sırtımdan kıcıma doğru ilerliyor, büyük ellerini kullanarak beni kavıyor ve daha derinlere itiyor.

"Tanrım, evet. Aynen böyle." Başını geriye atıyor, ben de boynu boyunca ve adem elmasının üzerinden yalıyorum.

Sıkı sıcaklığı etrafımı sarıyor ve kendime gelmeye çalışırken omurgamdan aşağı bir zevk dalgası akıyor. Elim sikine gidiyor, kalan kayganlaştırıcıyı kullanarak onu okşuyor ve tüm kaslarının nasıl gerildiğine hayret ediyorum.

Uyarılması yoğunlaştıkça tırnakları etime batıyor. Aleti aramıza boşaldığında, serbest bırakıyorum, içine derinlemesine püskürtüyorum. Birkaç kez daha itmeye devam ediyorum, sonunda üzerine yığılmadan önce onu hissetmenin tadını çıkarıyorum, vücutlarımız arasındaki cum hissinin tadını çıkarıyorum. Seks inanılmazdı ama bu, onunla yatakta uzanmak ve sıcaklığını tekrar hissetmek - bu her şeydi.

Evet, acele edip bana tekrar aşık olması gerekecek çünkü ben zaten o noktadayım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Andrew

"Beni gerçekten öldürebilirsin." Miles'ın çakıllı sesi, çıplak göğsünü öperken beni gülümsetiyor. Dün gece ikimiz de kendimize geldikten sonra yataktan çıktık ve temizlenmek için duşa girdik, tekrar yıkanmadan önce öpücüklerimizi paylaştık ve karşılıklı el işi yaptık. Sonra ben onun güçlü kollarına sarılmış halde uykuya daldık.

Onunla uyanmak daha önceki her sabahdan farklı hissettiriyordu. Bir şeyler değişti. Beni neden hala önemseydiğinden emin değilim ama sanki *birlikteymişiz* gibi hissediyorum.

Gerçekten birlikte. Ve korkmak ya da endişelenmek yerine, bu konuda ezici bir doğruluk hissi duyuyorum.

Yine de zor olacak mı? Tabii ki zor olacak.

Çok fazla geçmişimiz var ama o varsa ben de varım.

"Günaydın saksosu istemediğini mi söylüyorsun?" Tek kaşımı ona doğru kaldırıyorum. Ellerini başının altında birleştirip bana bakmadan önce sırtıyor.

"Öyle bir şey demiyorum. Sadece beni öldürebileceğini söylüyorum."

Gülümseyorum, onu pratik bir hareketle ağzıma alıyorum ve bir elimle ağır taşaklarını yuvarlarken yanaklarımı çukurlaştıracak kadar sert emiyorum. Tükürüğüm şaftının ve taşaklarının üzerine, ardından parmağım ile hafifçe kızdırdığım deliğine damlıyor.

"Evet, çok yaklaştım," diye soluyor, bir eli saçıma gidiyor ve onu sıkıca kavıyor. Ağzımda patlaması için tek gereken parmağımın ucunun deliğine girmesi. Onu yutuyorum, çenemden aşağı biraz döl damlıyor, ama beni sertçe öpmek için ağzına çekene kadar onu yalamaya devam ediyorum.

Güçlü bir elini ağrıyan sikimin etrafına sarıyor ve çok geçmeden ağzının içine bozuk bir çığlıkla dökülüyorum.

Birlikte hızlı bir duş alıp giyindikten sonra -Miles takım elbise giymiş, ben de haki pantolon ve düğme iliklemiştim- Evan'ın okul üniformasıyla bir kase mısır gevreği yediği mutfığa gidiyoruz.

Bana verdiği gülümseme kalbimi göğsümde sıkıca sıkıştırıyor ve onu çocuğumuz yapmak için son adımı atma özlemi duymama neden oluyor.

Bizimkiler.

Miles bunu benimle yapmak istiyor, ben de öyle.

"Günaydın," diyorum kahve fincanına doğru yürürken.

"Günaydın," diyor, sesi hâlâ biraz kısık. Ama göz teması kuruyor ve bu bir ilerleme. "Bu akşam

Charlotte ile bir toplantımız var," diyorum, ses tonumu rahat tutmaya çalışarak. Ama sanırım o bunu daha kalıcı bir hale getirmeyi planlıyor ve ben de bunu istiyorum.

"Tamam," diyor, endişeli görünmüyor. Charlotte'u artık umursamadığını biliyorum. Ona daha fazla güvenmeye de başladı.

Yine de Charlotte'la buluşmadan önce evlat edinme konusunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Annesi geçen hafta tüm velayet haklarını Evan'a devrettiğini resmen imzaladı. O zaman bu konuda konuşmak istemedi, ama içimdeki terapist onun duygularını araştırmak için can atıyor.

Bukısmı kabul etmesine imkan yok ama onu evlat edinmemize tamamen razı olacağını umuyorum.

Gözlerim Miles'inkilerle buluşuyor ve o da bana sessizce başıyla onay veriyor. Evan'ın yanındaki tabureye oturmak için ilerliyorum. "Bunu okuldan önce yapmak istemezdim ama Charlotte öğleden sonra gelmeden önce ne kadar konuşmamız gerekeceğinden emin değilim."

"Siz beni evlat edinmek istiyorsunuz," diyor sessizce, sandalyesinde hafifçe kayarak. Bunu bilmesi beni şaşırtıyor ama başımla onaylıyorum. Miles içeri giriyor, tezgahın diğer tarafında ikimizin önünde duruyor.

"Bu senin için sorun olur mu?"

Evan alt dudağını dişleriyle sıkıyor ve hayır diyeceğinden endişeleniyorum. Elbette onun isteklerine saygı duyacağız ama bu canımızı yakacak. Omuz silkiyor, sadece bir omzunu hafifçe kaldırıyor. "Evet. Sanırım." Mısır gevreği kâsesine bakıyor. "Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

Bununla başa çıkabilirim. "Evet," diye cevap veriyorum hemen. "Bunu her şeyden çok istiyoruz."

Miles, "Sen bizim çocuğumuzsun," diyor ve bunu rahatlıkla söylemesi gururla ona bakmama neden oluyor.

Evan yine de endişeli görünüyor, gözlerini kaldırıp Miles'ı süzüyor. "Ama neden ben? Ben berbat bir çocuğum."

Ona berbat durumda olmadığını söylemek üzereydim. Korkunç bir durumun içine doğmuş çok iyi bir çocuk olduğunu. Ama önce Miles konuştu. "Hepimiz biraz dağılmış durumdayız. Ama sana bizden daha iyi kim bakabilir?" Onunla beni işaret ediyor. "Biz bunu başardık ve senin de en iyi hayatı yaşayacağından emin olacağız."

En iyi hayat.

Bunu gerçekleştirebileceğimizden hiç şüphem yok.

Tabii ilişki meselesini çözebilirsek.

Onun ıslıl ıslıl gülümsemesini ve yakında doğacak çocuğumuz Evan'a göz kırpmasını izlerken, bunu başarabileceğimizi hissediyorum.

"Her şeyi birlikte çözeceğiz," diyorum olumlu bir şekilde.

Evan bana dönüyor ve hafifçe başını sallıyor. "İyi olacağım. Başımı daha fazla belaya sokmayacağıma söz veriyorum."

Hüzünlü gözlerine bakarken kalbim neredeyse ikiye bölünüyor. "Evan, sen her zaman iyisin. Sorun çıkarman konusunda endişelenmiyoruz."

"Bence başını *daha fazla* belaya sok. Bir şeyleri kırıp dök" diye ekliyor Miles ve ben de kıkırdamadan edemiyorum. "Belki de o değil," diyorum iyi bir önlem için. Ama Evan gülümsediğinde, çocuğun her şeyi yapabileceğini düşünüyorum.

hiç umurumda olmazdı.

"Sen bizi istiyorsan, biz de seni istiyoruz evlat. Ne olursa olsun," diyorum omzuna nazik bir el koyarak. Neyse ki temastan ürkmüyor.

Ona sarılmayı çok istiyorum ama bebek adımları.

"Ve kardeşin ..." Dikkatle söylüyorum ve Evan'ın tekrar rahatsız edici bir şekilde kaymasına neden oluyorum.

"Oli iyi olacak." Buna inandığından pek emin değilim ama yine de bir şey onu korkutuyor.

Miles bana bakıyor, yine sessiz bir mesajı paylaşıyor. Polis arkadaşıyla Oliver hakkında konuştuğunu biliyorum,

ve řu ana kadar hiç alarm zili almadı. Ama annelerine güvenmiyorum. Oliver'ın da bize ihtiyacı olması an meselesi.

Ve bunu yaptığında, biz de orada olacağız.

Ama řu anda Evan'ı bu konuda zorlamamız gerektiğini düşünmüyorum. Şimdilik, evlat edinme işlemini gerçekleştiriyoruz ve bununla başa çıkmak için fazlasıyla yeterli.

Miles'ın başını sallamasıyla, "Charlotte'a bu gece anlatırız," diyorum. Ve ona doğru yönelttiğim gülümsememe engel olamıyorum.

Artık bir takımız. Tıpkı her zaman olmamız gerektiği gibi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

miller

Miles

Charlotte ona resmi evlat edinme işlemine devam etmek istediğimizi söylediğimizde memnun görünüyor ve bize ihtiyacımız olan tüm bilgileri veriyor. İtiraz edecek kimse olmadığından, evlat edinme oldukça karmaşık olmayacaktır.

Evan'ın on beş yaşında olması ve bizi gerçekten ailesi olarak istemesi bu işi daha da kolaylaştıracaktır.

Biraz sohbet ettikten sonra Andrew Charlotte'u kapıya kadar geçirirken Evan ve ben oturma odasında kaldık. "İyi misin, evlat?" Soruyorum. Bana o küçük omuz silkme hareketini yapıyor ve gerçekten bakmıyor.

Bana.

Bundan hoşlanmıyorum ama anlıyorum. O koltukta kalırken ben sandalyemde oturmaya devam ediyorum. "Benimle konuşabilirsin. Bunu istemiyor musun?"

"Hayır, biliyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve endişesini görüyorum. "Ne oldu?"

Kapıya doğru, hâlâ Charlotte'la sohbet etmekte olan Andrew'a, sonra da bana bakıyor. "O en iyi insan gibi, değil mi?"

Dudaklarım seğiriyor. "Öyle."

Ama bu sadece onun masum yüzündeki endişe çizgilerini derinleştiriyor. "Onu hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum." Şimdi ona daha yakın oturmak için kanepeye doğru ilerliyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?" Yani, bu hissi herkesten çok ben yaşıyorum. Andrew'u bir daha hayal kırıklığına uğratmak benim için bir seçenek değil, ama Evan onu asla hayal kırıklığına uğratabilirdi. Andrew sadece burada ve güvende olduğu için mutlu.

"Bazen okuldan sonra yemek için gittiğim barınakta gönüllü olarak çalışıyordum." Başımı salladım çünkü bunu biliyordum. "O sadece ..." Sertçe yutkundum, sonra bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Herkes yardım ederdi. İnsanlara bu şekilde bakan birini hiç görmemiştim. Evsiz insanlara."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışma sırası bende çünkü bahsettiği o bakışı biliyorum. Okula kirli ya da yara bere içinde gittiğimi hatırlıyorum, öğretmenlerin ve diğer öğrencilerin gözlerinde acıma ya da bazen küçümseme görürdüm. Ama Andrew'da her zaman farklı bir şey vardı.

Bana acımadı ama empati kurduğunu söyleyebilirim. Beni yargılamadı. Sadece yardım etmek istedi. Çünkü o böyle biri.

"Dinle, o Andrew. Her şeyiyle. Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın. O sadece senin için en iyisini istiyor. Sadece senin iyi olmanı istiyor, hepsi bu. Karşılığında hiçbir şey beklemiyor ve asla beklemeyecek."

"Emin misin?" Sesi daha önce hiç olmadığı kadar genç ve savunmasız geliyor. Genelde hiçbir

çocuğun yaşamaması gereken şeyleri yaşadıktan sonra bir şekilde yaşından büyük görünür.

"Eminim." Andrew bize dikkatle yaklaşırken ona gülümsüyorum, muhtemelen konuşmamızın ciddi tonunu fark etmişti.

"Sen iyi misin?" Andrew, Evan'ın diğerk tarafında oturarak sorar.

Evan ona dönüyor ve küçük, orantısız bir gülümseme veriyor. "Evet, öyleyim. Teşekkür ederim." Bana bakıyor. "İkinize de."

Çocuk çok tatlı. Yani ben de çocukken cehennemden geçtim ama onun yaşındayken bu beni sadece sinirli yapıyordu. Evan gibi tatlı ve nazik değil. Beni şaşırtıyor. Evan'ı sessizce değerlendiren Andrew'a bakıyorum.

O da öyle.

Nezaketi ve dürüstlüğüyle beni her zaman hayran bırakmıştır.

Ama yine de Andrew, Evan'ın söylediklerine tam olarak ikna olmamıştır. "Benimle konuşabilirsin, biliyor musun?"

Bu çok fazla."

Evan endişeyle bana bakıyor ve ben de onu rahatlatmak umuduyla hızlıca başımı sallıyorum. Sanırım işe yaradı çünkü Andrew'a döndü. "Ben ..." Sesi çatlıyor ve ayaklarına bakıyor. "Bir sürü kötü şey yaptım."

Kalbim göğsümde öyle sıkışıyor ki nefes almakta zorlanıyorum çünkü buna inandığını biliyorum.

"Hayır," diyor Andrew. "Hayır, inanmadın. Hayal bile edilemeyecek bir cehennem yaşadın."

Evan'ın kafası Andrew'a doğru döner. "Ben, um ..."

"Sorun değil," diye onu cesaretlendirir Andrew.

"Sonra beni bir danışmana gitmeye zorladılar ..." Duruyor, muhtemelen babasının görüntülerini aklından çıkarmaya çalışıyor ve yine kalbim kırılıyor. Bu konuşmadan sonra nasıl geri dönebileceğimi bilmiyorum.

Çünkü ne kadar çok şey yaşamış olursam *olayım*, hiçbir şey Evan'ın çektiğı eziyeti yeniden duymakla kıyaslanamaz.

"Danışman savaş ya da kaç gibi bir şeyden bahsetti ama ..." Hâlâ Andrew'a bakıyor ama sesindeki duyguları hissedebiliyorum. "Neden kaçmadım ki? Kaçabilirdim."

"Kaçtın," diyorum, sesim muhtemelen biraz sert, ama kahretsin, kendini suçlayamaz. "Kaçtın. Hayatta kaldın. Sadece geri gelmeye devam etti."

Çünkü Tanrım, o duyguyu bilirim.

Andrew'un da içi parçalanmış gibi görünüyor ama soğukkanlılığını koruyor, sesi yatıştırıcı. "Babam izin verdiğinde ben de kaçtım. Ama sonunda beni öldürecekğı zamanın o zaman olup olmadığını merak ettiğim zamanlar oldu. Eğer bir silaha ulaşabilseydim, ne yapardım? Geceleri yatağıma uzanıp annemi korumak zorunda kalıp kalmayacağımı düşünürdüm, onun beni korumayacağını çok iyi biliyordum."

Sertçe yutkunuyorum, boktan babası için içimden nefret akarken gözlerim Andrew'da.

Tanrım, iyi ebeveynler var mı ki?

"Miles haklı." Andrew'un benimle aynı fikirde olmasına hâlâ alışamadım ama o devam ederken sessiz kalıyorum. "Sen hayatta kaldın. Ve Oliver'ı korudun. Kötü biri değilsin," diyor Evan'a ve Evan'ın bununla ne yapacağını bilemediğini söyleyebilirim. Koltuğunda kayıyor ve boğazını temizliyor, gözlerinde yaşlar birikiyor ama düşmelerine izin vermiyor.

"Hâlâ bunu düşünüyorum. Her gün."

Andrew derin bir nefes alıyor ve bir an için ne yapmak üzere olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Kolunu dikkatlice Evan'ın küçük omzuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Elbette biliyorsun. Korkunç bir travma geçirdin. Meslektaşım Kim Turk ile konuşmanı gerçekten çok isterim. Kendisi ergenlerle çalışıyor ve travma konusunda uzman."

Andrew kolunu ona doladığında Evan irkilmedi ama sırtı hâlâ dimdikti,

ve henüz rahatlamadı. "Sen de öyle değil misin?" diye sorarken sesi kısık.

Andrew başıyla küçük bir selam verir, hâlâ ona tutunmaktadır. "İstiyorum, ama"-küçük bir gülümseme dudaklarını büker

-"Baban olmayı umuyorum ve bazen bir yabancıyla konuşmak bir ebeveynle konuşmaktan daha kolaydır. Yine de bana her şeyi, her zaman anlatabilirsin. Ve umarım anlatırsın." Son kısmı aceleyle ekliyor ve o kadar tatlı ki.

Evan bunu anlamış gibi görünüyor ve küçük bir baş hareketiyle karşılık veriyor. "Tamam."

"Ama Andrew'un dediği gibi, bize her şeyi anlatabilirsin. Hiçbir şey bizi korkutamaz," diyorum çünkü artık onun babaları biziz, evraklar doldurulmuş olsun ya da olmasın. Biz buyuz işte.

Evan'ın iri gözleri benimkilerle buluşuyor, başını sallamadan önce sessizce araştırıyor. "Sanki bazen bunu unutuyorum. Neredeyse, her neyse. Normal bir çocuk gibi hissediyorum, ama sonra ..." Sonunda sesi kesiliyor ve gözlerim istemsizce bir anlığına kapanıyor çünkü o acıyı biliyorum.

Andrew da öyle çünkü onun için bitiriyor. "Geri geliyor." Evan başını sallıyor, gözünden tek bir damla yaş yanağından aşağı süzülüyor. "Travma bunu yapar. Dalgalar halinde gelir. Bunu atlatacaksın, Evan. Sana söz veriyorum. Bunu atlatman için elimizden gelen her şeyi yapacağız ama kötü biri olmadığını bilmelisin. Yanlış bir şey yapmadın."

Andrew da buna sonuna kadar inanıyor, tıpkı benim gibi. Bazıları babasını öldürmek zorunda olmadığını söyleyebilir, ama ben içten içe bunu yapmaya çalışmadığını biliyorum. Sadece bunu durdurmaya çalışıyordu.

Bu bir savaş ya da kaç durumuydu ve Evan savaştı. O cesur, güçlü ve bizim.

Evan sonunda gevşeyip başını Andrew'a yaslıyor ve ben de dayanamayıp kolumu ona doluyorum, ikisini de kendime sarıp sarmalıyorum.

Oldukça büyük bir günün ardından Evan'ı odasına götürmeden önce bir süre bu şekilde kaldık. Andrew ve ben odamıza çekildiğimizde, soyunuyoruz ama büyük yatağın ortasında sarılmak dışında hiçbir şey yapmıyoruz.

Çünkü şu anda birbirimize ihtiyacımız var.

Başını gürleyen kalbimin üzerine koyuyor ve birbirimizi içimize çekiyoruz.

Buna her zaman ihtiyacımız var.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Andrew

Kansas eyaletine göre o resmen bizim çocuğumuz. Ve bu doğru hissettiriyor. Çocuk istediğimi hiç düşünmemiştim ama açıkçası başka seçeneğim yoktu. Evan hayatıma girdi ve benim olması gerektiği belliydi.

Arkadaşım Kim ile haftada iki kez görüşüyor ve sonunda ona gerçekten ihtiyacı olan yardımı sağladığımı hissediyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" İşi resmileştirdikten sonra adliyeden çıkarken soruyorum. Evan sadece küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor ama giderek daha fazla açılıyor.

Yaşadıklarını hiçbir zaman tam olarak atlatamayacağını biliyorum - böyle bir şeyi atlatamazsınız. Ama bunu kabullenmiş görünüyor. Babasının bir canavar olduğunu.

Çocuklarını ve karısını yıllarca istismar ettiğini. Ve Evan, Oliver'ın o son şiddetli saldırıyı atlatamayacağından korktuğunda, istismarının bedelini hayatıyla ödedi.

Bir parçam bile o adam için yas tutmuyor.

"Akşam yemeği mi?" Miles soruyor ve Evan bunun üzerine neşelenip coşkuyla başını sallıyor. "Evet. Çok açım."

"Ben ve Colby'yi arasam sorun olur mu? Bakalım katılmak isteyecekler mi?" Onlara bunu resmileştirdiğimizi söylediğimde ikisi de bizim için mutluluk doluydu. Roman da öyleydi ama o ve Brooks, Brooks'un seyahat blogu için üç haftalık egzotik bir tatile çıktılar.

Evan buna gülümsüyor, sadece birkaç kez karşılaşmış olmalarına rağmen Colby'den gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor.

Ben biraz daha düşünceli ve yapılı, bu yüzden Evan'ın ona güvenmekte daha zorlandığını düşünüyorum.

Zamanla gelecektir. Ben denemekten asla vazgeçmeyecek.

Ben ve Colby'yi davet ettim, onlar da oğulları Caleb'i yanlarında şehir merkezindeki harika suşi restoranına getirdiler. Evan'a nereye gitmek istediğini sorduk ama bilmediğini söyleyince spor salonuna yakın iyi bir yerde karar kıldık.

Akşam yemeği eğlenceliydi - Miles ve ben Evan ve Ben'le, Colby de Caleb'le. Caleb, elbette, akşam yemeği için çiğ balık seçiminden heyecan duymadı ve Miles ve ben restoran seçimimizde ne kadar yoğun olduğumuz konusunda bir kakhaha paylaşıyoruz.

Neyse ki, tam pişmiş tavuk kanadı içeren bir çocuk menüsü var.

Evan, Colby ile Bilim Kulübü ve hayvanat bahçesi için bağış toplama fikri hakkında sessizce konuşuyor. Colby yakın zamanda bir keçi alan birini tanıdığını söylüyor ve ben de Knox ve Ethan olduğunu bildiğim için gülümsüyorum.

Bu ikisi artık biraz toprakları olduğu için hayvan sahiplenmeyi asla bırakmayacaklar. Eğer nefes alıyorsa ve bir eve ihtiyacı varsa, bu ikisi onu kabul edecektir.

Akşam yemeğinden sonra eve gidiyoruz ve Miles ve benim bir evimiz olduğunu düşünmeme

rağmen ev gibi hissediyoruz.

halledilmesi gereken birkaç şey var. Hala kendi evim var ve *birlikte* olup olmadığımızı bile söylemedik. ya da *sadece Evan'ı birlikte büyütmek*.

Yine de dün gece onun kollarına sarılıp kalp atışlarını dinlerken gerçekten birlikteymişiz gibi hissettim. Bir çift.

Evan yatmaya hazırlanıyor ve bize iyi geceler diliyor. Ama henüz çok geç değil, bu yüzden Miles ve ben kanepede televizyon izliyoruz, her ne kadar ikimiz de dikkat etmesek de.

"Birlikte bir çocuğumuz var," diyor Miles, dudakları şakacı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Öyle," diyorum, benzer bir gülümsemenin kendi yüzümü de kapladığını hissederek. Başımı çevirip ona bakıyorum, yıllar boyunca ona pislik gibi davrandığım her saniyeden nefret ediyorum. Bunu neden yaptım ki? O bunu hak etmiyordu. O çok iyi bir adam.

"Yapma."

Düşüncelerim durdu. "Ne?"

Başını sallar. "Oraya gitme. Bana kızmakta sonuna kadar haklıydın."

"Hayır." Elimi çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum ve siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. Artık daha uzun saçları olmasına bayılıyorum. "Ben yapmadım. Hem de hiç. Beni bu işten sıyırma çünkü bunu hak etmedin."

"Andrew, olanların olması gerekiyordu. Bizi buraya getirdi."

Biz gençken kadere hiç inanmazdı. Asla inanmazdı. Sahip olduğumuz boktan gardiyanların kaderimiz olduğuna inanmak istemiyordu. Ama şimdi, o tarafa meylediyor gibi görünüyor. "Sanırım ben, ummm ..." Boğazım kurudu ve söyleyemediğim için durdum.

Çok erken. Ya

da çok geç.

Sadece . . . Yapamıyorum.

Ama Miles ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi gülümsüyor ve tam bir şey söyleyecekken ikimiz de boğazımızın temizlendiğini duyuyoruz. Yerimizden sıçradık ve Evan'ın pijama pantolonu ve tişörtüyle ayakta durup bize endişeyle baktığını görmek için döndüm.

"Sorun nedir?" Hızla ayağa kalkıyorum ve ona doğru ilerlerken Miles'ı topuklarımda hissediyorum.

Bu değişim muhtemelen onun için çok erkendi. Yani, bu korkunç deneyimi yaşadı. Bir grup evinde kalmak zorunda kaldı. İki yabancıнын yanına taşındı. Annesi onu terk etti ve şimdi biz onu evlat edindik.

Ne düşünüyorduk ki?

Biraz daha beklemeliydik. Onu rahatlatmalıydık.

Ama bizi başından savdı. "Oh, hayır, ben iyiyim." Boynunun arkasını kavıyor, ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Ben sadece biraz ..."

"Ne?" Miles sorar, sesindeki endişe belirgindir.

"Aç mısın?" Evan bunu bir soru gibi söylüyor ve içime bir rahatlama yayılıyor. Bir an önce çok gergin olduğunu fark ettiğim omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

"Ah," diye şaşkın bir kahkaha attım ve sonra Miles da güldü.

"Tanrım. Ödümü kopardım-" Evan'a bakar ve kendini durdurur. "İçimden bir şeyler çıktı." Evan gülümsüyor. "On beş yaşımdayım, biliyor musun?"

Sırıtiyorum. "Hâlâ çocuksun."

Miles başını sallayarak onaylıyor ve Evan'ın omzuna ağır, kaslı bir kol atarak onu mutfağa götürüyor. "Ve eğer acıkırsan, her zaman bu mutfağa girebilirsin," - ışığı yakıyor ve Evan'a bakıyor - "senin mutfağın." Miles sözlerini bitirirken Evan biraz gülümsüyor: "Ve istediğin her şeyi alabilirsin. Eğer istediğin şey bizde yoksa, bize haber ver, biz de sipariş edelim."

Evan, Miles'a iri gözlerle bakıyor, muhtemelen sana istediğin her şeyi sipariş edebileceğimizi duyunca şok olmuş. Her ne kadar Miles'ı yüksek maaşlı bir iş seçtiği için suçlamasam da, ben buna hâlâ alışmaya çalışıyorum.

DoorDash dahil olmak üzere hayatın sunduğu tüm iyi şeyleri hak ediyor. "Ben, um." Evan'ın sesi biraz gergin geliyor. "Suşiyi pek sevmem."

Tanrım. Taburelerden birine oturdum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Oh kahretsin." Küfür ettiğim için özür bile dilemedim. "Seni sevmediğin bir yerde kutlama yemeğine mi götürdük?"

Omuz silkiyor ama sırtıyor, parlak ve güzel bir sırtış. "Nereyi seçtiğin umurumda değil demiştim."

"Ama bu *senin* kutlama yemeğindi," diyorum kuşkuyla.

Miles kıkırdar ve dolaba doğru yürüyüp kapağını açar. "Gelecekte bir şeyi beğenmezsen bize söyle. Çünkü seni önemsiyoruz, evlat."

Evan yanıma oturdu. "Siz bu konuda mutluydunuz." Omuz silkiyor. "Sizi mutlu görmek hoşuma gidiyor."

Kalbim kabarıyor çünkü nasıl bir çocuğumuz var.

"Biz de senin mutlu olmanı istiyoruz." Miles bir kutu krep karışımı çıkardı. "Akşam yemeği için kahvaltıya ne dersin?"

Kaşlarını bana doğru sallıyor ve ben de gülümsüyorum çünkü bu benim tüm zamanlardaki en sevdiğim hareket. Evan burnunu kırıstırıyor. "O da ne?"

Miles göğsünü tutarak dehşete kapılmış gibi yapar. "Akşam yemeği için kahvaltı! Bu şimdiye kadarki en iyi şey. Kreplerin tadı geceleri daha güzel oluyor."

Evan gülüyor ve bu hayatımda duyduğum en güzel ses olabilir.

"Seni bir ziyafet bekliyor," diyorum doğrudan ona bakarak. "Tabii eğer krep seviyorsan." Evan başını sallıyor. "Severim."

"Peki ya yumurta?" Miles buzdolabına gider. "Evet. Çırpılmış severim."

Taburemden kalkıp ocağa doğru yöneldim. "Çırpılmış olsun."

"Peki ya pastırma?" Miles Evan'a döner. "Kalbimi kırma ve bana pastırma sevmediğini söyleme."

Miles'ı şakacı bir şekilde yanından dürtüyorum. "Eğer yapmazsan, o hayatta kalacak. Gerçeği öğrenmek istiyoruz." "Ben istiyorum." Evan yine gülüyor ve başını bize doğru sallıyor. "Pastırmayı kim sevmez ki?"

"Ben de bunu söylüyorum," diyor Miles, kendinden son derece memnun bir şekilde. Birlikte kahvaltı hazırlarken, konuşalım ya da konuşmayalım, buranın bizim evimiz haline geldiğini fark ediyorum.

Yine de, muhtemelen er ya da geç gerçek bir konuşma yapmamız gerekecek.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

miller

Miles

"Geç kalacağız," diye yakınıyor Andrew duşta sırtını yıkarken, tatlı kıkırda çok uzun zaman geçiriyorum. Ama kimse beni gerçekten suçlayabilir mi?

Muhteşem bir şey.

"Zamandan kazanmak için birlikte duş alıyoruz," diyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimle onun sert arka tarafını kavrarken suyun tüm sabunu temizlemesine izin veriyorum.

Yanaklarını ayırıp içine daldığımda, dilimi deliğinin üzerinde gezdirdiğimde, artık geç kalmaktan çok da endişeli görünmüyor.

Ellerini duş duvarının fayanslarına sıkıca dayarken sırtı kavisleniyor. "Oh kahretsin. Sakın durma."

Durmaya niyetim yoktu ama yine de kıkırdadım. Onu açlıkla yerken bir elimle sert sikini okşuyorum, sikim rahatlamak için havayı yumrukluyor.

Tadı sabun ve su gibi ama keşke bunu onu temizlemeden önce yapsaydım. Onun seksi küf kokusunu arzuluyorum.

Bir dahaki sefere.

"Yakın. Sikeyim. Beni," diye bağıyor ve bunun için bu kadar çaresiz olmasına bayılıyorum. İsteksizce ayağa kalkıyorum, omurgası boyunca öpücükler bırakıyorum, tam da bu durum için buraya getirdiğim kayganlaştırıcıyı alırken onu okşamaya devam ediyorum.

Neyse ki Evan'ın kendi banyosu var ve onu burada bırakabilirim çünkü Andrew'u burada defalarca sikmeyi planlıyorum.

Hâlâ çözmemiz gereken şeyler var. Ama şimdilik, ebeveynlik mutluluğu içinde yaşıyor gibiyiz.

Kayganlaştırıcı sürüp sıkı vücuduna gömüldüğümde, ona sessiz olmasını hatırlatmak zorunda kalıyorum çünkü artık ebeveyniz ve çocuğumuz koridorun sonunda. Dişleriyle kolunu ısıyor ve o seksi kıkırda bana geri itiyor, bu yüzden kendi zevkim içinden geçerken sessiz kalmasını hatırlatmak için omzunu ısırmak zorunda kalıyorum.

Aletini kavriyorum, her hamleyle birlikte onu okşuyorum ve ben içine boşalmadan bir saniye önce duş duvarına döllerini püskürtüyor.

Yavaşça çekildiğimde arkasını dönüyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor, ağzımı yutarken parmakları enseme kavriyor.

Bundan asla bıkmayacağım.

Acının her bir saniyesi, onu evimde ağırlamanın verdiği zevke değer, umarım yakında *evimiz* olarak kabul eder. Onu tekrar kollarıma almak her şey demek.

Gitmesine izin vermek istemiyorum, ama öpücük solmaya başladığında dudaklarıma gülümsüyor ve beni dikkatlice geri itiyor. "Gitmemiz gerekiyor."

"Tamam." Kıçına şaplak atıyorum, kıçının içinde olduğum için biraz dikkatli davranıyorum. Bana ters ters baktı ama şakacıydı.

"Bunu benden daha fazla kaçırmak istemezsin." Yıkandı ve ben de yıkandım çünkü haklıydı. Evan bir aydır bu bağış kampanyasını dört gözle bekliyordu. Bilim Kulübü'ndeki yeni arkadaşlarıyla birlikte organize etti ve neredeyse tek konuştuğu şey bu.

Giyinip odamızdan çıkıyoruz, Evan'ı oturma odasında buluyoruz, okula gitmek için neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyor. Bu kadar uzun sürdüğü için özür diliyoruz ve Andrew'un arabasına doluşuyoruz - çünkü tamam, bir SUV ya da başka bir şeye bakmam gerekebilir.

Benim spor arabam aileler için yapılmadı.

Okula vardığımızda, Evan ben park eder etmez arabadan iniyor ve arkadaşlarının yanına koşarken ne kadar heyecanlı olduğuna kıkırdıyorum. Birlikte onu izlerken Andrew'un eli benimkine kayıyor ve sonra Ethan ve Knox'un bir kamyonundan indiğini görüyorum.

Onlarla sadece birkaç kez karşılaştım ama Ethan'ın üniversitedeyken geçirdiği trafik kazasından sonra yaşadığı travmayı atlatmak için çok uğraştığını biliyorum. Ama yolcu tarafındaki kapıyı kapatırken mutlu ve hafif görünüyordu. Arkadaki kafesleri fark ediyorum ve bu şeye gerçekten bir keçi getirdiklerine inanamıyorum.

Görünüşe göre yanlarında bir de domuz getirmişler.

Biz yaklaşırken Andrew, "Görünüşe göre tam bir çiftçi gibi davranıyorsunuz," diyor.

Knox birleşmiş ellerimize bakarken parlak bir gülümsemeyle, "Ve sen de tamamen evcil görünüyorsun," diyor. "Bir eve ihtiyaçları vardı," diyor Ethan ve ben gülümsüyorum. Bize doğru yürüyen Evan'a bakıyor.

arkadaşlarıyla birlikte. "Görünüşe göre o da öyle."

"Evet," diyor Andrew mutlulukla derin bir iç çekerek. "Ve ona o evi vermemiz gerekiyordu."

"Sen gerçekten harikasin Andrew," diyor Ethan. O bunu gerçekten bilmese de ben tüm kalbimle katılıyorum.

Okulun dışında hayvanat bahçesi kurulmasına yardım ettik. Birkaç kişi hayvan getirebildi, çoğunlukla köpekler, birkaç kedi ve hatta bir kaplumbağa. Ama her şey büyük bir başarıydı ve Bilim Kulübü iyi bir gezi için ödeme yapabilecek.

Çok güzel bir gündü ve yakında Ethan ve Knox'un yeni evine gitme planları yapıyoruz çünkü Evan bir hayvansever gibi görünüyor. O lanet keçiye biraz bağlandı.

Belki ona bir köpek yavrusu falan bulabiliriz çünkü evcil bir keçiyle başa çıkabileceğimden emin değilim.

Ama kimi kandırıyorum ki?

Eğer çocuk keçi istiyorsa, muhtemelen ona bir keçi alırım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Andrew

Knox ve Ethan'ın bir evi olduğuna inanamıyorum. Yani, inanabiliyorum ama inanamıyorum da. Onları böyle iyi görmek çok güzel. Şehir dışında küçük, güzel bir ev.

Hayvanları için de bir ahırları var. İki kediyle birlikte köpekler de içeride uyuyor. İçeri girdiğimizde Evan bir heyecan yumağı oluyor. Köpekler bacaklarına saldırıyor, seilmek için yalvarıyor ve şu anda gerçek bir çocuk gibi görünüyor.

Bu bakışına bayılıyorum. Geçen gece bir kabus gördü, ki bu beklenen bir şeydi, ama bize anlattı.

Kapımızı çaldı - neyse ki o sırada uyuyorduk ve başka bir şey yapmıyorduk - ve bu konuda bize geldi.

Onunla rüyası hakkında konuştuk ve onu rahatlattık.

Bu anılarla boğuşmasından nefret ediyorum ama onun yanında olabilmek ikimiz için de dünyalara bedel.

Hayatım boyunca dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istedim. Benim gibi insanlara yardım etmek istiyordum ama Evan'a yardım etmek bambaşka bir seviyede ödüllendirici. Sadece varlığıyla bile ruhumu, olabileceğini hiç hayal etmediğim bir şekilde rahatlatıyor.

O. . . ve Miles.

Miles korkularım hakkında konuşabildiğim tek kişi ve bana *iyiyim* saçmalığımı söylüyor. Bunu arkadaşlarım için yapabilecek tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Genelde bunu benim için yapmazlar ama Miles hep yapardı. Ya da belki de, her ne sebeple olursa olsun, bu kadar mücadele etmek yerine ona açılıyorum. Her zaman arkama bakmamaya çalışarak ilerlemeye devam ettim. Ama Miles beni en iyi şekilde biraz yavaşlatıyor. Beni bir an durmaya ve aklımdaki şeyler hakkında gerçekten konuşmaya zorluyor.

Üzerinde çalışıyorum.

Yine de, anında düzeltme moduna geçip daha sonra konuşmayı tercih ederim. Miles'la birlikte belki de her şeyi tek başıma yapmak zorunda olmadığımı hissediyorum.

"Ee, evleniyor musunuz?" Ethan, Evan ve Miles'ı oturma odasındaki iki küçük tüy yumağıyla tanıştırtırken Knox şakacı bir şekilde yanıma dürterek soruyor.

Evet, bunu henüz konuşmadık.

Evleneceğimizi düşündüğümünden değil. Ama ilişki kısmına gelince, ikimiz de varız. Bunu biliyorum, ama gerçek kelimeleri söylemedik.

Yani ... kelimelere gerçekten ihtiyacımız var mı?

"Yakın zamanda değil," diyorum ve ardından küçük bir tüy yumağı Evan'a saldırıp yüzünün her yerine öpücükler kondururken gülüyorum. Evan kendini yere bırakırken ben tekrar Knox'a dönüyorum.

"Peki ya sen ve

Ethan?"

Knox bir omzunu kaldırıyor, yüzünde gülünç bir sırıtış var; o kadar gülünç bir şekilde aşık ki. Yerde Evan'ın yanında otururken kucağında ona uygun bir kürk topu olan Miles'a bakıyorum ve yüzümde aynı şapşal sırıtışı hissediyorum.

Lanet olsun ona.

Gerçekten oraya gizlice girdi ve bunu yaptığına çok memnunum.

"Evlenip evlenmememiz gerçekten umurumda değil." Dikkatimi Knox'a geri veriyorum. "Ona sahibim. Önemli olan tek şey bu."

Yüz hatlarında bir gülümseme beliriyor ve bu konuda ne kadar huzurlu olduğunu görüyorum. "Evet. Öyle."

Knox'un hazırladığı akşam yemeğini yiyoruz - ki bu arada gerçekten çok güzeldi - ve sonra dışarı çıkarken, Evan tüy yumaklarından birini - ya da sonunda anladığım kadarıyla Pomeranian yavrularını - bırakmakta zorlanıyor. Küçük sarı tüy yumağı yüzünü yalamaya devam ediyor ve o anda o kadar genç ve özgür görünüyor ki, ona ayrılmamız gerektiğini söylemek yürek parçalayıcı.

Evan yavru köpeklere veda ederken Ethan sesini alçaltarak Miles ve beni kenara çekiyor. "Biliyorsun, yavruların ikisi de kurtarılmış, onlara bakıyoruz."

Miles güzel ağzında muzip bir sırıtışla gözlerimin içine bakıyor. "Yani bir evleri yok mu?"

"Henüz değil," diyor Ethan, Evan'a dönüp bakarken üzgün tonunu artırarak. "Sanırım senin çocuğuna biraz bağlılar..."

Kollarımı kavuşturup sinirlenmiş gibi yaparak ofluyorum. "Siz ikiniz bunu zaten konuştunuz mu?"

"Biz mi?" Miles elini göğsüne koyuyor, hiç de masum görünmüyor; gözlerimi deviriyorum ama yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. "Asla yapmayız."

Kıkırdıyorum ve sonra yüksek sesle iç çekiyorum, kollarımı indirip Evan'a bakıyorum. "Evan, yavru köpekleri bizimle birlikte eve getirmeye ne dersin?"

Evan'ın geniş, masum gözleri bana bakıyor, yüzünde heyecan dans ediyor. Ama aynı zamanda kendini tuttuğunu da söyleyebilirim. "Gerçekten mi?"

Dönüp Miles'a bakıyorum, o da bunun olacağını bildiği için gülümsüyor. Evan'a başımı sallıyorum. "Eğer istersen. Evet."

Hâlâ dışarıda çok heyecanlanmıyor. Bu onun tarzı değil - çok fazla umutlanmaması gerektiği çok küçük yaşta öğretildi - ama Tanrım, umarım Miles ve ben bunu onun için değiştirebiliriz. Bir gün ilk içgüdü olarak neşesine güvenebilecek.

"Evet. Lütfen."

"Ben gidip yataklarını ve biraz yiyecek getireyim," diyor Knox, yanımızdan geçerken Ethan'a göz kırparken bu planı çoktan öğrenmiş gibi görünüyor.

Bir saat sonra, hiçbir sorun yaşamadan kendilerini evlerinde gibi hisseden iki Pomeranian yavrusuyla birlikte evdeydik.

Ve lanet olsun. Şimdiye kadar bir köpek insanı olduğumu bile bilmiyordum.

Ama çocuğumu ne kadar mutlu ettiklerini gördüğümde buna hiç şüphe yok.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

milller

Miles

Şükürler olsun ki Evan'a keçi almak zorunda kalmadım. Ama bugün giymeyi planladığım ama şimdi parçalandığı için giyemediğim pahalı ayakkabılarıma bakarken, Pomeranianların daha iyi olduğundan emin değilim.

Ama hala gülümsüyorum, havlayan tüy yumakları Burr ve Hamilton'ı düşünüyorum - çünkü oğlum bir inek ve onlara tarihi düşmanlarının isimlerini verdi. Gerçi çok fazla güreşip kavga ediyorlar, özellikle de işin içine yemek girdiğinde. Ve dürüst olmak gerekirse, zekice isimlere bayılıyorum.

"Oh hayır. Başka bir çift olmasın." Andrew'un kolları belimi sarıyor, sert vücudu benimkine bastırıyor. Birdenbire ayakkabılarım artık umurumda değil. Onları yere bırakıyorum ve onun kollarında dönüyorum.

"Evan'ı bırak tamam mı?"

Onaylarcasına başını sallıyor. "Evet ve tam da sevdiği gibi biraz erken geldi."

Gülümsüyorum. Zorbalıktan arındırıldığı için çocuk okulu gerçekten seviyor. Lawrence uzak durdu ve bunun için minnettarım. Ama aklımın bir köşesinde hep bir endişe var.

Öne doğru eğilip Andrew'u öpüyorum, öpüşürken gülümsüyorum çünkü bunu yapabilmek çok iyi hissettiriyor. Ona o kadar çok şey söylemek istiyorum ki. Onu sevdiğimi ve artık Evan bizim olduğuna göre resmi bir çift olmak istediğimi söylemek istiyorum. Bu bizim evimiz olabilir ya da onun evine taşınıp burayı satabiliriz ya da ikisini birden satıp yeni bir ev alabiliriz.

Birlikte olduğumuz sürece umurumda değil ama birlikte bir çocuğumuz olmasına ve birlikte yatmamıza rağmen beni ezmesinden korkuyorum.

Benimle sadece Evan için birlikte olduğunu. Ya da şu anda sadece uygun olduğunu. Andrew'un beni ya da bir başkasını bilerek inciteceğinden değil, ama henüz onun güvenini yeniden kazandığımdan emin değilim. Gerçekten nerede durduğumuzu bilmiyorum.

Ellerini yavaşça gömleğimden aşağı indiriyor, gözleri benimkilerde. "Mahkeme ne zaman?"

"Hâlâ bir saatim var. Aklında ne var?" Ona sırtıyorum ve bu kısım çok kolay geliyor.

"Hmm ... ne yazık ki, bu yapmak istediklerim için yeterli bir zaman gibi görünmüyor." Eli karnımdan aşağı iniyor ve zaten sert olan sikimi kavırıyor.

"Hmmm ..." Utangaçlığına oynuyorum, onun bu hınzır tarafını seviyorum. Pek çok insanın göremediğinden emin olduğum yanını. "O zaman bunu sonraya saklamamız gerekecek sanırım."

Hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum ve o da öne doğru eğilip yere çökmeden önce dudaklarımı usulca öpüyor. "Sanırım hızlı bir oral seksle yetinmek zorunda kalacağız."

Onu önümde diz çöktürürken sikim sarsılıyor. Bana şehvet ve arzuyla bakıyor.

Başımı döndüren ve taşaklarımı zonklatan bir şey. "Sanırım," diyorum, oyun oynuyorum ama gülümsememi engelleyemiyorum.

Telefonum cebimde titremeye başladığı sırada pantolonumun düğmesine gidiyor. Lanet olsun, şimdi olmaz.

Dondu kaldı. "Cevap vermek zorundasın. Artık bir ebeveynsin."

Kalbim endişeyle göğsümü tekmeliyor çünkü *kahretsin*, o haklı. Ya Evan'ın bir sorunu varsa? Andrew ayağa kalkıp omzuma sakinleştirici bir el koyarken telefonumu cebimden çıkarmaya çalışıyorum.

Ekrana baktığımda Elliot olduğunu görüyorum ve midem bulanıyor. "Kahretsin. Bu El." Yüzü beyazlaşıyor ve telefonuma başını sallıyor. "Cevap ver."

Kararsız bir parmakla aramayı kabul etmek için düğmeye bastım. "Ne var ne yok?" "Sana da merhaba," diyor Elliot, ama ses tonu hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde asık suratlı. "El . . ."

Andrew ve ben yatağa gidip yan yana otururken telefonda derin bir iç çekme sesi geliyor. Andrew'un da duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldım. Elliot nihayet konuşuyor ve oda dönüyor, her şey alt üst olmuş gibi hissediyorum. "Ben Oliver. Çocuk hakkında seni bilgilendirmemi istemiştin." Dalgınca göğsümü ovuyorum. Normalde soğukkanlılığımı korumakta çok iyiyimdir ama şu anda çıldırmak üzereyim. "Birkaç gündür okula gitmiyormuş ve annesinden de haber alamamışlar, bu yüzden sosyal güvenlik kontrolü yaptılar."

"Sadece söyle," diye geveliyorum çünkü artık dayanamıyorum ve Andrew'un üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum.

"Orada tek başınaydı. Günlerdir oradaymış gibi görünüyordu ama durumu iyi. Biraz yetersiz beslenmiş ve bilirsiniz ..."

Duygusal olarak siki tuttuğuna eminim. "Peki ya anne?"

"Ondan bir iz yok. Cinayet belirtisi de yok. Çocuk kızın bir süre önce bir çantayla ayrıldığını ve o zamandan beri onu görmediğini söyledi. Ne kadar süredir kayıp olduğundan emin değildi ama tahminimce dört ya da beş gündür."

"Tanrım," diye küfrediyorum, telefonumu sertçe kavrayarak. "O şimdi nerede?"

"Onu kontrol etmek için hastaneye götürdüler ama şu andan itibaren devletin gözetiminde."

"Sosyal hizmetler," diyorum ve başka bir şey söylemiyor, gerçi söylemesine de gerek yok. Uyardığı için teşekkür ediyorum ve Andrew'la ben ayakkabılarımı giydikten, o da köpekleri kafeslerine koyduktan sonra arabama biniyoruz.

Sosyal hizmetler binasına vardığımızda Charlotte bizi gördüğüne hiç şaşırıyor. Elindeki dosyaları tutarak başını sallıyor ve omuzları çöküyor. "Ben daha aramaya fırsat bulamadan ikinizin nasıl burada olduğunuzu bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen değil," diyorum. "Nerede o?"

Arka ofise doğru başını sallıyor. "O iyi."

Andrew hâlâ solgun ve endişeli görünüyor. "Şimdi ne olacak?"

Charlotte'un gözleri onunkilerle buluşuyor, nazik ve sakin. "Onun tek kardeşini evlat edindiğinize ve ikinize de geçici koruyucu aile statüsü verildiğine göre, eğer uygunsanız onu yanınıza yerleştirmek kolay olacaktır. Çok şey yaşadı. Sadece altı yaşında ve pek konuşmuyor, şaşırtıcı değil."

"Onu istiyoruz," diyorum hemen, Andrew'un da cevabının bu olacağını zaten biliyordum. O da hızlı bir baş sallamayla bunu onaylıyor.

Charlotte gülümser. "Tamam. Evrakları hazırladım bile. Onaylanırsa ve onaylandığında onu daha sonra getireceğim."

İkimiz de artık ne yapacağımızı biliyoruz ve hep birlikte başımızı sallıyoruz. "Onun için bir oda hazırlayacağız." "Tamam. Bence kardeşiyle birlikte olması onun için iyi olacak."

Evan. Kahretsin. "Gidip Evan'ı okuldan alalım mı?" Özellikle kimseye sormadım.

Charlotte, "Sanırım en iyisi okuldaki gününü geçirmesine izin vermek ve Oliver'ı getirmeden önce öğleden sonra onu hazırlamak," diye cevap veriyor, her ne kadar çocuğumdan bir sır saklıyormuşum gibi hissettirse de mantıklı.

Biraz daha sohbet ettikten sonra Andrew ve ben dışarı çıktık. Sekreterime bugün mahkemeye gelemeyeceğimi ve yerime ortaklarımdan birini göndermesini söyledim, topu düşürmeyi yeterince önemsemiyordum.

Bunu daha önce hiç yapmadım ve şu anda bu çok daha önemli.

Andrew o günkü randevularını iptal ediyor ve biz de mağazaya gidip altı yaşındaki bir çocuğun odasına uygun bir şeyler bulduktan sonra eve dönüp oldukça boş olan odalarımından birini daha Oliver'ın yatak odasına dönüştürmek için elimizden geleni yapıyoruz.

İşimiz bittiğinde ikimiz de kanepeye yan yana uzandık. "İnsanlar istemiyorlarsa neden çocuk sahibi oluyorlar?" Andrew'un sesi kalbi kırık ve mesafeli geliyor.

Nefret ediyorum.

"Bilmiyorum." Profilini görece kadar başımı çeviriyorum. "Ama onlar artık bizim çocuklarımız." Oliver'a eninde sonunda ne olacağını bilmiyorum. Muhtemelen önce annesini bulmaları gerekecek ama yine de ikisini de kalıcı olarak güvenli çatımız altına almak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Ne yapıyoruz biz?"

Bana bakıyor, gözlerinde kırılganlık ve korku var. *Onu sevdiğini söyle. Ailemizi ve hayatımızın geri kalanını birlikte kuracağımızı söyle.*

Ama yapamam.

Şimdi olmaz.

Yapabilir miyim?

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum ve gözleri büyüyor. Söyleyemese bile zaten o noktada olduğumuzdan oldukça eminim. Son birkaç haftadır bunu söylemek istediğine şahit olduğumdan eminim.

Yüz hatlarına hüznü, emin olmayan bir gülümseme yayılıyor ve beni incelerken yumuşak dudaklarının önce ayrılıp sonra kapanmasını izliyorum.

"Karşılık vermene gerek yok. Ve eğer henüz orada değilsen ..."

"Oradayım," diye o da ağzından kaçırıyor ve içimi umut kaplıyor. "Ben sadece ..."

"Seni incittim," diyorum, bunun önüne geçmeye çalışıyorum çünkü incittim. Hatalı olanın kendisi olduğunu düşünse bile. O zamanlar ona seçimlerimi daha iyi açıklamalıydım. Ya da zaman zaman bulanık görünse de her zaman iyi taraf için çalıştığımın emin olmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Seni daha çok incittim. Yargılayıcı ve soğuk davrandım. Beni neden seviyorsun?"

Gülümsüyorum, elimi kısa sakalının üzerinde gezdiriyorum. "Nasıl sevmem? Sen tanıdığım en iyi insansın." "Bunu yapıyoruz," diyor kesin bir ifadeyle.

Başımı salladım. "Birlikte."

Dümdüz önüne bakıyor, yüz hatlarında bir gülümseme belirmeden önce göğsü her sert nefeste inip kalkıyor.

"Birlikte."

Her şeyi çözeceğiz.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Andrew

Bu öğleden sonra onu okuldan ikimiz birlikte aldığımızda Evan mutlu ama biraz şaşkın görünüyor, yine de eve dönene kadar bunu sorgulamıyor. Sonra sırt çantasını kapının yanına koyuyor ve alt dudağını ısırarak bize dönüyor. "Ne oldu?"

Gerçeğin etrafında dolanmanın bir anlamı yok. Bir şeyler olduğunu biliyor. "Oliver iyi, ama görünüşe göre annen onu terk etmiş olabilir."

"Nerede?" Gözleri çılgına dönmüştü.

"Ev. Bir süredir yalnızdı ve onu bulurlarsa hakkında suç duyurusunda bulunulacak." Başına gelecek her şeyi hak ediyor. Çocukları tehlikeye atmaktan hakkında tutuklama emri var. "Yine de o iyi. Charlotte yakında bizimle kalması için onu buraya getirecek."

Miles, "Bugün odasını onardık," diye ekliyor.

Evan ona döner. "Burada mı kalacak?"

Miles başını sallar. "Evet. Senin için sorun olur mu?" Neden olmayacağını anlayamıyorum. Evan'ın kardeşini ne kadar sevdiğini biliyorum ama bayılacak gibi görünüyor.

"Ben sadece ..." Bana dönüyor, gözleri üzgün ve umutsuz, o kadar endişeli ki kalbim sızlıyor. "Ya benden korkuyorsa?"

Gözlerimi yavaşça kapatıp derin bir nefes alıyorum ve ona doğru ilerleyerek acılı gözleriyle buluşuyorum. "Evan, genç olmasına rağmen neler olduğunu bildiğini neredeyse garanti edebilirim. Onu kurtardığını biliyor."

"Öyle mi? O kadar çok ağlıyordu ki."

Miles ona yaklaşır, yavaşça elini omzuna koyar ve sonra onu sarar, neyse ki Evan da sarılır. "Korkunç bir şeydi Evan. İkinizin de yaşamaması gereken bir şeydi ama ona da yardım edeceğiz. Ayrıca onu Kim'in yanına götüreceğiz, böylece konuşacak birileri olacak."

Evan başını sallayarak yüzünü Miles'in göğsüne gömüyor. "Onu çok özlüyorum." Elimi sırtında gezdiriyorum. "Eminim o da ağabeyini özliyordur."

Miles'tan yavaşça uzaklaşıyor, kırmızı, ıslak, şiş gözleri doğrudan bana bakıyor. "Ya benden nefret ediyorsa?"

"Öyle değil. Hem de hiç." Kimse Evan'dan nefret edemez. Bu imkansız.

Kanepeye geçtik ve durumun temelleri hakkında konuştuk, şimdilik geçici velayet olacak. Annesi suçlanır ve hakları elinden alınırsa Oliver'ı da evlat edinmek istediğimizi. Nasıl aynı okula gideceğini ve danışmanlık alacağını. Köpekleri muhtemelen Evan kadar çok seveceğini.

Charlotte kapı zilini çaldığında, üçümüz de onları karşılıyoruz. Altı yaşındaki Charlotte'un

Yaşlı Oliver, siyah saçları ve acı dolu masum gözleriyle Evan'a benziyor.

Mavi kapüşonunun üzerine bir sırt çantası takıyor ve onları evin içine götürdüğümüzde Charlotte'un elini sıkıca tutuyor. "Sorun yok Oliver," diye ona güvence veriyor.

Hepimiz oturma odasına yerleştik ve sanırım kardeşlerin kocaman bir kucaklaşmayla merhaba demesini umarken, ikisi de tek kelime etmedi. Kalbim her ikisi için de kırıldı.

"Merhaba Oliver. Ben Miles," diye başlar Miles. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Oliver sadece başını sallıyor, ağzı sıkı. "Ben Andrew," diyorum. "Bizimle kalacağın için çok mutluyuz." Oliver kardeşine döndü. "Sen de mi buradaydın?"

Evan başını sallar. "Evet. Annem sana söyledi mi?"

Başını yavaşça sallar. "Charlotte yaptı."

Olanlardan sonra annelerinin Oliver'a ne söylediğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Ama tıpkı Evan'da olduğu gibi, çok fazla zorlayamayacağımı biliyorum. Oliver'ın bize güvenmesi için çok şey gerekecek.

Evan kardeşine, "Gerçekten çok hoşlar," diyor ve Oliver tek kelime etmeden bizi yavaşça değerlendirdikten sonra Charlotte'a bakıp başını sallıyor.

Ona gülümsüyor ve sonra burada kalmasıyla ilgili bazı detayları anlatıyor. Şimdilik geçici olduğunu ve kontrol edeceğini ama bize yüzde yüz güvendiğini ve onun emin ellerde olacağını bildiğini söylüyor.

Oliver o kadar emin görünmüyor ama onu kucaklayıp bize emanet ettiğinde en ufak bir tepki bile vermiyor. Ona evi ve odasını gezdiriyor, temiz ve yeni bir çift pijama giydiriyor, şifonyer ve dolaptaki yeni kıyafetlerini gösteriyoruz.

Başka ne söyleyeceğimizi bilemediğimizde, iki çocuğu birlikte Oliver'ın odasında konuşmaya bırakıyoruz.

Uzun bir yol olacak ama ikisinin de güvende ve bizim çatımız altında olduğunu bilmek yeterli. Miles'in çatısı.

Akşam yemeği için mutfığa girdiğimizde ona dönüyorum. "Burası da mı benim evim?"

Başını çeviriyor, gözleri şaşkınlıkla irileşiyor, sonra tamamen bana dönüyor ve kollarıyla beni kendine çekiyor. "Olmasını istiyor musun?"

"I . . ." Bu çok garip.

"Çünkü eğer yaparsan, evet. Bu ev senin, Evan ve Oliver'ın. Eğer yapmazsan, o lanet olası evi hemen satarım ve senin istediğin bir ev buluruz ya da senin evine taşınırız."

Kıkırdıyorum, gözlüklerimi yukarı itiyorum - çünkü daha önce lenslerimi çıkarıp gözlük takmaya karar vermişim çünkü gözlerim uzun bir günün yorgunluğunu taşıyordu. Miles siyah çerçeveli gözlüklere hiç aldırıyor gibi görünüyor. Gözleri, içinde yüzen sıcaklık ve mutlulukla benimkilerde kalıyor. "Evim gülünç derecede küçük."

"Yani burada mı yoksa yeni bir evde mi? Her iki durumda da benimle ve çocuklarımızla kalacaksın." Gülümsüyorum, mutluluk içimde yükseliyor.

"Oğullarımız."

Burnumun ucunu öpüyor. "Bizim çocuklar." Sırıttıyor. "Ve tabii ki Burr ve Hamilton."

Köpeklerimizi düşünüyorum. Onları Oliver'la tanıştırmalıyız. Umarım onu gülümsetirler. Ama şimdilik bitişikteki garajda küçük köpek yataklarının üzerindeler. "Bu evi seviyorum." Sırıttıyor. "O zaman senindir."

"Seni seviyorum," diyorum usulca ve dudaklarını çekmeden ama yakın durmadan önce beni nazıkçe öpüyor. "Ben de seni seviyorum."

Evan'ın boğazı düğümlenince ikimiz de hafifçe irkiliyoruz ve Oliver ile onu mutfakta görmek için dönüyoruz. "Oliver'ın yavru köpeklerle tanışmasını istedim."

"Oh evet. Tabii ki." Onları içeri almak için aceleyle garaj kapısına yöneldim. Çocukları aceleyle

Evans gülümserken tüyleri ve dilleri birbirine karışıyor ama Oliver aslında şaşkın ama mutlu bir kıkırdama çıkarıyor.

Yere oturur ve Burr'ün kucağına tırmanmasına izin verir. Artık kahkaha atmıyor olsa da, biraz huzurlu görünüyor.

Şimdilik bunu alıyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

milller

Miles

Çıgıllıklarını bastırmak için elimi Andrew'un ağzına vuruyorum ama bunun işe yaradığından emin değilim. Andrew kendini bıraktığında -yani gerçekten bıraktığında- harika bir ses çıkarıyor.

Ama şimdi koridorun sonunda iki çocuğumuz var. İçinden çıkıyorum ve sırt üstü yatması için onu çeviriyorum, sonra şikayet edemeden eve geri kayıyorum. Yine de beni kendine çekip ağzını ağzıma çarparken aldırıyor gibi görünüyor.

"Çok yaklaştım," diye ağzıma karşı pantolonunu indiriyor, sonra tekrar içeri yalıyor ve dilimi yutuyor.

Ellerimi yukarı kaldırıp içine kayıyorum, dibe vuruyorum ve sıkı kıcının sıkışıklığının tadını çıkarıyorum. Bir elimle aşağı uzanıyorum ve kaygan şaftının etrafına sarıyorum, ucundan precum dökülüyor. Uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"İşte. Aman Tanrım. Tamam. Lanet olsun. İşte," diye fısıldıyor başını geriye atarken. Öne eğilip adem elmasını yalıyorum, her seferinde prostatını okşayarak içine girerken onu sarsıyorum.

"Benim için gel, Andrew. Buna ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, tüm vücudum katılaşıyor. Kaslarım sıkılaşıyor, onun daracık sıcağının içine giriyorum ve tam kendini kaybedip karnına ve göğsüne boşalırken aşağıya bakıyorum.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi ve onun içinde patladım, göğsüne yığılmadan önce keskin bir çıgıllıkla taşaklarımı boşalttım.

"İlk seferini hatırlıyor musun?" diye soruyor kulağıma fısıldayarak, beni üzerinden itmeden ve yastığa doğru inliyorum.

"Oh, lütfen bana hatırlatma."

Bir eliyle saçlarımı okşuyor, şakağımı öpüyor. "Bayıldım. Olmasını istediğim her şey vardı."

"İki saniye kadar dayandım," diye kıkırdıyorum, yumuşayan aletim hâlâ onun içinde ve ikimizin de usulca inlemesine neden oluyor.

Saçımı tekrar siliyor ve başını sallıyor. "Sana çok aşkıttım. İçimdeki ilk kişinin sen olmasını istediğimden hiç şüphem yoktu."

Acele etmemiz gerekiyordu. Dört Temmuz'da gece yarısı bir parkın dışındaydık. Uzakta havai fişekler patlarken bir battaniyenin üzerinde kalabalıktan uzaktaydık ama umursamaz ve tehlikeliydi. Yine de, ikimiz de tam bir pislikle yaşıyorduk ve birlikte çok fazla yalnız zaman geçiremiyorduk.

Her ne kadar o gece park halindeki arabada ona sakso çekene kadar boşalmamış olsa da ve ben sadece on yedi yaşında olduğum ve onun içine ilk kez girdiğim için çok hızlı boşalmış olsam da, bu anıyı hiçbir şeye değişmezdim.

"Ben de sana aşkıttım." Yanağından öpmek için başımı çeviriyorum. "Ve çok daha iyi oldum."

Çıplak kıcımlı tokatlıyor. "Bu doğru. Artık iki kat daha uzun süre dayanıyorsun." Bana göz kırpmıyor ve ben homurdanıyorum ama kapımızın dışında bir hırıltı duyuyorum, ardından daha derin ama yine de hırıltılı bir hırıltı geliyor. İkimiz de gülüyoruz çünkü günümüzün başladığını biliyoruz.

"Sence Evan ve Oliver'ı o canavarlar yerine bir keçiye ikna edebilir miyim?"

Andrew gülüyor ve beni iterek içinden çıkarıyor, sadece hafifçe irkiliyor ve yataktan atlıyor. Onun muhteşem vücuduna bakıyorum, hala biraz sıska ama inanılmaz derecede muhteşem.

Ve hepsi benim.

"Bence kalbi kırık iki oğlunuz olur."

Ben de yataktan sıçradım. "Buna izin veremem." Bir çift eşofman alıp üzerime geçirdikten sonra Andrew'a doğru yürüyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp sertçe öpüyorum ve burnumu onunkine değdirecek kadar geri çekiyorum. "Sana hâlâ tamamen ve bütünüyle aşığım."

Gülümsüyor ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Ben de sana hâlâ tamamen aşığım."

Gülümsüyorum ve onu serbest bırakıyorum, aslında sadece burada onunla kilitli kalmak istiyorum. Bugün mahkemede olmam gerekiyor ve onun da programının dolu olduğunu biliyorum. Çocukları okula götürmeliyiz.

Oliver buradaki hayatına alışmaya başladı. Yine de, anlaşılabilir bir şekilde hala çekingen ve istediği veya ihtiyaç duyduğu herhangi bir şeyi doğrudan bizden istemiyor. Bunun yerine Evan'ı kullanıyor ve şimdilik bizim için sorun yok.

Umarım yakında onun güvenini kazanabiliriz.

Andrew duş almak için banyoya giriyor, çünkü çocukları okula o götürecek ve ben de kapıyı açtığımda iki kızgın küçük puf topuyla karşılaşıyorum, havlıyorlar ve dışarı çıkmalarına izin verilmesini istiyorlar.

"Günaydın, Burr ve Hamilton, sizi muhtaç küçük piçler." "Gerçekten mi?" Evan'ı orada görmedim ama kızgın değil, eğlenmiş görünüyordu.

Omuz silktim. "Yanılıyor muyum?"

Gülümsüyor, ikisinden daha şımarık olan Burr'ü kucağına alıyor ve Hamilton'a kendisini takip etmesini söylüyor. Ben arkalarından giderken köpek mutlu bir şekilde geliyor. Evan onları çitlerle çevrili bahçeye koyuyor, sonra da mısır gevreği almak için dolaba yöneliyor.

"Oliver nasıl? Onu daha uyandırmadın mı?"

Sevgiyle gülümser ve başını sallar. "Olmaz öyle şey. Sabahları çok kötü oluyor."

Kıkırdıyorum, itiraz etmiyorum çünkü çocuk sabahlardan nefret ediyor. Bir fincan kahve alıyorum ve o mısır gevreğini doldururken Evan'la birlikte bara oturuyorum. "Sence nasıldır?"

Omuz silkiyor ve umarım kendini kapatmaz. Bu, günün en sevdiğim bölümlerinden biri, sadece Evan ve ben, diğer ikisini beklerken. "Sanırım tekrar ayrılacağımızdan endişeleniyor. Gitmek istemediğini söyledi."

Kahve fincanıma kaşlarımı çatıyorum çünkü bu süreci hızlandırabilmeliyim. Çok iyi bir avukatım ama işin içinde bir sürü bürokrasi var. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Umarım bunu biliyordursunuz."

Ağızına biraz mısır gevreği atıyor ve yavaşça çiğniyor. "Buna inanmak istiyorum ama olacakları kontrol edemezsin."

Yapamam. İkisinden birinin buradan gitmesine izin vermeden öleceğim, ama anlıyorum. Sistem hepimizi defalarca mahvetti.

"Bugün Charlotte'u arayacağım ve herhangi bir gelişme olup olmadığını öğreneceğim."

Başını sallıyor ve bunun olacağına inanıyor gibi görünmüyor. Ama *inanmıyor* gibi de görünmüyor. O da inanmıyor. O kayıtsız.

"Günaydın." Andrew içeri giriyor, yeni duş almış ve giyinmiş, yüzünde kocaman bir sırıtışla *bu sabah yatağın içine tamamen ve tamamen becerildim* ve yardım edemem ama buna da gülümsüyorum.

Evan'ın fark etmemesini umuyoruz ama o sadece gözlerini deviriyor ve başını bize doğru sallıyor. Evet, çok belli ediyoruz.

"Günaydın," diyor ve biraz daha mısır gevreği kürekliyor.

"Küçük canavarı kim uyandıracak?" Andrew kahvesini bardağa doldururken soruyor. "O değil," diyorum ve sonra Evan onu takip ediyor.

Andrew küfrediyor, "Lanet olsun."

Oliver'la güreşmek ve onu güne hazırlamak için koridordan aşağı inmeden önce ikimiz de gülüyoruz.

"İkinizin de burada olmasına gerçekten çok sevindim," diyorum dürüstçe ve Evan gülümsüyor ama yine deliymişim gibi başını sallıyor.

Ama bence o da burada olmaktan mutlu ve tek ihtiyacım olan da bu.

Şimdi tek yapmam gereken Oliver'da da bunu nasıl kalıcı hale getireceğimi bulmak.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Andrew

"İyi gidiyordum. Ama başıma gelenleri düşündüğümde beni neden doğurduklarını merak ediyorum." Ailesi hakkında konuşan kızı dinliyorum, aynı kız buraya ilk geldiğinde sadece birkaç gündür ayıktı. Şimdi altı ayı var.

Dinlerken başımı sallıyorum çünkü o harika biri. Yani gerçekten inanılmaz. Ben'in spor salonunda bir iş buldu ve onun en iyi çalışanlarından biri haline geldi ve her hafta NA toplantılarına ve bu toplantıya gitmeye devam ediyor.

"Yani, eğer çocuk istemiyorlarsa, neden beni doğurdular?" Koltuğunda kıpırdanıyor ve derin bir nefes alıyor. "Ama sonra bunun bir önemi olmadığını fark ettim çünkü beni doğurdular ve ben buradayım." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ve burada olduğum için mutluyum."

O hikayesini tamamlarken hepimiz bunu kutluyoruz ve bir sonrakine geçiyoruz. Miles, Evan ve Oliver'ın yanına dönmek için sabırsızlanıyorum ama burada olduğum için de mutluyum. Hikâyelerin hüznü ya da muzaffer olması önemli değil. Yardım sunmak için burada olmaktan mutluyum ama Miles'in yanına döneceğim için farklı hissediyorum.

Ve bizim çocuklar.

Oliver dün itibariyle resmen bizim çocuğumuz oldu. Annesi çocuk ihmali ve tehlikeye atmakla suçlandı ancak kamu hizmeti ve ebeveynlik haklarından vazgeçmekle suçlamayı düşürdü.

Elbette çocuklarla bu konuyu konuştuk. Ancak Oliver daha çok küçük ve neler olduğunu tam olarak anlayacağından emin değilim. Tek bildiğim, sonsuza kadar bizimle kalacağı ve tekrar kardeşine kavuşacağı için mutlu görüldüğü.

Köpekler konusunda da çok heyecanlı ve bize bir kedi de alabileceğimize dair söz verdirdi.

Miles'in kedi olayıyla nasıl başa çıkacağından emin değilim, ama Oliver'ın bizi eriten o küçük, orantısız gülümsemesini görmek için bununla başa çıkacağını biliyorum.

"Lanet olsun, dostum." Toplantı bittikten ve insanlar kapının yanındaki masada duran kurabiye ve kahvenin tadını çıkardıktan sonra Ben odaya bakıyor. "Bu işe başladığında çok şüpheli olduğumu biliyorum..."

Kıkırdıyorum çünkü *şüpheli* olmak yetersiz bir ifade. Ben ve Roman da hepimiz gibi zorluklar içinde büyüdüler. Ama Price kardeşler terapiye ve konuşmaya inanmıyorlardı - ya da ben onlara Umut Kıvılcımı'nı getirene kadar inanmıyorlardı. Ben korkunç bir boşanma süreci geçiriyordu ve kendi kafasının içinde sıkışıp kalmıştı. Roman sadece sıkışmıştı.

Ve bunun benim amacım olduğunu biliyordum. Hepimizin amacı buydu. Dünyaya yardım etmemiz gerekiyordu - en azından dünyanın bizim küçük parçamıza. Ve bu sayede bunu başardık, ama aynı zamanda bu iki içine kapanık ahmağın açılmasına da yardımcı oldu.

Roman başını sallıyor ve beni dürtüyor. "O tam bir pislikti."

Ben bana doğru uzanıyor ve onu itiyor. "Öyle miydin? Oh lütfen. Herkes senin gelmiş geçmiş en büyük göt olduğunu biliyor."

Roman, "Gelmiş geçmiş en büyük kış sende," diye atılıyor ve bu şapşal kardeşler saçma sapan bir şekilde kavgaya ederken burnumun kemiğini sıkıyorum.

"Her neyse..." Ona kadar saydıktan sonra araya giriyorum. "İyi iş çıkardık."

İkisi de kollarını fıçı göğüslerinin üzerinde kavuşturup toplantıdan arta kalanlara bakıyorlar. "Yaptık," diyor Ben ve ben gülümsüyorum.

"Eve gitmem gerek," diyorum. "Kendinizi savunma dersini bensiz halledebilecek misiniz?"

İkisi de kıs kıs gülüyor, sonra Ben beni yolcu ediyor. "Tabii ki."

"Evet. Siz beyinsiniz, biz de kas gücüyüz." Roman esniyor, ben de başımı sallıyorum ve çıkarken ikisine de el sallıyorum.

Çıkarken resepsiyonda oturan Felix'e de el sallıyorum ve sonra evimize gidiyorum.

Bizimkiler.

Taşınmak istemedim. Miles'ın evi bizim için kesinlikle mükemmel ve onu seviyorum. Şu anki hayatımızla ilgili her şeyi seviyorum.

Bir yanım ondan nefret ettiğimi düşünerek o kadar zaman harcadığım için üzgün ama diğer yanım Miles'a hak vermek istiyor; her şeyin şimdi ve burada mükemmel olabilmesi için o zamana ihtiyacımız vardı.

Eve varıp içeri girdiğimde Miles mutfak masasında Evan'ın ödevine yardım ediyordu.

İkisi de el sallıyor ve Miles, Oliver'ı video oyunu oynarken bulduğum oturma odasına doğru başını sallıyor.

Kendini oldukça kaptırmış durumda ve onu rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden kanepede oturup sadece onu izlerken dikkatli oluyorum.

Bu bir yarış oyunu, şiddet içeren şeylerden uzak duruyoruz. Ama pistte yarışırken lazer gibi odaklanıyor.

Yarış bittiğinde, iki kişilik bir oyuna başlamadan önce zahmetsizce diğer kumandayı alıyor ve bana veriyor.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onunla oynuyorum çünkü bu onun açılma şekli ve bu beni o kadar mutlu ediyor ki patlayabilirim.

Evet, şu anda bulunduğumuz noktaya gelmek için çektiğimiz her bir acı ve eziyete değdi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

milller

Miles

Vücudum kaskatı kesiliyor ve yatakta dimdik oturuyorum, duyduğumu sandığım şeyi gerçekten duydum mu yoksa rüya mı görüyorum diye merak ediyorum. Ama Oliver'ın koridorun sonundan gelen ağlama sesini tekrar duyduğumda, yataktan kalkıp eşofmanlarımı öyle hızlı çekiyorum ki neredeyse yuvarlanacağım.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Andrew oturduğu yerden kalkmış, yatağın yanındaki masada duran gözlüğünü arıyor ve karanlık odada beni izliyor. Başımı sallıyorum. Muhtemelen o daha iyi idare ederdi.

Ama son birkaç kâbusun üstesinden geldi ve ben de bunu yapmak istiyorum. "Ben hallederim."

Başıyla gülümsüyor ve ben de odamızdan çıkıp Oliver'ın odasına gidiyorum. Yolda çok uykulu ve endişeli görünen Evan'ın yanından geçiyorum ve gülümseyerek omzunu okşuyorum.

"Yatağına dön. Ben hallederim. Söz veriyorum," diye fısıldıyorum ve odasına dönüp kapıyı kapatmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Derin bir nefes alıp Oliver'ın odasına giriyorum ve onu ikiz yatağında dimdik oturmuş, gözlerinden yaşlar akarken buluyorum.

Gece lambası var ama yanına oturmadan önce yatağının yanındaki lambayı açıyorum. "Sorun yok, dostum. Ben buradayım."

Burnunu çekiyor ve gözlerini siliyor ama tek kelime etmiyor. Alt dudağı titriyor ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmediğimi fark ediyorum. Ona yardım etmek istiyorum. Ona rüyasının ne hakkında olduğunu sormak istiyorum ama rüyasını tekrar yaşamasını da istemiyorum.

Kahretsin. Bunu Andrew'un yapmasına izin vermeliydim. O lanet olası bir profesyonel.

Ona "Güvendesin," diyorum çünkü küçükken bunu duymak istediğimi hatırlıyorum. Tek istediğim güvende olmaktı.

Yavaşça başını sallıyor ve burnunu çekiyor. "O rüyaları sevmiyorum," diyor sessizce ve ben de başımı sallayarak ona biraz daha yaklaşıyorum.

Onu kollarımla sarmak ve bir daha başına kötü bir şey gelmeyeceğine dair söz vermek istiyorum, bu söz ne kadar gerçekçi olmasa da. Ama bunu henüz yapmadım.

"Ben de bilmiyorum."

Gözleri açılıyor. "Kötü rüyalar mı görüyorsun?" Şaşırmış görünüyor ve ben de ona gülümseyerek tüm kötü hislerini yok etmek istiyorum.

"Evet. Sanırım herkes ara sıra yapıyor. Eğlenceli değiller. Yarış arabaları hakkında hayal kurmayı tercih ederim," diyorum göz kırparak ve o da biraz gülümsüyor.

"Hiç korkmadığını sanıyordum."

Kaşlarımı çatıyorum, yaklaşıyorum ve kolumu yavaşça ona doluyorum. Sonra onu kendime çektim.
"Ben

her zaman korkuyorsun, evlat."

"Ne?" Başını yukarı çeviriyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. "Sen mi?"

Çok sevimli. Cidden, eğer çocuk keçi istiyorsa, ona lanet bir keçi alırım. Tabii, sanırım aklında bir şeytan kedisi var. Lanet olsun. Sorun değil. Evimize bir iblis davet etmek zorunda kalsam da iyi olacağım.

Kedileri sevmem. Anladın mı?

Her neyse. "Geçen gün Hamilton ve Burr ile arka bahçede oynarken ayağın takılıp düştüğünü hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, anıdan rahatsız olmuş görünüyor. "Burr bana çelme taktı."

Gülümsüyorum çünkü o çok sevimli. "Biliyorum. Ama o anda her şey yavaşladı ve yaralanıp yaralanmadığını ya da ayağa kalkıp kalkmayacağını görmek için beklerken kalbim durmuş gibi hissettim."

"Hemen ayağa kalktım," diyor gururla ve ben de şakağını öpüyorum.

"Evet. Yaptın, dostum. Ama yaralanmandan endişelendim. Seni, kardeşini ve Andrew'u o kadar çok seviyorum ki başınıza bir şey gelmesinden korkuyorum."

"Kulağa korkunç geliyor," diyor o kadar ciddi ki kıkırdamama neden oluyor.

"Öyle değil." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Bu dünyadaki en iyi şey."

O kadar emin görünmüyor ama içime yerleşiyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır. Çok korkutucu."

Başımı sallıyorum ve onunla birlikte küçük yatağında oturuyorum, Evan ve Andrew'la birlikte hayatımda olduğu için çok minnettarım. "Bu hafta Kim'le bu konuyu konuşacak mısın? Ya da Andrew veya benimle? Hazır olduğunda?"

Onu zorlamak istemiyorum ama bununla şimdi başa çıkmamız gerektiğini biliyorum. Mümkün olan en iyi hayatı hak ediyor ve bu da travmasıyla başa çıkmakla başlıyor.

Gördün mü? Andrew'dan çok şey

öğrendim. "Öğreneceğim."

"Güzel." Yatağının yanındaki rafa uzandım. "Tekrar uyumaya çalışmadan önce sana biraz kitap okumamı ister misin?"

"Evet!" Sesi heyecanlı geliyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Mutlu bir şey, tamam mı?"

Kabul ediyorum ve sadece beş dakika okuduktan sonra tekrar uyuyor. Lambayı kapatıp onu yorganın altına sokuyorum, tam bir sürüngen gibi uyumasını izlemek için biraz zaman harcıyorum ama umurumda değil.

O çok sevimli ve masum. Korumak ve sevmek benim

işim. Şimdiye kadar yaptığım en zor ve en kolay iş.

Sessizce koridora geri dönüyorum, Evan'ın odasına bakıp uyuduğundan emin oluyorum ve tabii ki beni bekleyen Andrew'la birlikte yatağa geri dönüyorum.

"O iyi mi?"

Başımı sallıyorum, yorganın altına giriyorum ve onun sıcak bedenini kendime doğru çekiyorum. "O iyi." Andrew'un boynuna gülümsüyorum. "İyiden de öte. O oldukça harika."

Gülümsediğini hissediyorum. "Evet. Harika çocuklarımız var."

O çoktan uykuya dalıyor ve ben yüzümde kocaman bir gülümsemeyle gözlerimi kapatıyorum.

Çok mutluyum.

Bunun olacağını kim tahmin

edebilirdi ki? Kesinlikle ben

değil.

Ama alacağım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Andrew

Charlotte yemekte şarabını yudumlarken, "Sizin hakkınızda haklı olduğumu biliyordum," diyor. Miles ve ben ona tüm yardımları için teşekkür etmek istedik ve aklımıza güzel bir restoranda akşam yemeği fikri geldi.

Çocuklar Ben ve Colby ile spor salonundalar. Evan, Caleb ve Hazel'a göz kulak olmakta çok başarılıdır ve Ben pizza sipariş etmekle ilgili bir şeyler söyler.

Çocukların bunu süslü bir akşam yemeğine tercih edeceğinden hiç şüphem yok.

"Bize bir şans vermene sevindim," diyorum, hâlâ çift olduğumuza dair ilk yalanımızı anlamadığı için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum - gerçi belki de gerçekten yalan değildi.

Belki bizim görmediğimiz bir şey görmüştür.

"Nedenini bilmiyorum ama en başından beri doğru gibi görünüyordu." Miles'a doğru sırtıyor. "Tam bir kibirli ahmak olmana rağmen."

Miles elini kalbinin üzerine koyarak incinmiş gibi yapıyor ve ben de kıkırdarak suyum içiyorum. "Bu gerçeği görmezden geldiğin için teşekkür ederim."

Miles şakacı bir şekilde güveç yaparken Charlotte ve ben birbirimize sırtıyoruz ve daha da iyi bir sohbet eşliğinde güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarıyoruz. Charlotte iyilerden biri.

Gençken sistemdeki hiç kimsenin iyi olduğundan emin değildim. Ama büyüdükçe sistemin bozuk olduğunu ama içinde kötüler kadar iyilerin de olduğunu fark ettim. Belki daha fazla iyi. Yine de büyük değişiklikler yapmak için elleri kolları çok bağlı.

Ama Charlotte gibi insanlar bunu çok daha iyi hale getirecek.

Bunu şimdi anlıyorum. Önemsiyor. Çocuklara iyi bakıldığından emin olmak için elinden gelenin fazlasını yapıyor. Dünyada daha fazla Charlottes'a ihtiyacımız var.

Arkadaşım Kim'e birkaç çocuk daha göndereceğinden bahsediyoruz ve tavsiye için teşekkür ediyor. Ayrıca bize başlattığı bir okul sonrası programından bahsediyor ve Ben'in spor salonunun bunun için harika bir yer olabileceğini düşünüyor.

Olacağına dair onu temin ediyorum ve Ben'le bu konuyu hemen konuşmak için bir not alıyorum. Hiç şüphem yok ki bunu kabul edecektir -özellikle de artık kendi çocuğu olduğu için. Gerçi ne olursa olsun evet diyeceğini düşünüyorum.

Yemekten sonra Charlotte bize sarıldı ve irtibatta kalmamızı söyledi. Görüşeceğimizi biliyorum. Bence Charlotte'da harika bir arkadaşımız var. Spor salonuna gidip pizza, soda ve şekerle dolu çocukları alıyoruz. Ben ve Colby'yle -ve şehre dönüp spor salonunda takıldıkları için Brooks ve Roman'la- okul sonrası programı hakkında sohbet etmek için sadece bir dakikam var. Dördünün de gözleri heyecanla parlıyor. Çok iyi arkadaşlarım var.

Evan ve Oliver da çok ilgilendiler ve yardım etmeyi teklif ettiler. Ayrıca çok iyi çocuklarım var.

Eve döndüğümüzde çocukların çok fazla enerjisi vardı, bu yüzden oturma odasına yerleştik ve Oliver sonunda çökene ve Evan odasına gidene kadar Netflix'te bir film izledik.

Miles Oliver'ı yatağına taşıdıktan sonra benimle yatak odamızda buluştu. Birbirimizin giysilerini yırtıyoruz, soyunmak için sabırsızlanıyoruz ve hafta sonu olduğu için yarın biraz uyuyabiliriz.

Yani -çocuklar için şüpheli ama- kendimize böyle söylüyoruz.

Tamamen çıplak ve yatakta olduğumuzda, arkasına geçip sert kıkına ulaşana kadar omurgasının her bir çentiğini öpüyorum. Yanaklarını ayırmak için ellerimi kullanarak deliğine bakıyorum ve inliyorum.

"Hiç dip yaptın mı?" Sağ yanağını ısırarak soruyorum. Gençken birkaç kez yapmıştı, ama şimdi tercihlerinin ne olduğunu bilmiyorum. İçimde olmasına bayılıyorum, o yüzden cevabı benim için fark etmiyor.

Şu anda kıcı ne kadar tatlı görünürse görünsün. Durmamı istemediği sürece onu dilimle biraz kızdırmayı planlıyorum.

Diğer yanağını ısıırıyorum, ama sonra ne kadar gerginleştiğini fark ediyorum. Kahretsin, sormamalıydım. Donup kalıyorum ve ellerimi kalçalarına götürüyorum. "Gerek yok. Seni içimde sevdiğimi biliyorsun."

"Öyle değil," diyor nefes nefese, kollarıyla kendini tutuyor ve sırtı kavisli. Mükemmel poposu geriye doğru itilmiş. "Sadece senden beri yapmadım."

"Bu ... oldu."

"Evet." Kıkırdıyor ve dirseklerinin üzerine çökerek kıcını bana daha da yaklaştırıyor. "Başka kimseyle doğru hissetmedim."

"Yapmak zorunda değiliz." Ellerim tekrar kıcının memelerine gidiyor. "Seni sikip atabilirim, sonra da yarın kıpırdayamayacak hale gelene kadar beni sikebilirsin."

Kıkırdıyor ama sonra yatağa doğru ilerlerken inliyor, bu fikir açıkça hoşuna gidiyor. Taşaklarım ağrıyor ve bunu düşününce sikim zonkluyor.

"Bunu ben de istiyorum. Gerçi ben genelde üstte olmayı tercih ederim." Kendini beğenmiş bir sırıtış ve göz kırpışla omzunun üzerinden bana bakıyor.

Sağ yanağına sert bir şaplak atarak, "Sen de bu işte çok iyisin," diyorum. "Kendini beğenmiş ahmak."

"Biliyorsun," diyor, kıcını bana doğru oynatıyor ve sonra yüzünü yastığa gömmek için geri dönüyor. "Sik beni."

Oh yapacağım. Ama önce, içine girmem için bana yalvarıncaya kadar ağzına girip onu azdıracağım. Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum, bir elimle sikini okşuyor ve dilimle ağzının etrafında dönerek onu güzel ve yumuşak bir hale getiriyorum.

Ben kıkında ziyafet çekerken nefes nefese kalıyor ve geri çekiliyor. Dilimi içine daldırıyorum, şaftını okşuyorum ve yatağımızın üzerinde terleyen, mırıldanan bir karmaşa olana kadar taşaklarını kızdırıyorum.

"Lütfen. Benimle dalga geçmeyi bırak ve beni sik artık," diye yalvarıyor ve ben de kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarıma biraz sıkarken sırıtıyorum. Zaten yumuşamış olan deliğinin etrafında dönerken dizlerimin üzerine oturuyorum ve yağlanmış bir parmağımı içine sokuyorum.

"Evet," diye inliyor ve bir parmak daha ekliyorum, onu açıyorum ve parmaklarımın onun sıcaklığına batmasını izliyorum. O anda boşalmamak için boştaki elimle sikimin tabanını tutmam gerekiyor.

"Siktir, çok sıkısn."

"Uzun zaman oldu," diyor tekrar ve prostatını deldiğimde sert bir küfür savuruyor. Bir süre onunla oynuyorum, ikimiz de daha fazla dayanamayana kadar üç parmağa kadar yapıyorum. Kayganlaştırıcıyla sikimi okşuyorum ve içine daldığımda, muhteşem bir kaymayla dibe vurduğumda, durup birkaç sakinleştirici nefes almak zorunda kalıyorum.

"Vay anasını. Buraya geri dönebileceğimizi hiç düşünmemiştim."

Gölümsediğini hissediyorum ve sonra kığını bana doğru bastırıyor. "Öyleyiz. Şimdi o koca siki kaldr.

Çığlık attır bana."

"Bağrmak yok," diyorum neredeyse tamamen dışarı çekerken ve sonra tekrar içine girerek yüzünü yastığına gömmesine neden olurken. "Çocukları uyandıramayız." Tekrar geri itiyor ve ben daha fazla dayanamayana kadar çekip tekrar tekrar içine itiyorum.

"Ben senin içine boşalacağım. Sonra o koca aleti alıp içime boşalacaksın," diyorum parmaklarımı kalçalarına geçirerek.

"Evet," diye inliyor, uzun ve derin, kıcı benimle birlikte hareket ederken kaslı sırtı kamburlaşıyor.

Boşalıyorum, döllerimde boğulana kadar iç organlarına tekrar tekrar sıçratıyorum ve devam edemeyecek kadar hassasım. Çekiliyorum ve sırtüstü yatıyorum, o ayrılmış uyluklarımın arasında hareket edip kayganlaştırıcıya uzanırken bacaklarımı açıyorum.

Beni daha bu sabah becerdiği için fazla hazırlığa ihtiyacım yok ve neyse ki kalın siki içime girmeden önce beni çok bekletmiyor ve bacaklarımı ve kollarımı ona sarıyorum.

"Siktir. Evet," diye kulağıma pantolonunu indiriyor, lobumu yalıyor ve içime bastırıyor, her itişte prostatıma vuruyor.

Muhtemelen hassas olduğunu bildiğim için kığını ellerimle kavıyorum, bu yüzden içime girmesi için onu cesaretlendirirken nazik davranıyorum.

Ağzımın içinde haykırana ve terli göğsünü terli göğsüne çarparak yere yığılmadan önce içime boşalana kadar öpüşüyoruz.

"Seni seviyorum," diyor kolayca ve boynuma gömülmeden önce burnunun ucunu öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Onu ilk kez bıraktığımda tam bir aptaldım, ama söz veriyorum bir daha asla o kadar aptal olmayacağım. O sonsuza dek benim ve gitmesine izin vermeyeceğim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

milller

Miles

"Bugünlerde oldukça mutluyum, biliyor musun?" Andrew ve ben el ele caddede yürürken söylüyorum. Evan ve Oliver dondurma külahlarının tadını çıkararak birkaç adım önümüzde yürüyorlar.

En sevdiğimiz ev yapımı dondurmacıda durduk ve sıcak bir akşam, bu yüzden eve dönmeden önce Ben'e merhaba demek için spor salonuna doğru yürüyoruz. Ailemle geçirdiğim hafta sonlarına bayılıyorum.

Çok uzun bir süre kendimi kaybettim. Andrew'u kaybettiğim ve bana dağıtıldığını düşündüğüm boktan el için dünyaya kızgındım. Çok para kazanmak ve bunu kuruma ödetmek istiyordum.

Ama şimdi, bilmiyorum. Daha mutluyum. Yerleştim.

İsteyebileceğim her şeye sahibim ve bunun sebebi elini tuttuğum adam. Beni çok mutlu ediyor ve yıllar önce beni kendinden uzaklaştırdığı için ne kadar suçlu hissetse de, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu savunuyorum.

Hâlâ zengin puştlar için çalışıyorum ama iş yükümü daha çok ücretsiz müvekkillerle dengeleyebiliyorum. Benim gibi, sistemin kendileri için çalışabileceğini hiç düşünmemiş insanlar için çalışmak iyi hissettiriyor. Spor salonuna vardığımızda Andrew'un kaşlarının çatıldığını görüyorum. Dondurma külahını yalamayı bıraktı, en yakın arkadaşlarının spor salonunun kapısında beklediğini fark ediyor. Bekliyorlar.

Tıpkı onlardan istediğim gibi.

Caleb ve Hazel heyecanla etrafta koştururken Hazel en sevdiği kişi olan Evan'ı görünce çılgık atıyor. Evan eğilip onu kucağına alıyor. Dondurmasını alıyor ama çocuğumun umurunda değil.

Colby ve Ben buradalar ve Colby başını Ben'in omzuna yaslamış durumda. Roman ve Brooks da gelmeyi başarmış, son seyahatlerinden kalma bronzluklarıyla ama yüzlerinde bilmiş bir sırıtışla. Ethan ve Knox köpeklerinin Oliver'ın dondurma külahını yalamasını engellemeye çalışıyor, Felix ve Henry ise bu güzel hayatımızın telaşlı kaosuna gülmekten kırılıyorlar.

Andrew hepsini içine çekiyor ve bana dönüp baktığında, önünde diz çökmüş ve yüzüğümü ona doğru uzatmış oluyorum. Sırf bu yüzden dondurma yemedim.

Şaşırmış görünüyor ve külahını düşürmesinden korkuyorum ama düşürmüyor. "Miles. Ne yapıyorsun?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve gergin bir nefes alıyorum. "Sen tanıdığım en iyi insansın ve hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Lütfen kocam olur musun?"

Başını sallıyor, o da diz çökerken gözleri doluyor, eli yanağımda gezinirken gözlerimin içine bakıyor. "Bunu istediğine emin misin?"

"Lanet olsun, adamım. Hala ne kadar muhteşem olduğunu bilmiyor musun?" Nefes alıyorum, onun güzel yüzüne bakıyorum.

Gözleri, bu gece gözlüklerini takmasına bayılıyorum, bu da şu anda tam ona göre. "Seninle evlenirim."

Etrafımızdaki herkes yuh alıyor ve bağılıyor ve dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce rahatlamış bir nefes alıyorum ve hayatımın geri kalanında bu adama sahip olmamı mümkün kılan tanrıya teşekkür ediyorum.

Onu hak ettiği kadar mutlu edeceğimden emin olabilirsiniz.

Andrew ve ben sonsuza dek. Bir daha hiçbir şey yolumuza çıkamayacak.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Andrew

Charlotte spor salonunda toplanan bir grup çocuğa gülümserken "Bu harika," diyor. Ben ve Roman sadece kendi yaşları için tasarlanmış savunma sınıfında çalışırken, Colby ve Brooks da diğer odada yine çocuklar için hazırlanmış özel antrenmanlarda.

Ayrıca toplantı odalarından birinde atıştırmalıklarımız ve el işlerimiz var. Tüm çocuklarımızın yanı sıra bu akşam okuldan sonra gelen yaklaşık on iki çocuk var.

"Gerçekten öyle," diyorum mutlulukla.

Felix ve Henry şu anda oldukça yoğun olan spor salonunu işletiyorlar. Ancak Ben bu programı Pazartesi ve Cuma günleri sunmaktan mutluluk duydu.

"Sen gerçekten bir azizsin, Andrew Prichard." Bunun üzerine gülümsedim, kocaman bir sırıtış çünkü bu artık benim resmi soyadım.

Miles ve ben geçen hafta bir gün ayırdık ve oğullarımız, Ben ve Roman şahit olarak adliyeye gittik ve hemen orada evlendik. Dürüst olmak gerekirse bundan daha mükemmel bir şey düşünemiyorum. Lüks bir düğün planlayamayacak kadar başka şeylerle meşguldük. Parayı bu yaz çocuklarla çıkacağımız bir tatile harcamayı tercih ederdim ki bunu yapmayı planlıyoruz.

"Gerçekten değilim."

Gülümseyerek başını sallıyor ve sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi omzuma vuruyor. -ki muhtemelen öyledir- ve sonra çocuklarla ilgilenmeye gider. Henry, Ben'in sipariş ettiğini tahmin ettiğim bir pizzayla içeri giriyor ve onlar hevesle pizzayı yerken bir dakikalığına yanıma oturuyor.

"Maggie geçen gün beni aradı."

Bunun üzerine gerildim, nasıl gittiğinden emin değilim ve bana anlatmasını bekliyorum. Maggie, Hazel'ın annesi. Oklahoma'ya taşınmadan önce aşırı derecede uyuşturucu bağımlısıydı. Ayrıca Hazel üzerindeki tüm haklarından vazgeçerek Felix'in onu evlat edinmesine izin vermiş. "Öyle mi?"

Gülümüyor ama ben henüz rahatlamadım. "Gerçekten iyi gidiyor. Bir yıldır neredeyse temiz ve aslında çiftlik hayatının tadını çıkarıyor." Gülümsemesi genişliyor. "Hiçbir şeyden pişman olmadığını ve Hazel'ın en iyi ellerde olduğunu bildiğini söyledi." Kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse bunu duymak güzeldi çünkü ilk aradığında velayet için benimle kavga edeceğinden endişelenmiştim."

"Anne olmak istemiyor." Hiç istemedi, ki bence bu doğru. Bunu itiraf ettiği için cesur olduğunu düşünüyorum, özellikle de herkesin üremesi gerektiğini düşünen bir toplumda.

Bu konuda bana güvenin, herkes çocuk sahibi olmamalı. Aslında, çoğu muhtemelen yapmamalı.

"Ama o bunu istemiyor. Sadece kendisinin çok iyi olduğunu bilmemi ve benim de iyi olduğumdan emin olmamı istedi."

Buna sevgiyle gülümsedim. "Öylesin."

Kocaman bir gülümsemeyle omzunu benimkine çarpıyor. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim." Ben gerildim ve o sadece güldü.

"Takip edeceğini bilmeliydim."

Ben aradım. Buradan ayrılırken ona kartımı verdim ve bir süre aramamasına şaşırmadım. Ama aradığında, irtibatta kalmaya özen gösterdim. İyi bir yaşam şansını hak ediyor ve şu anda iyi durumda.

Ayık ve toplantılara gidiyor. Konuşmaya ihtiyacı olduğunda arıyor ve daha sonra Oklahoma'da terapi için düzenli olarak bir arkadaşıyla görüşüyor.

"Bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildim."

"Bence sen oldukça harikasın dostum." Omzumu kavradı ve sıktı. "Gerçekten inanılmaz."

Onu bilemem.

O işe geri dönüyor, sonra Miles bana katılıyor. İşten sonra doğruca buraya geldiği için hâlâ takım elbisesini giyiyor. "İyi iş çıkardın."

Ona el salladım. "Bunların hepsi Ben ve

Roman'ın işiydi." Bunun üzerine kıkırdadı.

"Hayır. Değildi."

"Önyargılısın," diyorum dudaklarına bir öpücük kondururken, şimdiden onunla evde ve yatağımızda olmayı arzuluyorum.

"Evde köpekleri dışarı çıkarmam gerekiyor, ama geri geleceğim."

"Eve gidip dinlenmeye ne dersin? Bir saat içinde yemek sipariş et, ben de çocukları eve getireyim.

Hepsi dışarı çıkmak üzere." Oliver'ın peynir istediği halde pizzada sucuk olduğu için biraz eridiğini görüyorum. Evet, bütün gün okuldaydı ve dün gece pek iyi uyuyamamıştı. "Aslında belki de bizim ufaklığı da yanına almalısın."

Sırıttıyor. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Oliver kabuslarının üstesinden gelmeye çalışıyor ve artık daha seyrekler. Ama gerçek dünyada öylece yok olmuyorlar. Tanrım, keşke öyle olsa ve ben de sihirli bir şekilde onları yok edebilsem. Ama okulda başarılı, tıpkı ağabeyi gibi.

Kocaman onu kollarının arasına almasını izliyorum ve Oliver bana el sallıyor, Miles onu eve götürürken şikayet ettiği pizzadan bir parça kapıyor.

Bazı çocuklarla sohbet ettikten sonra Evan'la birlikte arabama atlayıp eve gitmeden önce temizlik işlerine yardım ediyorum.

"Andrew?"

Başımı kısa bir süreliğine çevirdiğimde onun da sesi kadar gergin görüldüğünü fark ediyorum ve gözlerimi tekrar yola çevirdiğimde tüm vücudum alarma geçiyor. "Sorun nedir? Benimle konuşabilirsin."

Lütfen başka bir zorba olmasın.

Sessizce boğazını temizliyor ve ben içten içe ölüyorum, sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum

çünkü aklımdan en kötü senaryolar geçiyor. "Sanırım bir arkadaşımın başı dertte olabilir."

Sertçe yutkunuyorum, sakın kalmaya çalışıyorum. "*Bir arkadaş mı?*"

Bana bakmak için döndüğünde gülümsediğini hissediyorum. "Evet. Gerçek bir arkadaş. Ben değilim."

Rahat bir nefes alıyorum ama şimdi endişem diğer çocuğa kayıyor. "Bana neler olduğunu anlat,

yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Gerçekten bilmiyorum. *Arkadaş* abartılı bir ifade olabilir."

"Tamam." Evin garajına girip arabayı park ederken sabırlı olmaya çalışıyorum. Ama emniyet

kemerimi çözüp ona bakmak dışında kıpırdamıyorum. "Başlarının belada olduğunu sana düşündüren nedir?"

Omuzları kalkıyor ve gözlerimin içine bakmıyor. "Her şeyden çok bir his gibi,

ama bazen çürükleri oluyor. Bunu oynadığı futbola bağlıyor."

Tamam, aslında arkadaş olmama meselesi mantıklı çünkü bildiğim kadarıyla Evan sporcularla arası pek iyi değil - çoğunlukla Bilim Kulübü'ne takılıyor, bu da benim için fazlasıyla iyi. "İçgüdülerine güven. Her zaman içgüdülerine güven. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Başını iki yana sallıyor ve sonunda gözlerini benimkilere diyor. "Bilmiyorum. Ama her ihtimale karşı sana söylemek istedim..."

Gülümsüyorum. "Aniden yardıma ihtiyacı olursa diye mi?"

Başını sallıyor ve endişeyle dudaklarını yalıyor. "Sana bir şeyler anlatabilmek hoşuma gidiyor."

Muhtemelen çok büyük sırtıyorum ama umurumda değil. "Bana her şeyi anlatmanı sevdiğimi biliyorsun."

Beklediğim gibi gözlerini deviriyor ama sinirlenmiyor. Arabadan indiğinde Miles ve Oliver'ı Miles'in akşam yemeği için sipariş ettiği makarnayı yemeye başlamış buluyoruz. Ama bize ziyafet çekecek çok şey bırakmışlardı, biz de öyle yaptık.

Hepimiz mutfak masasına oturur ve yüzümüze yemek tıktırırken günlerimizi değerlendiririz. Rüya buydu.

Yıllar önce annemin neden beni savunacak kadar sevmediğini anlayamadığım zamanlar. Babamın benden neden bu kadar nefret ettiğini anlayamadığım zamanlar.

Ben bunu istedim. Basit, güvenli, sevgi dolu bir hayat.

Herkesin hak ettiği ve herkesin ulaşmasına yardımcı olmak için çabaladığım bir hayat. Yine de bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ve şimdi, hayal edebileceğimden çok daha fazlasına sahibim. Ailem var.

Epilog

"Oh, lanet olsun. Evet. İşte böyle. Lütfen durma." Miles koca eliyle ağzımı kapatıyor ve buna minnettarım çünkü dilini deliğimin üzerinden geçirip taşaklarıma geri götürürken, iki parmağıyla beni kızdırıp prostatımın üzerinde gezdirirken şu anda ağzımı kapatacak gibi görünmüyorum.

"İniltilerinle ölüleri bile uyandırabilirsin." "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım.

O şeytani gözleriyle bana bakıyor. "Bunun için asla özür dileme. Çok sıcak ama çocuklar yan odada."

Ada otelinde bir süitimiz var, ancak diğer yatak odası bizimkinin hemen yanında ve bu seyahatin en kötü kısmı.

Çocuklarımı seviyorum ama yatak odasında sınırsız olmayı da seviyorum. Yine de bu yaz tatili/balayı kesinlikle mükemmeldi. Ve eğer kocam beni cehenneme çevirirken sessiz olmak zorunda kalmak tek kötü yanımsa, bunu kabul ediyorum.

"Artık dayanamıyorum. Şimdi sik beni," diye inliyorum eline karşı.

Parmaklarını çıkarıyor ve vücuduma tırmanıyor, meme uçlarımdan birini yalıyor, sonra sertçe emiyor ve tıslamamı sağlıyor. Sikim sarsılıyor ve deliğim kasılıyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Kıçını kavrayıp onu kendime çekiyorum, bu da kıkırdamasına neden oluyor. "Benim için çok açsın." "Her zaman," diyorum hiç utanmadan. Artık yeniden birbirimize ve ailemize sahibiz. Birlikte, onu ne kadar çok sevdiğimi saklamıyorum. Ona her gün söylüyorum ve gösteriyorum.

Deliğime doğru ilerliyor, biraz içeri bastırıyor ve beni çılgına çeviriyor. Bir hışımla yastığa yaslanıyorum.

"Miles. Sik beni."

Tekrar gülüyor ve bir santim daha sokarak beni kızdırıyor. Tam vahşileşmek üzereyken, sonunda eve çarpıyor ve ikimiz de çok yüksek sesle inliyoruz. Tanrım, umarım çocukların diğer odada izledikleri filmin sesi açıktır.

Ama çok da umurumda değil gibi görünüyor çünkü zaten istekli olan prostatıma tekrar tekrar vuruyor, bacaklarımdan birini yukarı itiyor ve beni onun için daha da açıyor. Etrafında sıkıca kenetleniyorum ve günahkâr dudaklarından çıkan laneti seviyorum.

Eğilip beni sertçe öpüyor, ikimiz de aynı anda zevkten çığlık atana kadar içime giriyor, bu da kalçalarımın titremesine ve tüm vücudumun aynı anda ürpermesine neden oluyor.

"Vay anasını, bu çok iyiydi." İçimden çıktı ve yanımda sırt üstü yuvarlandı. "Çok iyiydi."

Başımı yana çeviriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Seni seviyorum." Bunu kolayca söylüyor ve tıpkı ilk söylediğinde olduğu gibi ve ondan sonra her seferinde olduğu gibi içimde heyecanlı bir sarsıntı yaratıyor.

"Ben de seni seviyorum. Bana geri döndüğün için
teşekkür ederim." Bunun üzerine sırtıttı. "Bebeğim,
ben hiç gitmedim."

Onu tekrar öpüyorum ve öpücüğün içinde gülümsüyorum.

Çünkü yapmadı.

Ben farkında olmasam bile o hep yanımdaydı.

Sadece kafamı kıcımdan çıkarıp onu tekrar sevmemi bekliyor.

*Ve bu sefer inadımın kazanmasına izin vermediğim ve bunu yaptığım için çok
mutluyum. Onu sonsuza dek seveceğim.*

yazardan not

Hey, hepiniz! Aman Tanrım, bittiğine inanamıyorum. Öncelikle, benimle birlikte bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyorum, ancak sistemde çok fazla kusur olduğunu biliyorum.

Alaycı görünebilir ve bunu anlıyorum. Ama aynı zamanda bir şeylerin yanlış olduğunu gördüğümüzde, bunu düzeltebileceğimize de inanıyorum. Koruyucu aile sisteminde çalışan harika insanlar ve harika sosyal hizmet uzmanları olduğunu biliyorum, ancak bence dik bir yokuşu tırmanıyorlar ve umarım bu daha da kolaylaşır.

Travma benim için çok önemli bir şey. Çok önemli. Hepimizin travması var, hepimizin. Ve hepimiz bununla kendimize özgü bir şekilde başa çıkıyoruz. Tek bir yol doğru değildir ve bir kişi için işe yarayan bir şey başkası için mutlaka işe yaramayacaktır. Bu yüzden yapmak istediğim şey, pek çok farklı travma türünü ve bununla başa çıkmanın farklı yollarını gösteren bir dizi oluşturmaktır. Üstesinden gel.

Umarım bu konunun hakkını vermişimdir. Birinci Kitap'ta Ben ve Roman'ın soğukkanlı yaklaşımları konusunda çok fazla tepki aldığımı biliyorum. Ama mesele şu ki, terapistlere güvenmeyen pek çok insan var.

Onların hikayesini anlatmak istedim. Ve terapinin -ister bire bir ister grup terapisi olsun- bazılarına çok iyi gelebileceğini göstermek istedim. Umarım buraya geldiğinizden beri, benim umutsuzca göstermek istediğim gibi resmin tamamını görebilmişsinizdir.

Benimle birlikte olduğunuz ve hikayelerimi kendi yöntemimle anlatmama izin verdiğiniz için hepinize minnettarım.

Hepiniz biliyorsunuz ki kitaplarıma asla süs katmam. Çok fazla ayrıntı eklemem - çünkü dürüst olmak gerekirse, okurken uzun uzun ayrıntılara göz gezdiririm. Ve okumak isteyeceğim kitaplar yazmayı seviyorum.

Yani evet, evlat edinme sürecinin sonsuza kadar sürdüğünü, uzun ve acımasız olabileceğini biliyorum ve bunun ayrıntılarını gözden geçirdim. Ama bunu hafife almıyorum.

Umarım hepiniz bu hikayeyi yazarken benim kadar keyif almışsınızdır çünkü ben gerçekten keyif aldım. Bu seri sonsuza dek kalbime yakın kalacak çünkü her bir insan önemli. Hepiniz değerlisiniz ve herkes sesini duyurmayı hak ediyor.

Eğer zorlanıyorsanız, lütfen sizin için uygun olan her şekilde yardım isteyin.

Devam etmemi sağladığın ve bu seriye inandığın için Ari'ye çok teşekkür ederim. Yüzüne bayılıyorum ve bu kapaklar tüm zamanların en sevdiklerimden! Cora'ya beni her zaman cesaretlendirdiği ve aynı anda hem gülüp hem de dertleşebildiğim biri olduğu için çok teşekkür ederim.

Ve bu yıl kaybettiğim büyükanne ve büyükbabama. Tanrım, ikinizi de çok özleyorum ama ikinizin de bana yüksek sesle kendim olmam için verdiğiniz güven için çok minnettarım. Ne yaparsam yapayım

benimle gurur duyduđunuz için teŖekkr ederim. Sizi seviyorum ve zlyorum!

Kitaplarımın her birini dzenlediğin ve hikayelerimi mümkün olan en iyi Ŗekilde anlatmama yardımcı olduğun için Dena'ya çok teŖekkr ederim. Eğer editörlük hizmetine ihtiyaç duyan olursa, lütfen ona buradan e-posta göndermekten çekinmeyin:

dmastro@red-pen-editing.com.

Hepinizi seviyorum! Güvende kalın ve birbirinize karşı nazık olun!

-Nicole

Oh! Ve eğer bağımsız Black Diamond Resort hikayeme bir göz atmak istiyorsanız, bir sonraki sayfaya gidin!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.